

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 646

ΛΙΑΚΑΔΕΣ!

Κάτι λιακάδες που έχουμε τώρα τελευταία μας δίνουν την εικόνα της πιο απόλυτης μακαριότητας, της πιο κλασσικής εκουσίας τρυφής.

Τι σπάνιο χειμωνιάτικο φρούτο είναι το λιακάδι. Χρυσές, υλόχρυσες είναι του απόλλωνος οι ακτίνες. Τρέχει το φρέσκο στο στερέωμα και σκορπίζει τη φωτιά. Αντανάκλασή της στη γη είναι η λιακάδα.

Κότ ντ' αζύο γίνεται, ή Γλυφάδα. Μαϊάμι τα φάλιχα και οι ακτίνες της Καστέλλας δίνουν εντύπωση ακτίνων τροπικής θαλάσσης. Χιλιάδες οι μπριλλαντόπετρες ακτινοβολούν στην ήρεμη σαν γυάλινη επιφάνειά της. Και αν κανένας έλα φρόξ μπάτης σηκώνη που και που κανένα αντίθετο κυματάκι, σωστή πλατίνα φαίνεται ο άφροδ που σχηματίζει.

Κλάζον ακούγεται. Μεγαλοπρεπώς καταφθάνει ή απαστράπτουσα και γυαλιστερή λιμουζίνα.

— Έδω σωφέρ... στάσου!

— Θα κατεβούμε μαμά;

— Σερταίνεμάν. Ν' ές πιά Ντιντή;

Ο Ντιντής, ένας φαλακρότατος μαγκλαράς, μασσουλίζει κάποιο πουρό και συγκατανεύει με αδιαφορία.

Κατεβαίνει μία πτί-γκρί περιέχουσα μία νεαρή κυρία. Κατεβαίνει μία σκόντζ που τυλίγει μια ώριμη κυρία. Κατεβαίνουν δυο ρενάρ, ένωμένες σαν σιαμαίες αλεπούδες, που καλύπτουν τις κοκκαλιάρικες γραμμές μιας ντεμουαζέλλας. Διαλέγουν ένα τραπέζι με φωνές εις άπταιστον γαλλικόν.

— Πάρ' ισί... πάρ' ισί...

— 'Γλ φαί τρέ μπώ λά μπά...

— 'Ισί... ισί, ιλυά ντύ σολέγγ!

Τα γκαρσόνια συγχινούνται και κινοούνται αυτόματα.

— Διαταγές!

— Καφέ! Καφέ! Καφέ! Καφέ!

— Τέσσερες καφέδες, ο ένας μέτριος!

— Όχι δέν φωνάζει το γκαρσόνι. Δέν βρισκόμαστε σε μεταξουργικό καφενείο.

Στην Κότ ντ' Αζύο είμαστε.

Οι καφέδες έρχονται. Σπινθηροβολούν, λαμπυρίζουν τα κρυστάλλινα ποτήρια μόλις κάνουν έπαφή με τις φλο-

γισμένες ακτίνες.

— Μερβέιγ!...

— Θαύμα!

— Κέλ σολέγγ!

— Μαμά σά τέ πλαι;

— Αριστοτέγγημα. Μιλήστε και λίγο ελληνικά να καταλαβαίνω κι εγώ.

Κάθησε ο Ντιντής ένα κούτσουρο όρθιο με γεμάτο το παχύτατο πορτοφόλι.

— Ντιντή!...

— Μμμ!...

— Τι έχεις πάθει;

Μά ο Ντιντής δέν άπαντά. Έχει πάθει χαύνωσιν ήλιακήν. Ξαπλωμένος σ' ένα ψάθινο κάθισμα, κοιτάζει από το χαμουρητό να καταπιή το πουρό του. Τα μάτια του είναι μισόκλειστα. Άναπνέει θάλασσα, νοιώθει τον ανάλαρο μπάτη σαν δελουδένιο χάδι, σαν ευριστική λειπίδα καλής ποιότητας, στο φρεσκοζουρισμένο του μάγουλο, και τις άυλες θερμίδες

ρουφά ήδονικά που στέλνει με άορατα φτερά ο φωτοβόλος δίσκος.

— Ντιντή!...

— Μμμ!...

— Μίλησε επί τέλους, άπάντησε.

Τί μου κρίζεις;

— Μμμ!...

Ο Ντιντής δέν έχει κέφια για κουθέντα. Αυτό το «μμμ...» κατ' άλλοι τρόπον εξηγείται ως εξής:

— Δέν με άφίνετε θρέ άδελφέ να χορτάσω λίγο ήλιο. Μιλούνε ποτε στο θέατρο; Όχι! Παρακολουθούν την παράσταση, το θέαμα. Κι' εγώ παρακολουθώ το άπέραντο θέαμα που παρουσιάζει ή φύσις τη στιγμή αυτή.

Ο ήλιος κουρασμένος να κρέμεται τόσο ψηλά κατεβαίνει σιγά-σιγά την άόρατη σκάλα του.

— Ντιντή!

— Μμμ!...

— Πλήρωσε να φεύγωμε...

Άνοίγει τα μάτια του ο Ντιντής.

— Έκατόν σαράντα όκτώ και πενήντα!

— Οι τέσσερες καφέδες παιδί μου;

— Όχι δά. Τέσσερες καφέδες δραχμεί είκοσι.

— Και τα ρέστα;

— Ένοίκιο λιακάδας!

Δικαίως! Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μιά εικόνα

ΜΟΔΕΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ένα παράξενο γυναικείο μοντέλο που λανσαρίστηκε στο Χόλλυγουντ, όχι μόνο χρησιμοποιεί την ανδρική περισκελίδα, αλλά στο χορσάκι έχει καντημένα και δύο χέρια, σε θέση περιπτύξεως!

Ένα στίχο

ΑΠΟΚΟΠΗ!

Οι πολεμουντες Φινλανδοί αγγέλλουν κάθε τόσο ότι και πάλι απέκοψαν μια μεραρχία Ρώσων. Έτσι λοιπόν αμείβονται οι τόσο των οι κόποι, αφού ο έχθρικός στρατός δεκάκις απέκόπη!...

Προχθές και πάλι απέκοψαν στην δεινα έπαρχία Δυο μεραρχίες πεζικού και μια ταξιαρχία. Και όπως πάν τα πράγματα, με τόσην προκοπήν, βρήκαν δουλειά τον πόλεμο και... κατ' αποκοπήν!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΟΜΗΜΕΤΟΝ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τμήμα
16.8.85
35282

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΤΕ ΕΙΣΘΕ ΣΝΟΜΠ;

Τί είναι σ ν ο μ π ι σ μ ό ς και πότε είναι κανείς σνόμπ, είναι ένα θέμα που δεν έχει απασχολήσει αρκετά τους ασχολούμενους με τα κοινωνικά πράγματα.

Και όμως κάθε μέρα ακούμε τας λέξεις σνόμπ και σνομπισμός, χωρίς να ξέρουμε πιά ακριβή έννοια ν' αποδώσουμε σ' αυτές. Αμερικανός κοινωνιολόγος προέβη εις τόν κατωτέρω πρωτότυπον όρισμό του σνομπισμού. Είπατε λοιπόν σνόμπ:

—Εάν σάς κάνει υπερβολικήν εντύπωση ένα μεγάλο όνομα.

—Εάν εκτιμάτε μία γυναίκα, αναλόγως με τις μάγκες των καταστημάτων από τα οποία αγοράζετε τα φορέματά της.

—Εάν δεν αφήνετε το παιδί σας να παίζει με φτωχά παιδιά.

—Εάν σάς ενοχλή όταν σε μία συγκέντρωση υπάρχουν άνωτερα πρόσωπα από σάς, είτε σε πλοίο, είτε σε κοινωνική θέση, είτε σε ό,τιδήποτε άλλο.

—Εάν αγοράζετε κάτι προς επίδειξιν και όχι διότι το χρειάζεσθε πραγματικά.

—Εάν επιδιώκετε επιμόνως την γνωριμία και την εύνοια προσώπων που στέκουν παραπάνω από σάς στην κοινωνική κλίμακα.

—Εάν ταξιθεύετε μόνον για να κάνετε εντύπωση σ' εκείνους που αφήνετε πίσω.

—Εάν νομίζετε ότι είπατε ένα άτομο εξαιρετικό από πάσης απόψεως.

—Εάν κάνετε ζωή παραπάνω από τις οικονομικές σας δυνατόεις.

—Εάν νομίζετε πως είπατε άνωτερος, όταν βλέπετε να κάνουν ένας άλλος λάθος στην διμιλία ή στους τρόπους ή στο ντύσιμό του.

ΜΕΡΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ 1939

Ο Γερμανός αεροπόρος Φρίτς Ούντελ κατέρριψε τόν Απρίλιον του 1939 τόν ρεκόρ ταχύτητας αεροπλάνου, επιτυχών ταχύτητα 469 μιλίων την ώρα.

Μετά πάροδον δύο μηνών, ο Αμερικανός Λουί Σίλας κατέρριψε τόν ρεκόρ του Γερμανού συναδέλφου του με 575 μίλια την ώρα.

Ο Μεξικανός Φρατζίσκο Σαρράμπια επέταξε από τόν Μεξικό στην Νέα Υόρκη, δηλαδή 2359 μίλια σε 10 ώρες και 48' λεπτά.

Ο Αγγλος Άλεκ Χάνσιο εκάλυψε τήν απόσταση των 13.000 μιλίων από τήν Αγγλία στον Καναδά υπεράνω των παγυμένων εκτάσεων του Βορείου Πόλου, σε 4 ημέρες, 10 ώρες και 16' λεπτά.

Από τις γυναίκες αεροπόρους, η Γκεκουλέιν Κόγκρα ανέπτυξε με τόν αεροπλάνο της ταχύτητα 173 μιλίων την ώρα.

Τόν ρεκόρ της μεγαλύτερας παραμονής στον αέρα έχουν οι Κάρλ και

Κλέντον Κλήπερ, οι οποίοι παρέμειναν 726 ώρες, υπερβάντες τόν προηγούμενον ρεκόρ κατά 73 ώρες.

Η απόσταση Αγγλίας — Αμερικής εκάλυφθη από τήν Αγγλική Βασιλική αεροπορία σε 29 ώρες, 53' λεπτά, ενώ η απόσταση Παρισιών — Λονδίνου από τήν αγγλική επίσης αεροπορία εκάλυφθη με 41' λεπτά.

Τόν μεγαλύτερο ρεκόρ στο ύψος, τόν επέτυχε ο Ιταλός Νικόλα ντε Μούρο, ο οποίος ηγήθη σε ύψος 44.457 ποδών.

Η μεγαλύτερα ταχύτης που ανεντύχθη με αυτοκίνητο είναι 367 μίλια την ώρα και έπετεύχθη από τόν Αγγλον βαθύπλουτο Γκαϊμπελς.

Ο ίδιος επέτυχε στην θάλασσα με μία βενζινακάτο που είχε ειδική μηχανή, 141 μίλια την ώρα.

Στήν Γερμανία ένα ώτομοτρίς διέτρεξε 134 μίλια την ώρα.

Τόν μεγαλύτερο πήδημα από ύψος έγινε από τόν Ρώσο Σλόν-τουίν, ο οποίος έπηδησε με αλεξιπτωτο από ύψος 32.000 ποδών!

Στό κολύμπι τέλος ο Αμερικανός Κέρανς επέτυχε τόν καλύτερο ρεκόρ, διασχίσας απόσταση 288 μιλίων σε 72 ώρες και 30' λεπτά.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΡΩΣ ;

Ένας σοφός δίνει τόν όρισμό του έρωτος ως εξής:

—Ο έρως είναι μία ασθένεια, που μοιάζει καταπληκτικά με τόν καρκίνο, και η οποία προέρχεται από έλλειψη μιάς απαραίτητης τροφής. Εάν ο άγαπών γευθί μέχρι κόρου αυτή την τροφή, της οποίας αισθάνεται την έλλειψη, τότε η ασθένεια μετασπίζεται κάπου άλλο, όπως δηλαδή ο καρκίνος όταν έγχρησθή.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΞΙΔΙ

Στήν παρισινή έκθεση του 1890 συνέβη τόν εξής άστεϊότατο περιστατικό:

Ένα πρωί έφθασε σιδηροδρομικώς ένα μεγάλο ξύλινο κιώ-

τιο από κάποιο σταθμό της Κεντρικής Εύρώπης.

Τόν κιώτιο αυτό έφερε τήν επιγραφή «ΕΥΘΡΑΥΣΤΟΝ», είχε δύο τρύπες διά νά αερίζεται τόν έσωτερικό του, και στο επάνω μέρος έγραφε «ΑΝΩ» και στο κάτω «ΒΑΣΙΣ».

Οι υπάλληλοι της εκθέσεως συνεμορφώσαν πλήρως με τας σημειούμενας εντολάς τόν άποστολέως και έτοποθέτησαν τόν κιώτιο με κάθε προσοχή.

Φαντάζεσθε όμως τήν έκπληξή τους, όταν είδαν ξαφνικά τόν περίφημο κιώτιο νά... μετακινείται μόνο του!

Έσπευσαν νά ξεκαρφώσουν με προσοχή τήν μία πλευρά και βρέθηκαν μπροστά σ' έναν άνθρωπο που βγήκε από μέσα με χίλιες προφυλάξεις.

Συνελήφθη άμέσως και ώδηγήθη εις τήν άστυνομίαν. Εκεί εδήλωσε:

—Ονομάζομαι Χέρμαν Τσάι-τουγκ και είμαι ράφτης από τήν Βιέννη. Από καιρό τόν μοναδικό μου όνειρο ήταν νά επισκεφθώ τήν έκθεση, αλλά δεν κατώρθωσα νά έξοικονομήσω τά ναύλα μου.

Γι' αυτό κατέφυγα στο τρατήγημα αυτό, αλλά στενοχωρήθηκα ούκ όλίγον μέσα στο κιώτιο. Τώρα όμως είμαι εύτυχής που θά εκπληρωθί ο μοναδικός μου πόθος.

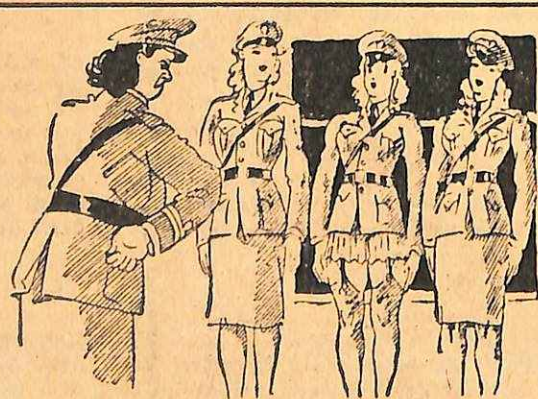
Μην βιάζεσθε! τού άπήντησαν οι άστυνομικοί. Προς τόν παρόν, θά έπισκεφθίτε δωρεάν μόνον τό... κρατητήριο, έως ότου σάς ξαναστείλωμεν στήν... Βιέννη, έφ' όσον δεν έχετε διαβατήριο.

Έτσι και έγινε, και ο δυστυχής Βιεννέζος, φθάσας μέχρι της εισόδου τού «Παραδείσου», δεν αξιώθηκε νά τόν δει. Είς αντίλαγμα όμως απέκτησε μία παγκόσμια φήμη, διότι όλος ο τύπος έδημοσίευσε τόν «κατόρθωμά» του και τήν εικόνα του.

Η ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Στήν Ρώμη υπάρχει ένα ειδικό ίδρυμα για τήν διάσωση, τήν απολύμανση, τόν καθάρισμα και τήν τελεία ανακαίνιση των βιβλίων. Μόλις ένα βιβλίο κάποιος αξίας αρχίζει νά φθείρεται, αποστέλλεται άμέσως στο πρωτότυπο αυτό σανατόριο.

Εκεί, άφου άπολυμανθί, ξετείνεται με προσοχήν κάθε σελίς του, επικολλάται αν τυχόν έγη αποκολληθή, καθαρίζεται με ι-διαίτερα φροντίδα κάθε μουντζούρα, συμπληρώνονται οι ζημιές που έπηλθον, επιδιορθώνεται ή βιβλιοδεσία και επιστρέφεται στόν κάτοχό του τελείως ανακαινισμένο και έξοφαλισμένο από τών κινδύνων άπωλείας τών σελίδων.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Η λοχαγίνα (του έθελοντικού γυναικείου τάγματος).— Λοιπόν, μίς Μπέττυ, πότε θά πάψετε νάστε τόσο άφηρημένη;

ΠΡΩΙΟΤΥΠΟ

ΓΕΡΑΜΑΤΑ...

Ομήτωρ της Κε

Ίω. Μωσυκουβάλα - Αναχνιώτου

ΕΞΩ φιλόθερε, Η νύχτα τού Δεκέμβρη πηρούναζε τά κόκκαλα.

Μέσα στο παλινό σπιτάκι της Πλάκας, ο Στέλιος, ξαπλωμένος στην πολυθρόνα του δίπλα στη φωτιά, μουρμούριζε:

—Νά πάρη ή όργη! Ατέλειωτες πιά γίνηκαν οι νύχτες. Έξη ή ώρα, κι όμως μου φαίνεται μεσάνυχτα. Κι αυτό τόν σαράβαλο τραντάζεται όλόκληρο από τόν αέρα...

Τόν στόμα του ανοιγόκλεινε σε άπίθανα γυμνάσια γασμουρήματος.

Αντίκρι του ή Σοφούλα, ή γυναίκα του, κεντούσε μ' ακούραστο χέρι.

Τήν κύτταξε αυτός λοξά και ψιθύρισε:

—Ε, πάλι σ' έπιασε; τού είπε νευριασμένη μά γλαστή.

—Εύτυχής άνθρωπος! Δεν έχεις άνησυχίες!

Τόν δροσερό, μ' όλες τις άνεπαίσθητες ρυτίδες στοματάκι της Σοφούλας, ρυτίδωσε ειρωνικά. Σηκώθηκε.

—Αλήθεια, ξέχασα νά σοι πώ... Μάε έφερε ο Ντίνας, ο άνεπιός σου, τόν βιβλίο του. Ναι, βγήκε επί τέλους. Για ίδες το, δεν είναι κομψό; Δε τόν διαβάσεις; Διακόσιες σελίδες θά σοι περάση ή ώρα.

—Φέρε το! Ψιθύρισε ο άντρας της. Για λίγη ώρα μέσα στην άπόλυτη σιγή, ακουγόταν ανάλαφρο τόν στίσιμο των φύλλων. Έπειτα, έκανε ο Στέλιος πως άρνιψε τήν άνάγνωση. Μά στο πρώτο κιόλας φύλλο, έκλεισε άνόμεντα τόν βιβλίο. Στο τέλος μουμούρισε:

—Σοφούλα δέ μου δίνεις τόν «Α-ετιδές» τού Ροστάν;

—Ορίστε! φώνεε ή γυναίκα του ανάθοντας. Γι' αυτή βαρούσεσι τή ζωή σου. Μά, γριστηνέ μου, τριάντα φορές θά τόν διάβασες πιά σήτ' τόν βιβλίο; Παράδεισος έγινε τώρα τελευταία, αλήθεια, δε σε καταλαβαίνω. Αγοράζεις καινούργια βιβλία, μά γυρίζεις, γυρίζεις, κι' όλο τά παλιά ξαναδιαβάσεις. Γιατί;

Τόν βαρυστημένο πρόσωπο τού πενηντάρη φάνηκε νά συλλογίζεται μία στιγμή. Έπειτα, σήκωσε τούς ώμους:

—Ξέρω κι' εγώ; Αυτά με τραθούν.

Η Σοφούλα δίστασε, σε λίγο όμως πέταξε τσαχπίνικα τάχα:

—Γεράματα!

Τήν κύτταξε ο Στέλιος θυμωμένος, και τά μάτια του έχασαν τόν κουρασμένο τους γλάρωμα.

—Γεράματα, είπες; Εύκολα καταλήγετε σε συμπεράσματα σεις οι γυναίκες! Πενήντα χρόνων άντρας είμαι γέρος;

—Έξαρτάται. Άλλοι κι' έβδομηντα είναι νέοι. Μά έσύ μου φαίνεται πως γέρασες από τά σαράντα.

— Σκέψου το καλά-καλά μ'α γέλιο.

“Ας μου παρουσιαζόταν μιά εὐκαιρία...”

Τὸ κουδοῦνι χτύπησε. Ζωηρός, ξαναμένος, μπήκε μέσα ὁ Ντίνος, ὁ νεαρός συγγραφεὺς, ὁ ἀνεπιβόρτος τοῦ Στέλιου.

—Καλησπέρα σας! φώναξε, καὶ τὸ πρόσωπό του ἀστράφτε ὁλόκληρο. Τί κάνετε ἐσεῖς αὐτοῦ; Κουρνιαζετε κοντὰ στὴ φωτιά;

—Φιλοσοφοῦμε! ἀποκριθὲν ὁ θεῖος πεισιμαυμένος.

—Λοιπὸν! ἔκανε ὁ νέος θριαμβευτικὰ. Σήκω, θεῖε, ντύσου! Πάμε!

Τὸν κύτταξαν κι’ ἄλλοι δύο ἐρωτηματικά, κι’ αὐτοὺς φώναξε ἀνυπόμονα:

—“Αρχίσε νὰ ντύνῃσαι, καὶ σὰς λέω...”

Νὰ, ἤλθε ὁ καιρός, θεῖε Στέλιο, νὰ πάψῃς τὶς μουρμουρὲς σου ἐνάντια στὴ ζωὴ. Αὐριο τὸ πρωτὶ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ δώσης τὴν παραίτησή σου ἀπὸ τὴ θέση σου, θὰ πῇς ἀντίο στὴν περίφημη “Ἀνώθυμο Ἑταιρία”.

—Μὴ μὰς λές γρίφους, τὸν διέκοψε ὁ Στέλιος.

Ἡ φωνὴ του ἦταν βραχνή καὶ τὰ μάτια του ἀνοιγόκλειναν σπασμωδικὰ.

—Νὰ περὶ τίνος πρόκειται. Θυμᾶσαι ποὺ σοῦλεγα γιὰ κάποια ἐφημερίδα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐκδόσουν νέοι διανοούμενοι; Πραγματοποιεῖται τ’ ὄνειρο. Ὁ Μπατίκας ὁ βαθυπλutos, π’ ἀναλαμβάνει ἄλλ.

Ἐνθουσιαστικὰ μὲ τὰ σχέδιά μας. “Ἐχει βέβαια κι’ αὐτὸς τὶς φιλοδοξίες του...”

Σ’ ἕνα μῆνα θγαίνει τὸ φύλλο. Λοιπὸν, ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα. Σκεφθῆκαμε ποῖος νὰ γίνῃ διευθυντής.

Ἀδύνατον νὰ συμφωνήσουμε. Ὁ Μπατίκας ὁ ἴδιος δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ γίνῃ. Τί δουλειὰ ἔχει αὐτὸς μὲ τὰ γράμματα;

Ἀπὸ τὴν παρέα μας, κανεὶς δὲν ὑποχωρεῖ. Κι’ ἔτσι κατέληξαν στὴν ἀπόφαση νὰ σοῦ ἀναθέσουν ἐσένα τὴ διεύθυνση, θεῖε Στέλιο.

Τὰ μάτια τῆς Σοφούλας καρφώθηκαν ἀνήσυχα κι’ ἐξυπνα στὸν ἄντρα τῆς. Μὰ δὲν εἶπε λέξη.

Τὸ αἷμα εἶχε ἀνέβει στὸ πρόσωπο τοῦ Στέλιου, σὰ νὰ ἐπρόκειτο νὰ τοῦλθῃ συμφόρηση. Κατάπιε δυο-τρὲς φορές πρὶν μιλήσῃ. Στὸ τέλος, ἡ φωνὴ του ἀκούστηκε πνιγμένη:

—Μὰ ποῦ με θυμήθηκαν ἐμένα; Ἀπορῶ.

—Παράξενο σοῦ φαίνεται; γέλασε ὁ Ντίνος. Πρῶτα-πρῶτα, ἐγὼ ἤξερα πάντα τίς ιδέες σου, πὼς διωθούσες γιὰ δόξα πὼς βασιανίζουσιν μὲ τὴ ρουτίνα. Καὶ σκόφθηκα ὅτι εἶσαι γεννημένος γι’ αὐτὴ τὴ θέση. Ξέρεις τί θὰ πῇ διεύθυνση ἐφημερίδος; Λαβύρινθος. Θάχης δουλειὰ ἐκεῖ νύχτα-μέρα. Πάει, ἀντίο ἡ γωνίτσα μὲ τὴ φωτοῦλα τὰ βράδια. Ἐκεῖ θάχης συγκινήσεις, ἀπρόοπτα, καὶ πεδίο νὰ ἐργαστῇς μὲ τὴν καρδιά σου. Μὰ τί κάθομαι καὶ σοῦ φλυαρῶ; Ἐσὺ τὰ ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ μένα ὅλ’ αὐτὰ. “Ἐπειτα, ἀξίζει καὶ τὸν κόπο. Ὁ μισθὸς θὰ εἶναι καλὸς, στρογγυλός.

Τὰ μάτια τῆς Σοφούλας στρογγυλεψαν περισσότερο. Μὰ πάλι δὲν εἶπε λέξη.

Ὁ Ντίνος ἐξακολούθησε:

—“Εγὼ σ’ ἐπρότεινα. Ἀλλὰ σὲ γνωρίζουν κι’ ἄλλοι ἐκεῖ μέσα. Σὲ θυμούνται ἀπὸ τὰ καλὰ χρόνια, ποὺ φαίνόσουν στὸν κόσμο, πρὶν σὲ πιάσῃ ἡ τεπελιὰ νὰ κουρνιαζῇς μὲ τίς κόττες...”

Ὁ Μπατίκας μὰς περιμένει νὰ πᾶμε νὰ τὰ συζητήσουμε. Μὰ γρήγορα. Τώρα τὰμαθες ὅλα. Τὶς λεπτομέρειες στίς λέω καὶ στὸ δρόμο.

Μὲ μιά κίνηση στρατιωτικῆς ὠρθότητος, ὁ Στέλιος, τὸ πρόσωπό του πῆρε μιά ἐκφραση αὐστηρῆ κι’ ἐπιφυλακτικῆ, λές καὶ ντυνόταν τὴ στολὴ τοῦ νέου του ἀξιώματος. Πῆγε καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του, λέγοντας κοφτὰ:

—Σὲ δέκα λεπτὰ εἶμαι ἑτοιμός.

—“Ἐ, θεῖα Σοφούλα, εἶπε ὁ Ντίνος στοργικὰ. Ἐσὺ δὲ μὰς εἶπες τὴν ἰδέα σου. Εἶσαι πάντα τόσο ἡσυχῇ, σιωπηλῇ...”

Κι’ ὅμως τώρα θάχης ἐνοῖες καὶ ὑποκρεώσεις κι’ ἐσὺ. Γυναίκα διευθυντοῦ ἐφημερίδος, δὲν εἶναι παίξε-γέλασε.

—Δὲ θὰ τ’ ἀποφασίσῃ, ψιθύρισε ἡ Σοφούλα.

Σάστισε ὁ Ντίνος. Ἐπειτα γέλασε δυνατὰ.

—Καλὰ!... Μὰ τ’ ἀποφασίσεις κιὼ λας.

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Οἱ ἄνδρες μποροῦν νὰ φιλοσοφοῦν καλύτερα ἀπὸ τὴ γυναίκα στὴν ἀνθρώπινη καρδιά, μὰ ἡ γυναίκα θὰ διαβάξῃ πάντα πὺδ καλὺ-τερα στίς καρδιές τῶν ἀνδρῶν.

Ἡ ὑπομὴ εἶναι μιά ἀπὸ τίς πὺδ δύσκολες τέχνες. Οἱ γυναῖκες δὲν μποροῦν νὰ τὴ μάθουν, ἀλλὰ τὴ διδάσκουν.

Ἐνας ἄνδρας πολλὰς φορές διατάζει νὰ θυσιάσῃ τὴν ἐλευθερίαν του στὸν ἔρωτα. Μιά γυναίκα πο-τέ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ἌΝΔΡΑ

Ἡ γυναίκα γονατίζει. Ὁ ἄνδρας σέρνεται.

Ὅποιος ἔχασε τὸν Παράδεισό του σὲ δυὸ γαλανὰ μάτια, μπορεῖ νὰ τὸν ξαναβρῇ σὲ δυὸ μαύρα.

Στις τυφλὰς ἀστροφές καὶ στὸν χορὸν τῶν ἀστέρων τέσσαρα εἶδη ἀνθρώπων: οἱ ἐρωτευμένοι, οἱ φιλοδοξοῖ, οἱ περιεργοὶ καὶ οἱ ἡλίθιοι. Πὺδ συνυψισμένοι εἶναι οἱ τυφλοὶ.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ νὰ ἀντιβάλλῃ κανεὶς γιὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνου ποὺ ἀγαπᾷ, εἶναι ὀλιβρώτερο παρὰ νὰ τὴν χάσῃ.

Ἡ ζήλεια γεννιέται πάντοτε μαζὶ μὲ τὸν ἔρωτα, μὰ δὲν πεθαίνει πάντα μαζί του.

Οἱ μικροὶ χωριστοὶ ζωογονοῦν τὸν ἔρωτα, οἱ μεγάλοι τὸν χάνουν νὰ σβύσῃ.

Μὲ τὸν καιρὸ περνᾷ ὁ ἔρωτας. Καὶ μὲ τὸν ἔρωτα περνᾷ ὁ καιρός.

Τοῦκανε νόημα ἐκεῖνῃ νὰ σωπάσῃ, καὶ πέρασαν λίγα λεπτὰ, μ’ ἀδιάφορες κουβέντες.

Ἐπὶ τέλους, ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ Στέλιου. Προχώρησε αὐτὸς τριζάτος μέσα στὸ μαῦρο του κοστούμι μὲ βῆμα βαρὺ, μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ.

—Πάμε! φώναξε, δίχως νὰ κυττάξῃ τὴ γυναίκα του.

Ἡ φωνὴ του ἦταν ὑπερβολικὰ δυνατὴ, κι’ οἱ κινήσεις του κοφτερές, ἀφύσικες, σὰν αὐτόματες.

Κυττάζοντάς τον κλεφτὰ, τοὺς συνώδευσε ἡ Σοφούλα ὡς τὴν ὁδὸ-πόρτα.

Δίχως διατυπώσεις, πετάχτηκε πρῶτος ἐξῶ ὁ Ντίνος, κι’ ἀνοίξε τὴν ὀμπρῆλλά του. Ὁ Στέλιος ἔκανε νὰ κατεβῇ τὸ σκαλοπάτι, μὰ στάθηκε.

—Παλινόκαιρος! ψιθύρισε βραχνὰ. Οὐρλιάζοντας σὰ δαιμονισμένους, ὤρμησε μέσα ὁ νοτισμένος ἀέρας.

—Ἐλα! φώναξε ὁ Ντίνος ἀνυπό-μονα.

Κατέβηκε ὁ Στέλιος τὸ πρῶτο σκαλοπάτι. “Ὡσπου ν’ ἀνοίξῃ τὴν ὀμπρῆλλά του, τὸ παγωμένο νερὸ τοῦ περιλόουσε τὸ πρόσωπο. Τραβήχτηκε σὰν τρομαγμένος πάλι μέσα.

—Γιὰ ἐλα δὼ! ψιθύρισε.

Ἡ φωνὴ του ἦταν πνιγμένη στὸ λαιμό.

—Ξέρεις, εἶμαι τόσο κρυωμένος... Εἶναι καμμιά ἀνάγκη νὰ πῶμε ἀ-πόψε;

Ἀνέβηκε ὁ νέος ξανὰ τὰ σκαλοπάτια, ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἔριξε μιά κλεφτὴ ματιὰ στὴ Σοφούλα ποὺ με κατεβασμένα μάτια σοῦφρωνε μόνο τὰ χεῖλη εἰρωνικὰ, κι’ ἔπειτα κύτταξε τὸ θεῖο του κατάματα.

—Θεῖε, εἶπε σοβαρὰ. Μόνον ἂν τ’ ἀποφασίσῃς μὲ τὴν καρδιά σου, πρέπει νὰ πᾶμε. Σκέψου το καλὰ-καλὰ, μὰ γρήγορα. Δὲν εἶμαστε παιδιὰ. Ἀπόψε ἴσως σοῦ πῶναι νὰ ὑπογράψῃς καὶ τὸ συμβόλαιο.

Τὰ μάτια τοῦ Στέλιου ἀνοιγόκλει-σαν δυο-τρὲς φορές μὲ ἀγωνία. Κατάπιε ἕνα κόμπο στὸ λαιμό.

—Βρὲ παιδί μου, εἶπε σὲ λίγο. Αὐτὸς ὁ καιρὸς μοῦ χτυπάει στὰ νεύρα. Δὲ θὰ ἤθελα νὰ τ’ ἀποφασίσῃς ἐσὺ βιαστικὰ. Βέβαια, εἶναι μεγάλη εὐθύνη. Καὶ πρόκειται ν’ ἀλλάξω ἐντελῶς ζωὴ. “Ὅχι πὼς διστάζω...”

Τὰ μεγάλα, πεταγμένα μάτια του γύρισαν συγκινημένα καὶ στοργικὰ πρὸς τὴ σόμπα καὶ τὴν παλιὰ πολυ-θρόνα.

—Καλὰ θεῖε, φώναξε εὐνενικὰ κι’ ἀνῆλπιστα τάχα ὁ νέος. Πάω λοιπὸν ἐγὼ νὰ πῶ τοῦ Μπατίκα νὰ μὴ σὲ προειμένῃ ἀπόψε, κι’ αὐριο τὰ ξανα-λέιπε.

“Ἐροῖξε κρυφὰ μιά ματιὰ γεμάτη συνεννόηση στὴ θεῖά του, κι’ ἔφυγε μὲ μεγάλὰ βήματα μέσα στὸ παγω-μένο σκοτάδι.

Μονολογώντας ἔβρισε ὁ Στέλιος τὴ μαύρη του φανερίαν καὶ πέρασε τὰ ἑσπρία του ὀρθῶς τοῦ σπιτιοῦ Χά-θηκε στὴ σκαδεῖά του πολυθρόνα, μουρμουρίζοντας:

—Νὰ πάσῃ ἡ ὁδὸν. νὰ πάσῃ! Τέ-τοις παλινόκαιρος δὲν ξανάγινε. Νὰ ἴδωμε αἴθιο...

Κάτω ἀπὸ τὴ μοβέλλα ἡ φωνὴ του ἦταν συνκινημένη, καὶ τὰ παγωμένα νεύρα ἐνκόλλισαν στοργικὰ τὰ νεύρα τῆς ἐννοεωστικῆς πολυθρόνας. Γογγύζον, σὰ σαῖτα, πῆ-νανε τὰ νεύρα τῆς Σοφούλας, στὸ ἀ-τέλειστο κέντημα, καὶ τὰ νεύρα τῆς σοῦφρωναν πικραμένα ν’ εἰσωνικά.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΡΑ

— ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Στὴν ἑορτὴ τῆς Καίτης

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Υ ΠΗΡΧΕ μιά ὁμορφὴ κοπέλλα: Ἡ Καίτη. Καὶ ὑπῆρχαν καὶ δυὸ νέοι ποὺ εἶχαν ἐνδιαφέρον γι’ αὐτήν: Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Βασιλάκης κι’ ὁ ἄλλος ἦμουν ἐγὼ. Τόφερνα πολὺ βαρεῖα βέβαια ὅτι κι’ ἕνας ἄλλος καὶ μάλιστα ἀρκετὰ στενὸς φίλος μου ἀγαποῦσε τὴν ἰ-δία γυναίκα. Κανονικῶς ἔπρεπε ἕ-νας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας νὰ ὑποχωρή-σῃ. Οἱ ὁληθινοὶ φίλοι ἔτσι κάνουν

— Τὴν Κυριακὴ ἀρραβωνιάζομαι!

συνήθως σ’ αὐτὲς τίς περιπτώσεις. Ἀλλὰ ὁ Βασιλάκης δὲν θὰ ὑποχω-ροῦσε ποτέ. Δὲν ἦταν ποτέ ἀληθι-νὸς φίλος μου. Κι’ ἔπρεπε ν’ ἀγωνι-σθῶ γιὰ νὰ τὸν βγάλω ἀπὸ τὴ μέ-ση κι’ ἔπειτα, ἀφοῦ ξεκαθάριζα τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον αὐτὸν ἀντίπαλο, νὰ ἐβάδιζα ἐλεύθερος καὶ μόνος γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς Καί-της. Γιατί, πρέπει νὰ σὰς πῶ, πὼς ἡ Καίτη δὲν εἶχε δεῖξαι καμμιά ξεχω-ριστὴ προτίμηση σ’ ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ μας. Ἡ καρδιά τῆς ἀμφιταλαν-τευόταν σὰν ζυγαριὰ ἀκρίβειας. “Ε-δινε τὸ ἴδιο θάρρος καὶ στοὺς δυὸ—ὡς ἕνα σημεῖο βέβαια — καὶ δὲν ἀ-ποθάρρυνε κανένα. Χωρὶς ἀμφιβο-λία, ἤθελε νάχῃ στὴ διάθεσή της ὁ-λον τὸν “Καίρη” γιὰ νὰ ἴδῃ ποῖος ἦταν ὁ καλύτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ υποψηφί-ους.

Μὲ τὸ Βασιλάκη δὲν εἶχαμε μιλή-σει ποτέ γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ μὰς ἐ-θασάνιζε γι’ αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Δὲν θέλαμε νὰ ψυχρανθοῦμε. Φυσικά, λέγαμε μεταξὺ μας τὴ γνώμη μας γιὰ τὴν Καίτη μὲ φράσεις ποὺ φα-νέροναν ἀρκετὰ καθαρά τὰ αἰσθη-ματὰ μας. Π. χ.: “Τί ὁμορφὴ κοπέ-λα ἡ Καίτη”. “Τί νόρη ποὺ ἔχει αὐ-τὸ τὸ κορίτσι”. “Τί γοητευτικὴ γυ-ναῖκα ποὺ εἶναι” καὶ ἄλλα τέτοια.

Ἀλλὰ κανεὶς μας δὲν προχωροῦσε γιὰ ν’ ἀποκαλύψῃ τοὺς σκοπούς του.

Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Βα-σιλάκη μ’ ἔκανε νὰ πεισματώσω καὶ νὰ πῶ στὸν ἐαυτό μου:

—Τάκη, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση.

Ἀλλὰ πὼς νὰ φύγῃ; “Ἀν ἐξούσα-με σὲ παλαιότερη ἐποχὴ, θὰ μπο-ροῦσα βέβαια νὰ τὸν καλέσω σὲ μο-νομαχίαν καὶ νὰ τὸν ἐβγάξω ἀπὸ τὴ μέση γιὰ πάντα. Ἡ ἐποχὴ ὅμως τῶν ἡρώϊσμων ἔχει περάσει πῶς καὶ ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῆς ἐξυπνάδας. Κι’ ἔτσι σκέφτηκα πὼς ὁ μόνος τρό-

πος νὰ ἐκμηδενίσω τὸ Βασιλάκη ὡς ἀντίπαλο, ἦταν νὰ τὸν γελοιοποιή-σω στὰ μάτια τῆς Καίτης. Καὶ βρή-κα τὸν τρόπο. “Ἡμουν, μάλιστα, τόσο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐξυ-πνάδα μου, ποὺ ἐσφίξα τὰ χέ-ρια μου, δίνοντας ἔτσι συγχαρητή-ρια στὸν ἐαυτό μου.

—Μεθαύριο ποὺ εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς, εἶπα, θὰ τὸν κανονίσω τὸν ἀγαπητό μου φίλο.

Ἐμῆρωσε ἡ ἑορτὴ τῆς Καίτης. Φυσικά, θὰ τῆς ἐστέλναμε κάποιο δῶρο. Ἐγὼ παρήγγειλα ἕνα θαυμά-σιο μπουκέτο ἀπὸ 20 τριαντάφυλλα καὶ τὰστείλα με μιά κάρτα μου ποὺ ἔγραφε: “Ἐνα τριαντάφυλλο γιὰ κάθε χρόνο σου”. Ἡξερα βέβαια πὼς ἡ Καίτη ἦταν 23 χρόνων, ἀλλὰ ἔστειλα 20 μονάχα τριαντάφυλλα γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτα-πρῶτα, γι-ατὶ ἤθελα νὰ τὴν κολακέψω, κρύ-βοντας τὰ χρόνια τῆς κι’ ἔπειτα γι-ατὶ ἔτσι εἶχα καὶ μιά μικρὴ οἰκονο-μία. “Ἡμουν βέβαιος πὼς τὴν Καί-τη θὰ τὴ συγκινοῦσε τρομερὰ αὐτὴ ἡ λεπτὴ μου χειρονομία.

Κι’ ἀφοῦ ἐφρόνιζα τὸ δικό μου δῶρο, πῆγα νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὸ δῶρο ποὺ δῆθεν θὰ ἔστειλε ὁ Βασι-λάκης. Ἐπῆρα, λοιπὸν, ἕνα μεγάλο καλάθι κι’ ἐβάλα μέσα τὰ ἐξῆς πράγματα: Πέντε πῆχες χασέ, δυὸ ζευγάρια κάλτσες, ἕνα τηγάνι, ἕνα μπρίκι, τρεῖς ντουζίνες κουμπιὰ γιὰ ἀσπρόρουχα, ἕξη σωληνάρια κινί-νο, ἕνα ρολὸ τσιρότο, ἕνα τρίπτυ-ον ἔλα τριπλὸν, ἕνα κούτι σκόνῃς ποὺ τρίβουν τὰ μαγειρικά σκεύη, ἕ-κατὸ δράμα κόλλα τοῦ κολλαρί-σματος, δυὸ δεμάτια ρήγανη, μιά ὀ-κά βούτυρο καὶ τρεῖς ντουζίνες μαν-ταλάκια γιὰ τ’ ἀσπρόρουχα. Καί, φροντίζοντας νὰ μιμηθῶ τὸ γοαφι-κὸ χαρακτήρα τοῦ Βασιλάκη, ἔγρα-ψα σὲ μιά κάρτα τοῦ ποὺ εἶχα:

“Γιὰ τὴν ἑορτὴ σου, δὲν σοῦ στέλνω οὔτε λουλούδια, οὔτε ἄλλες τέτοιες ἀνο-ησίες. Σοῦ στέλνω μερικὰ χρήσιμα εἶδη ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα σὲ μιά φρόνιμη κο-πέλλα σὰν καὶ σένα, ποὺ θέλει νὰ γίνῃ καλὴ νοικοκυρὰ. — ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ.”

“Ἐστειλα τὸ δέμα μ’ ἕνα μικρὸ καὶ ἀρχισα νὰ γελᾶω μονάχος μου γιὰ τὸ ἐξυπνὸ αὐτὸ κόλπο μου. “Ε-πειτα, ἐπῆγα κι’ ἐγκαταστάθηκα στὴν εἰσοδο τοῦ σπιτιοῦ τῆς Καίτης — μένει στὸ τέταρτο πάτωμα μιὰς πολυκατοικίας — κι’ ἔκανα ἕνα εἰ-δος νηψίας στὰ δῶρα ποὺ ἔφτα-ναν.

Σὲ μιά στιγμή τσάκωσα καὶ τὸ δῶρο τοῦ Βασιλάκη: “Ἐνα καλὸ λουλούδι, ποῦ, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμο-λογήσω, ἦταν σὰν δῶρο πλουσιώτε-ρο ἀπὸ τὸ δικό μου. Ἀλλὰ δὲν θά-φτανε στὸν προορισμό του. Εἶπα στὸ μικρὸ ποὺ τὰφερνε πὼς ἦμουν ἀδελ-φὸς τῆς δεσποινίδος, ἐπρόλαβα κά-θε πιθανὸ τοῦ ἐνδοιασμοῦ μ’ ἕνα ἀξι-οσημεῖο ποὺ μπουμποῦρ καὶ πῆρα ἐ-γὼ τὰ λουλούδια. Τὰ ὅποια, φυσι-κά, τὰ πέταξα σ’ ἕνα οἰκόπεδο, ποὺ βρισκόταν πὺδ πέρα.

Καὶ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, λάμπων-

τας ἀπὸ τὴ χαρὰ μου, ἐπῆγα νὰ χαι-ρετήσω.

— ΠΑ —

Μὲ τὸ περίεργο δῶρο ποὺ ἔστειλα γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Βασιλάκη, ὅ-πως θὰ καταλάβετε, ὑπολόγιζα πὼς ὁ φίλος μου θὰ γινόταν γελοῖος στὴν Καίτη καὶ στοὺς δικούς της.

—Τί βλάκας, θάλεγε ἡ μαμά. Ἀ-κούς ἐκεῖ, νὰ μὰς στείλῃ τρίπτυ γιὰ τυρί!

—Δὲν λές καλύτερα πρόστυχος! θὰ συμπλήρωνε, γεμάτη ἀγανάκτη-ση ἡ Καίτη. Γιὰ πεινασμένους μὰς πέρασε καὶ μὰς ἔστειλε βούτυρο καὶ σαποῦνι; Ἀν τολμήσῃ νάρθῃ, θὰ τοῦ κλείσω τὴν πόρτα κατὰμουτρα.

—Εγὼ λέω νὰ τοῦ στείλωμε τὸ καλὸ πῶς—θὰ ἐπρόσθετε ὁ μπα-μπὰς—μὲ μιά σημείωση ποὺ νὰ λέῃ: “Σὰς τὰ ἐπιστρέφουμε, γιατί ἐσεῖς θὰ ἔχετε μεγαλύτερη ἀνάγκη ἀπὸ μὰς”.

Ὡ! Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία πὼς αὐτὰ θάλεγαν στὸ σπίτι. Καὶ ἂν δὲν τὸν ἐπέταγαν ὅμως μὲ τίς κλωτσιές—ὅπως τοῦ χρειαζότανε τοῦ πρόστυ-χου — χωρὶς ἄλλο θὰ τοῦ κρεμάγα-νε μοῦτρα καὶ θὰ τὸν κάνανε νὰ συλλογιστῇ πὼς δὲν εἶχε καμμιά θέση μέσα στὸ εὐγενικὸ αὐτὸ σπίτι. Κι’ ἔτσι ὁ Βασιλάκης μας θάπαιρνε τὰ βρεμένα του καὶ θάφευγε. Βέ-βαια, ἦταν πολὺ πιθανὸν νὰ ζητοῦ-σε ἐξήγησεις. Ἐπίσης ἦταν πιθανὸν νὰ τοῦ τίς ἔδιναν.

—Παρεξήγησις συμβαίνει! θὰ δι-αμαρτυρόταν ὁ δυστυχής. Ἐγὼ δὲν ἔστειλα τέτοια πράγματα. Ἐγὼ ἔ-στειλα λουλούδια.

—Ὡραία! Ποῦ εἶναι τὰ λουλού-δια;

—Δὲν τὰ ἐλάβατε;

—Ὅχι... Κι’ ἀφήστε τα αὐτὰ σὰς παρακαλῶ...

Μὲ λίγα λόγια, τὸν εἶχα τυλίξει

Ἐπῆσε τὸ ἀκουστικὸ ἀπὸ τὸ χέρι του.

καλὰ τὸ φιλαράκο. Ἐγλύτωνα ὀρι-στικά ἀπ’ αὐτὸν τὸν κύριο κι’ ἔμενα μονάχος ὑποψήφιος στὴν καρδιά τῆς Καίτης.

— ΠΑ —

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸν δέχτη-καν μ’ εὐγένεια ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι καὶ δὲν τοῦ κρεμάσανε μοῦ-τρα, ὅπως περίμενα.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία, εἶπα μὲ-

Γραγούδι της Αθήνας

Στὸν ὕπνο μου ἀπόψε πὼς ξάφνου ζωντάνεψες!
Γιὰ σένα στὰ ξένα χτυποῦνε οἱ παλμοί μου,
Ἀθήνα, ὕπαρξί μου,
ἐσὺ ποὺ μ' ἀνάστηες καὶ ποὺ μὲ πλάνεψες!...

Στὸ φῶς σου θαρρῶ πὼς ἀνοίγω τὰ μάτια μου,
Δροσοῦλες φυσοῦνε σὲ πεῦκα ἀναμμένα
καὶ μ' ὅλο ποὺ τρέμω νὰ ἰδῶ περασμένα,
στοὺς δρόμους σου ψάχνω νὰ βρῶ τὰ κομμάτια μου!

Βροντοῦνε στὰ τζάμια σου τὰ πρωτοβρόχια,
τὰ λίγα στεγνά σου ρυάκια φουσκώσανε...
Τὰ χέρια σκολοὶδὸν πὺλ πηγαίνω παγώσανε,
φωτιά καὶ βιέλια μου τ' ἀρνήθηκε ἡ φτώχεια.

Ἐσὺ μὲ τὰ χάρδια σου καὶ μὲ τὴν κάρδια σου,
μὲ πῆρες, τῆς νειότης γλυκεῖα ξεγελάστρα.
Γυρεύοντας ρίμες, ὀνειράτα κι' ἄστρα,
ἐνύχτης ἐγύρισα μέσα στὰ σοκάκια σου.

Γενῆκαν δικά μου οἱ χαρὲς σου κι' οἱ πόνοι σου,
οἱ δόξες σου, οἱ πλάνες σου! Νύχτα καὶ μέρα
χυμένη ἡ ζωὴ μου θὲ νά'ναι στὴ σκόνῃ σου,
ποὺ παίζει ξανθὴ καὶ τρελλὴ στὸν ἀέρα.

Οἱ πρώτες οἱ φτώχειες σου, ποῦναι κι' οἱ χάρες σου.
Σὲ κάποιες λιγνὲς πιπεριὲς ἀπὸ κάτω
σπιθίζει τὸ ἀντρίκιο σου τὸ ρετινιάτο
καὶ μέσα στὸ σκοτάδι βογγοῦνε οἱ κιθάρες σου.

Ἀπὸ τὸ ἀγερᾶκι σου ἀπόψε χαϊδεύομαι...
Τί τρέλλαι! Στὸν ἱσκίο μιάς λεύκας ποὺ τρέμει,
διαβάζοντας στίχους στρωτοῦς τοῦ Πολέμη,
κατάκλειστη κόρη τολμῶ κι' ὀνειρεύομαι.

Μὰ ὅσο ὁ καιρὸς ὁ προδότης κι' ἂν σ' ἄλλαξε,
δὲ χάνονται οἱ δρόμοι ποὺ μ' ἔχουν πληγώσει.
Ἡ ἀνία κι' ἡ τύχη ἐδῶ μ' ἔχουν δαγκώσει,
ἐδῶ τῆς καρδίας μου τὸ αἷμα ἀργοστάλαξε.

Ἀθήναι! Τὸν πόθο μου κράτα καὶ τ' ἄχτι μου!
Σὲ δύσεις ρουμπίνια, γαλάζια χαράματα,
βουνὰ φλογισμένα, ἐρείπια ὀράματα,
οἱ αὔρες σου ἄς ρίξουνε σκόρπια τὴ στάχτη μου.

Ζ. Παπαντωνίου

σα μου. Εἶναι εὐγενικοὶ ἄνθρωποι.

—Φανταζόσαστε, λοιπόν, τὴν κατά-
πληξή μου, ὅταν, τρεῖς μέρες ἀργό-
τερα, πήρα ἕνα τηλεφώνημα:

—Ἐδῶ Βασιλάκης. Τὴν Κυριακὴ
ἀρραβωνιάζομαι μὲ τὴν Καίτη!

Ἐπῆρε τὸ ἀκουστικὸ ἀπὸ τὸ χέρι
μου. Σηλήθρα, τὸ ξαναπήρα καὶ
ρώτησα:

—Μὰ πῶς;

—Ἐξέρω κι' ἐγώ; Ὅλη ἡ ἱστορία
ἀφελῆται σ' ἕνα καλὰθὶ εἰδῶν πρώ-
της ἀνάγκης ποὺ ἐστάλη στὴν ἐορ-
τὴ τῆς Καίτης γιὰ λαγαρισμὸ μου.
Δὲν ξέρω ποῖς βλάκας τῶστεῖλε
γιὰ νὰ γελάσει, ἂν καὶ ὑποπτεύωμαι
κάποιον. Ἀς εἶναι ὅμως. Μοῦκανε
καλὸ καὶ πρέπει νὰ τὸν εὐχαριστή-
σω... Λοιπόν, ὠρεβοῦντο, γιατί ἔχω
βουλειά. Τὴν Κυριακὴ θάρρης, ἔ;

—Ἐντάξει.

Σὲ λίγο βρισκόμουν στὸ σπῆτι
τῆς Καίτης. Δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἐκεῖ.
Ἦταν ἡ μαμὰ της.

—Ἐμαθα πὼς ἡ Καίτη κι' ὁ Βασι-
λάκης ἀρραβωνιάζονται, εἶπα.

—Ναί, παιδί μου, ἀπάντησε ἡ μα-
μὰ. Ἐχτὲς τ' ἀποφασίσανε.

—Μοῦ τὸ τηλεφώνησε ὁ Βασιλά-
κης. Καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἕνα καλὰθὶ
ἀπὸ χρήσιμα εἶδη ποὺ ἔστειλε στὴν
ἐορτὴ τῆς Καίτης εἶναι ἡ αἰτία.

—Ναί, παιδί μου. Ἐτσι εἶναι.

—Ναί, ἀλλὰ πῶς; Γιὰ ἐξηγήστε
μου νὰ καταλάβω.

—Μὰ δὲν θέλει φιλοσοφία, παιδί
μου, γιὰ νὰ τὸ καταλάβεις. Ἐνας ἄν-
τρας ποὺ στέλνει τέτοια χρήσιμα
δῶρα σὲ μιὰ κοπέλλα καὶ ὅχι λου-
λούδια καὶ λιχουδιές, δείχνει μὴ σὺ
τὸν τρόπο πὼς εἶναι πραγματι-
κὸ νοικοκυρόπαιδο καὶ θὰ νῖναι πρώ-
της τάξεως σύζυγος. Κατάλαβες...

—Ναί, κυρία Μαριάνθη. Κατά-
λαβα.

—Αὐτὸ τὸ δῶρο εἶναι μιὰ ἀποκά-
λυψη γιὰ μᾶς. Ποτὲ δὲν φανταζόμα-
στε τὸ Βασιλάκη τόσο λογικὸ καὶ
μουλωμένον παιδί. Μπράβο του!

—Καὶ ἡ Καίτη; Τί λέει ἡ Καίτη γι'
αὐτό;

—Ἡ Καίτη εἶναι κατενθουσιασμέ-
νη μὲ τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρῃ. Πε-
τάει ἀπὸ τὴ χαρὰ της: «Αὐτὸς εἶναι
ὁ σύζυγος ποὺ ὀνειρευόμουν, μα-
μὰ μου, μοῦ λέει κάθε τόσο... Ἐ,
δόξα σοὶ ὁ Θεός, τὸ κορίτσι μᾶς θ'
ἀποκατασταθῇ καλὰ!... Μᾶς ἦρθε
οὐρανοκατέβατος ὁ καλύτερος γαμ-
πρὸς ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ ἐλπί-
σουμε...»

Καταλαβαίνετε βέβαια πὼς δὲν
εἶμαι σὲ θέση νὰ δεχθῶ συνανα-
τήρια γιὰ τὸ ἔξυπνο κόλπο μου. Τί
τὰ θέλετε ὅμως. Ποτὲ δὲν θὰ μπο-
ροῦσα νὰ φαντασθῶ πὼς φτάνει ἕνας
τρίτης νὰ τυρὶ γιὰ νὰ κατακτῇ
κανεὶς τὴν καρδιά μιᾶς γυναίκας.
Ἀλλὰ, κύριε Βασιλάκη, ὅταν παν-
τρευτῇς μὲ τὸ καλὸ, μὴν περιμένεις
νὰ σοῦ ἐνασπελῶ καλὰθι. Βγάλτ'
τα πέρα μόνος σου!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Τὰ εἴδη τοῦ δικαστηρίου

Ἡ δίαιτα

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑΣ

ΕΙΣ τὴν αἰθουσαν ἀναμονῆς
τοῦ ἱατροῦ κ. Χ. ἀνέμενε ἀρ-
κετὸ πλῆθος ἐπισκεπτῶν. Ἀν-
δρες καὶ γυναῖκες. Κατηφεῖς
καὶ σκεπτικοὶ ἄλλοι. Νευρικοὶ καὶ
μουρμούρηδες ἄλλοι. Ὑπομονητικοὶ
καὶ σιωπηλοὶ ἄλλοι. Καὶ ἄλλοι πά-
λιν φλύαροι καὶ σχεδὸν φαίδροι.

Ἀνέμενε μεταξύ αὐτῶν καὶ ἕνας
τύπος περισσότερον νευρικός ἀπὸ
ὅλους τοὺς ἄλλους. Περισσότερον
μουρμούρης καὶ περισσότερον ἀνή-
συχος. Δὲν ὠμιλοῦσε μὲν ὑψηλοφώ-
νως, ἀλλὰ ἐμασσοῦσε κουβέντες θυ-
μωμένες. Δὲν καθόταν. Οὔτε ἐστε-
κόταν ὀρθίως. Ἐκαθόταν, δηλαδή,
ὕστερα ἐσηκωνόταν, ἔκανε μερικὲς
βόλτες κι' ὕστερα πάλι ἀπεσύρετο
σὲ μιὰν γωνίαν ξεροθήνων.

Ἐκλήθη ὁ πρώτος, ἐξητάσθη, ἐ-
βγήκε. Ἐκλήθη ὁ δεύτερος, ἐξητά-
σθη, ἐβγήκε. Ἐκλήθη ὁ τρίτος, ὁ τέ-
ταρτος, ὁ πέμπτος. Ἐκτός κατὰ σει-
ρὰν ἦσαν ὁ ἄνθρωπός μας.

—Ὅριστε...
—Καλημέρας σας, γιατρέ.
—Καλημέρα σας.
—Τί ἔχετε;
—Πολλὰ...
—Γδυθῆτε, παρακαλῶ.

Ἐγδύθηκε. Ὁ γιάτρος τὸν ἐξήτα-
σε καὶ κατόπιν, εὐγενέστατα, τὸν
παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὴν περί-
πτωσίν του. Καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶπε:

—Ἐχω, πρώτον, ζαλάδες.
—Ταχτικά;
—Ὁχι.
—Κατὰ μῆνα;
—Παρακάτω.
—Ἐγὼ σφοδροὺς πονοκεφάλους.
—Κάθε μέρα;
—Ὁχι, καθ' ἑβδομάδα.
—Παρακάτω.

Τὸ σοβαρώτερον ἀπ' ὅλα εἶναι αὐ-
τὸ ποὺ μοῦ συνέβη χθὲς τὴν νύκτα.
—Δηλαδή;

—Ἀκούστε τί μοῦ συνέβη: Ἡ-
μουν εἰς ἕνα φιλικὸ σπῆτι, ὅπου ἐ-
κάθισα, ἔφαγα, ἤπια ἀρκετά, ἐκου-
βέντισα καὶ ἤμουν ἄριστα εἰς τὴν
ὕλην μου. Ὅταν ἐγύρισα ὅμως
τὴν νύκτα στὸ σπῆτι μου, ἐξαφνικὰ
αἰσθάνθηκα νὰ στριφογυρίζουν ὅλα
τριγύρω μου καὶ κατέπεσα.

—Λοιπόν;
—Σχεδὸν νεκρός.
—Πότε συνήλθατε;
—Σὲ ἕνα τέταρτον. Σὲ ὅλον δὲ τὸ
διάστημα αὐτό, εἶχα τὰ μάτια μου
ὀθράνοιχτα, ὅπως μοῦ λέει ὁ ἀδελ-
φός μου καὶ μὲ συγχωρῆτε, ὕγραν-
θην ὀλοκλήρως.

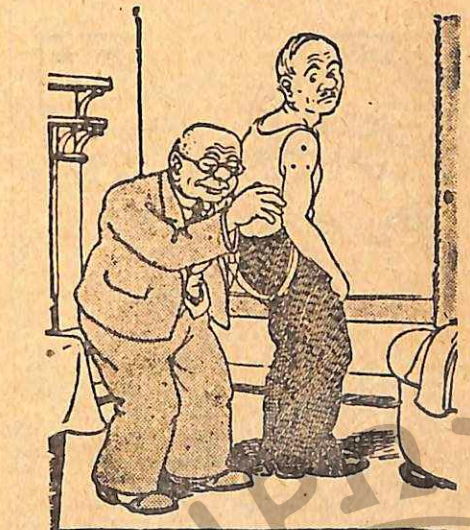
—Αἱ!
—Εἶμαι σοβαρό, γιατρέ;
—Χμ! Χμ!
—Δηλαδή;
—Ἐκράτησε εἶπατε ἕνα τέταρτον;
—Μάλιστα.
—Καὶ ὅταν συνήλθατε;

—Εἶδα κόσμον πολλὸν ὀλόγυρᾶ
μου. Τρομοκρατηθεῖς, καὶ νομίσας
ὅτι ἀπέθανα, ἔβαλε τίς φωνὲς καὶ ἐ-
ξήγησε ὅλους τοὺς ἐνοίκους τῆς πο-
λυκατοικίας... Εὐτυχῶς ἐν τῷ μετα-

ξύ, ἐνῶ πολλοὶ μὲ ἐθρηνοῦσαν, ἀνοι-
ξα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα γνωστούς
καὶ συγκατοίους νὰ μὲ παρακολου-
θοῦν μὲ κατάπληξη, ὡς νεκρὰνα-
στάντα.

Ὁ γιάτρος, ἀκούσας ταῦτα, ἐσκυ-
θρῶπασε καὶ ἐβυθίσθη εἰς ἐρεβώδεις
συλλογισμούς. Τὸ ὕψος τοῦ γιατροῦ
ἔκανε τὸν νευρικὸν ἄνθρωπον νὰ γί-
νῃ πελιδνός.

—Γιατρέ, ἔχω τίποτε σοβαρό;
—Χμ! Χμ!
—Δηλαδή;
—Ἐχεῖς κουράγιο νὰ τ' ἀκούσης;
—Μμμ...

Ὁ γιάτρος τὸν ἐξήτασε.

—Ἐχεῖς;
—Ἐχω.
—Δὲν θὰ τρομοκρατηθεῖς;
Ἦδη τὰ γόνατά τοῦ ἀσθενοῦς ἐ-
λύγισαν. Καὶ μὲ φωνὴ σθυσμένη
εἶπε:

—Ὁχι.
—Λοιπόν, ἀκουσε...
—Ἀκούω, γιατρέ μου.
—Εἶσαι ἐπιληπτικός.
—Ὁχι!

—Ψυχραιμία!
—Πᾶ! Πᾶ! Ἐπιληπτικός; Ἀπ' αὐ-
τοῦ ποὺ καθὼς περπατοῦν στοὺς
δρόμους, πέφτουν χάμω καὶ βγάζουν
ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα καί... ὦ, Θεέ
μου!

—Εἶπα, ψυχραιμία...
—Μὰ παίρνει ψυχραιμία αὐτὸ τὸ
πράγμα, γιατρέ μου; Καὶ τί θὰ γί-
νῃ; Τί θὰ κάνω; Δὲν παίρνει θερα-
πεῖα τὸ πρᾶγμα;
—Θὰ ἰδοῦμε.
—Πῶς δηλαδή;
—Μὲ τὴν δίαιτα.

—Γιατὶ μοῦ συνέστησε δίαιταν ἀν-
στηροτάτην, κ. πρόεδρε. Οὔτε ψωμί
νὰ τρώω, οὔτε κρέας, οὔτε κρασί,
οὔτε ψάρι, οὔτε σάλτσες, τίποτε. Ἐ-
πέρασα δύο μῆνες φοβικτῆς ἀγωνίας.
Καθὼς ἐπερπατοῦσα, μὲ τὴν ἰδέαν

ὅτι μπορεῖ νὰ πέσω ἀπὸ στιγμῆς εἰς
στιγμὴν, ἐξαλιζόμουν καὶ ἐπεφτα-
στον δρόμο. Ἐμαζεύετο ὁ κόσμος
ἀπὸ πάνω μου, τοὺς ἐβόλεπα ὅλους,
δὲν εἶχα τίποτε. Σηκώνομουν, ἔκανα
τὸν ἀσθενὴ καὶ ἐφευγα κατῆχυμέ-
νος. Καμμὶ φορά ὅμως ὑπῆρχαν με-
ρικοὶ ἐνοχλητικοὶ φίλανθρωποι ποὺ
μὲ τραβοῦσαν διὰ τῆς βίας
στὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν κι' ἐ-
κεῖ διεπιστοῦτο ὅτι ἤμουν πιὸ γερός
κι' ἀπὸ ἕνα ἄλλο. Ἐπέρασε πολλὸς
καιρὸς ἀπὸ τότε, ὅταν ἄρχισα νὰ ἀ-
νακτῶ λίγο θάρρος. Ἀρχισα νὰ
τρώω, γιατί, στὸ μεταξύ, ἡ δίαιτα
μὲ εἶχε τόσο πολὺ ἐξασθενήσει, ὥ-
στε πολλὰς φορὲς ποὺ ἐπεφτα στὸν
δρόμο ἦταν ἀπὸ τὴν πείνα.

—Λοιπόν;
—Ἐτρώγα.
—Ἐν τέλει.
—Σιγά-σιγά ἐπάχυνα καὶ οὔτε πέ-
σιμο, οὔτε ζαλάδες, οὔτε ἐπιληψία.
Πηγαίνω, λοιπόν, πάλι στὸν γιάτρο.
—Γιατρέ, τοῦ λέω, στὸν καὶ τό. Καὶ
τί μοῦ ἀπαντᾷ;
—Φαίνεται πὼς δὲν ἦταν ἐπιλη-
ψία!

—Λοιπόν;
—Δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ.
—Τὸν ἐβρίσεις;
—Χυδαῖα. Τὸ ὁμολογῶ.

Δέκα μάρτυρες προσέρχονται καὶ
διηγοῦνται τὸ τί εἶπεν ἐνώπιον τῆς
ἐκλεκτῆς πελατείας τοῦ στοῦν για-
τροῦ ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος. Καὶ ἡ μή-
νυστις ἦταν ἐπὶ ἐξουδένισι, καὶ συκο-
φαντικὴ δυσφημῆσι... (Ἐδιδάσκει
τὴν μὴνυσιν τὸ δικαστήριον, ἤκουσε
τοὺς μάρτυρας, ἤκουσε καὶ τὴν ἀπο-
λογία τοῦ κατηγορουμένου).

Ἀθῶς ὁ κατηγορούμενος.
Τ' ἀκούει ὁ μνηστής γιάτρος, ζα-
λίζεται, ἀφρίζει καὶ πέφτει σὲ μιὰ
καρέκλα ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του.
Ὅπου ἐν μέσω τῆς ἀναστατώσεως
τὸν πλησιάζει ὁ ἀπαλλαγὴς κατη-
γορουμένου.
—Γιατρέ, νὰ κάνῃς δίαιτα. Μοῦ
φαίνεται πὼς εἶσαι ἐπιληπτικός...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΙΤΙΑ

—Ἀφότου παντρεύθηκε, ὁ Τόμ δὲν
τολμᾷ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του στὸ τρα-
πέζι...
—Ποῦ φυσικὸ: μαγεύεται ἡ γυναῖκα
σου...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ συγγραφεύς.— Γράφω ἕνα δι-
ῆμα...
Ὁ κριτής.— Ἀλήθεια; Καὶ ποῖς θὰ
τὸ ἐκδώσῃ;
Ὁ συγγραφεύς.— Αὐτοῦ ἀκρι-
βῶς ἐγγίνεται τὸ μυστήριον...

Τὰ φύλλα τοῦ Μικρασιατ. μετώπου

ΣΕ ΜΙΑ σειρά από σημειώματα γνωρίζουμε με μια δωδεκάδα από τις πιο ιστορικές ελληνικές εφημερίδες με τα περιεχόμενά τους, με τους αγώνες τους και με τις περιπέτειές τους.

Σήμερα θα γνωρίσουμε μια τάξη ακόμη από ιστορικές εφημερίδες, που είναι σχεδόν άγνωστες στο σημερινό μας κοινό. Θα μιλήσουμε για τα φύλλα—περιοδικά κι' εφημερίδες—που εξέδιδοντο στο Μικρασιατικό μέτωπο κατά το 1921 και 1922.

Στο Μικρασιατικό λοιπόν μέτωπο, όταν ο στρατός μας θύονταν εκεί, είδαν το φως αρκετές εφημερίδες, που τις έγραφαν πολυγραφημένα, στα χαρακώματα, στα φυλάκια, στα στρατιωτικά νοσοκομεία... Το γράψιμο, η κυκλοφορία και το διάβασμα αυτών των φύλλων ήταν μια ποικιλία και μια ψυχαγωγία της ζωής του μετώπου.

Καμμία όμως από τις εφημερίδες αυτές δεν ήταν τυπωμένη σε τυπογραφείο. Άλλες ήταν πολυγραφημένες, ή γραφομηχανημένες, βγαλμένες σε πολλά αντίτυπα σε πολύγραφο ή και χειρόγραφες ή γραμμένες σε γραφομηχανή σε λίγα αντίτυπα. Η κυκλοφορία των φύλλων αυτών έφθανε το πολύ τα 200 αντίτυπα.

Οι πρώτες εφημερίδες του είδους αυτού εκυκλοφόρησαν τον Δεκέμβριο του 1921 κι' οι τελευταίες τον Ιούλιο του 1922, συνήθως τα φύλλα αυτά που ήταν έδωκα διαβάζοντο ή διαβάζοντο χάρισμα και μερικά είχαν όριση συνδρομής λίγες κόλλες χαρτί ή άλλη γραφική ύλη.

Τα σχήματά τους ήταν μικρά. Η τετραδιά του κόλλας χαρτί. Μία έδωαινε και σε σχήμα μικρότερη εφημερίδος τρίτηλο. Και όλες ήταν εικονογραφημένες. Σπολιτισμένες με άσπρη σκίτσα, που ατυπώνοντο σε πολλά αντίτυπα με τον πολύγραφο και πολλές φορές συνεπληρώνοντο και με το χέρι.

Τα περιεχόμενα των εφημερίδων του Μικρασιατικού μετώπου ήταν αρκετά ποικίλα. Τα περισσότερα εθνομορφικά και έλαφρά. Έπρεπε με τα φυλλάκια αυτά να διασκεδάσουν οι φαντάροι...

Μέσα λοιπόν στις εφημερίδες αυτές διαβάζει κανείς εθνομια διηγήματα, ποιήματα λυρικά και σατυρικά, χρονογραφήματα, ευγενική συνεργασία, ειδήσεις τετρατολογικές και εθνομια, εθνομορφικά μεσα στο στυλ του «Φανού» των Συντακτών κ.λπ.

Βέβαια η ύλη των φύλλων αυτών κατά το πλείστον ήταν άσημαντη ή ασήλη. Άλλ' υπήρχαν ανάμεσα σ' αυτή και εθνομια σάτυρα ή και μικρά φιλολογικά κομμάτια αξιόλογα.

Οι συντάκτες των εφημερίδων του με-

Εφημερίδες και περιοδικά, που εξέδιδοντο στα χαρακώματα. —

Φύλλα πολυγραφημένα, δακτυλογραφημένα και χειρόγραφα. —

Ποία ήταν. — Η ύλη των και οι συντάκτες των.

τόπου ήταν έρασιτέχνες όλοι στην τέχνη του λογογράφου. Όσους δύο από τις συντάκτες των φύλλων εκείνων έγιναν κατόπιν πραγματικοί δημοσιογράφοι. Και αυτοί είναι ο κ. Θ. Μαλαβέτας και ο μακαρίτης Νίκολης.

— — —

Δεν ξέρουμε πόσες ακριβώς εφημερίδες και πόσα περιοδικά αυτού του είδους έ-

Το εξώφυλλο ενός φύλλου του «Αραμπα».

ξεδόθησαν τότε στο μέτωπο. Όσους μας είναι γνωστές 17 τέτοιες εκδόσεις. Θα σας αναφέρουμε μερικές, όσες θυμόμαστε:

1) «Αραμπα». Ήταν μάλλον περιοδικό σε σχήμα τετραδίου δισέλιδο. Κάθε φυλλάδιο είχε 12 σελίδες και προσέτι τέσσερες του εξώφυλλου. Στο εξώφυλλο και στα μέσα φύλλα είχε σχέδια διάφορα. Τον «Αραμπα» τον εξέδιδαν οι άνδρες του λόχου τηλεγραφικών του Β' Σώματος στρατού. Σε μερικά όμως φυλλάδια δεν έσημειωναν ποιοι το έκδιδαν αλλά μόνον: «Όργανο όμιλου έρασιτεχνών αραμπατζήδων». Η ύλη του ήταν φιλολογική και εθνομορφική. Οι συνεργάτες του υπέγραψαν όλοι με ψευδώνυμα: Άσμος, Στρατής, Αλήτης, Σαντεκλέρ, Αουμπιτζής, Καρκαλέτσος, Μπάτσας, Βούδουλας, Φώτος Σκουτίνος κ.λπ. Έξεδιδετο από τον Φλεβάρη έως τον Ιούλιο του 1922. Έξετυπώνοντο σε πολύγραφο.

2) «Αρβύλλα». Φαίνεται ότι αυ-

Δεκέμβριον του 1921. Είχε μεγάλο τρίστηλο σχήμα δισέλιδο. Έτυπώνοντο σε πολύγραφο. Περιείχε σατυρικά, πεζά και ποιήματα και ειδήσεις, αλλά και κοινωνικά από την ζωή του μετώπου.

3) «Εφημερίς των χαρακωμάτων». Έξεδιδετο στο 33ον πεζικό σύνταγμα κάθε έβδομη. Έτυπώνοντο σε πολύγραφο. Τετρασέλιδη σε μια κόλλα χαρτί του γραψίματος. Έβγηνε κατά τα μέσα Μαΐου 1922.

4) «Κραθάν». Την εξέδιδαν οι άνδρες της V Μεραρχίας. Την διηθούσαν ο ανθυπολοχαγός Φώτης Διαμαντόπουλος. Στην αρχή ήταν έβδομησέλιδη και ήταν γραμμένη με γραφομηχανή και κατόπιν δισέβδομησέλιδη, δισέλιδη, σε πολύγραφο τυπωμένη. Η ύλη της ήταν πολύ ενδιαφέρουσα γιατί περιέγραφε την κίνηση της ζωής της μεραρχίας. Η «Κραθάν» έπωλείτο προς 30 λεπτά το φύλλο.

5) «Κρακάξ». Έξεδιδετο από τους άνδρες της IV Μεραρχίας κατά τον Απρίλη του 1922. Φύλλο σατυρικό ή εθνομορφικό.

6) «Μανιβάλα». Την εξέδιδαν οι άνδρες κάποιες μοίρας αυτοκινήτων. Ήταν χειρόγραφη και εξέδιδετο από τον Δεκέμβριο του 1921.

7) «Πύον». Τό εξέδιδαν οι άνδρες του 43ου πεζικού συντάγματος. Έξεδόθη τον Μάϊον και Ιούνιον του 1922. Είχε διευθυντή, αρχισυντάκτη και διαχειριστή, γιατί υπήρχε και διαχείριση. Συνδρομή είχαν όρισθη 3 δρ. το τρίμηνο για τις όπλιτες και 6 για τους αξιωματικούς.

8) «Σούσουρον». Τό εξέδιδαν άνδρες του 28ου πεζικού συντάγματος. Ήγε και πολλά σκίτσα. Έξεδιδετο έως τον Ιούλιο του 1922.

9) «Τσαρούχι» της XIII Μεραρχίας. Ήταν από τις πρώτες εφημερίδες του Μετώπου και διεκόπη τον Γενάρη του 1922.

10) «Φορετζές» εξέδιδετο από τους άνδρες της IX Μεραρχίας.

11) «Φορείον» της 10ης μοίρας τραυματιοφορέων. Τιμή κάθε φύλλου 1 να... (κουτί σκόνης φθειροκτόνου) Είχε και ζωγραφίες σχεδιασμένες με μολύβι.

Αυτές και μερικές ακόμη, ήταν οι εφημερίδες του μετώπου. Έλαχιστοι όμως έχουν σήμερα σειρές τους. Ανάμεσα σ' εκείνους που έχουν την μεγαλύτερη συλλογή από τα φύλλα αυτά είναι ο κ. Κ. Παπαλεξάνδρου, που έχει μάλιστα γράψει άλλοτε για τις εφημερίδες του Μετώπου.

Φ. ΠΙΟΨΛΛΗΣ

ΜΑΡΙΑΝΘΗ, καλέ Μαριάνθη! Η φωνή της Προφύριας κελαηδούσε πάλι από το παρσύρι της μέσα στην ήσυχία της γειτονιάς, στον Βύρωνα. Μια γυναίκοιλα βγήκε στην αντίκρουη πόρτα με σαπουνάδες στα χέρια:

—Τί είναι, καλέ Προφύρια μου, την κόρη μου φωνάζεις;

—Ναί, Δεσποινιά μου, θέλω να την περικαλέσω νάρθη ματζί μου στην Αθήνα που ξέρει τα κατατόπια να αγοράσω μια λαστικένια κούτσα για την εγγονή μου.

—Λαστικένια κούτσα; Καλέ από τώρα;

—Τήνε θέλω για τα δόντια της. Γρινιάζει να σε χαρώ και φαίνεται πως βγάζει δοντάκια.

—Καλέ μη με λωλαίνεις, Προφύρια μου! Δύο μηνών μωρό, δόντια θα βγάλη!

—Ξέρω κι' εγώ τί να πώ; Άς τη πάρω την κούτσα να τη βαστά να παίξει. Εκείνη η Σουλτάνα ή μάλλον τη ήσυχια δεν έχει από τη γρίνια της.

Η Δεσποινιά χαμογέλασε:

—Πάω να σου στείλω τη Μαριάνθη μου, είπε, να πάτε ματζί στα μαγαζιά. Εγώ ήσασουνίζα—καμπόσα σκούρα και τήπα να δέση τα σκουινιά για ν' απλώσω. Μά δεν πειράζει, έχω καιρό. Σά γυρίσετε, μου τ' απλάνει.

—Ερχομαι κι' εγώ και σου δίνω ένα χέρι ένοια σου!

Μετά λίγη ώρα, μια νέα δημορη μελανοεινή, ήρθε να πάρη την Προφύρια.

—Καλώς τη Μαριάνθη μου. Φτοφτοφ να μην άδασκαθής, καλέ! Τί όμορφες είναι αυτές; Άν! Έσύ 'σαι που λέει και το τραγούδι:

Μιά Σμυρνή στο παναθύρι
φύττει βασιλικό!
μαύρα ν' τα μάτια π' αγαπώ!

Η Μαριάνθη χαμήλωσε το κεφάλι και κοκκίνισε.

—Καλωσύνη σου, κόνα Προφύρια μου, είπε, Τυχερή νάμαι κι' απ' τί να σου κάνη ή όμορφιά!

—Όχι δά, μη τό λές αυτό! Θάσαι τυχερή, γιατί είσαι και γνωστικά και νοικοκυρά. Όποις σε πάρη, παιδάκι μου, θα μιλήση με τη μοίρα του. Μά νάχης τα μάτια σου δέκα, γιατί τώρα οι άντριοι δεν έχουνε μπιστοσύνη. Και πρό πάντων έδω.

Τίναξε τό νιακό της ή Προφύρια:

—Ο Θεός να σε φυλάξη να πέσης σε καλά χέρια. Ηθεί, τα μάτια σου δέκα, γιατί ό,τι κάνει τό κεφάλι, τα πατέρη τό κορμί ύστερα. Προχτές είδα την Κοραλία, την κόρη τη μαμής που πήρε τό δικηγόρο, καλέ, κι' ήγώρισε τη δέκα πέτρε με-
ρες. Τήφαγε, παιδάκι μου, την

προδικα τη και ήφνε. Μά κι' εκείνη λωλή και παλαβή να τότε πάρη. Και τώρα:

Πολλές φωτιές με δένουνε
μά μία ναί που με καίει
μονάχη μου την άναψη
άλλος κανείς δε φταίει.

»Πού λές. Αυτό τό τραγούδι τό θυμάμαι από τον τραγουδιστή τον Κοκκινάκη που τόπε μία φορά στο πανηγύρι του Κουκλουτζά. Θεός σχωρέστονε!

Η Σουλτάνα μπήκε με τό μωρό:

—Καλέ μαμ, δεν ήφνε ακόμα;

—Καλά, φεύγω. Σάπα πιά! Εγώ ήγέννηκα χουζμετκιάρισα για την κόρη σου. Άς είναι καλά ή Μαριάνθησα που θα με κοιπανιάρη.

Η Σουλτάνα έννεψε στη Μαριάνθη και σε λίγο φύγανε ή Προφύρια

—Ε! Κυρά. Πίσω, πίσω. Άπό τα καρφιά!

κι' ή νέα μαζί για την Αθήνα με τό λεωφορείο.

Κατέθηκαν στην Πλατεία του Συναγματού για να πάνε στην όδο Σταδίου.

—Άπό δώ, κόνα Προφύρια.

Ένας άστυφύλακας πλησίασε τη γρηά:

—Στό πεζοδρόμιο, παρακαλώ. Μην περπατάτε στη μέση του δρόμου.

Η Προφύρια θύμωσε:

—Άκου πράμματα, Μαριάνθη, να μάς μάθουνε τώρα στα γεράματα πορπατάσι!

—Είναι για να μη μάς χτυπήσουνε τ' αυτοκίνητα.

—Καί γκαδός είναι ό σωφέρης για κίορης! Τα μάτια δεν τάχει ό κόποιος για λούσο. Κοτζαμάκ γυναίκα είσαι, άς με δη κι' άς τραβήξη τη πό πείσα.

Θάσσανε στη γωνία. Η Προφύρια πήνε να περάση άπέναντι.

Ο σκοπός της κινήσεως φώναξε:

—Ε! κυρά, Πίσω, πίσω. Άπό τα καρφιά!

Η Προφύρια τάχασε.

—Καλέ, ποιά καρφιά; Μπάς δε βλέπεις; Ηθαλε πιά τη περιεφαιαία του Μέγα Άλέξαντρου και δε βλέπει, καλέ!

—Κυρά μου, πέρασε ανάμεσα στα καρφιά! φώναξε δυνατά ό άστυφύλακας.

—Άπό δώ, είπε ή Μαριάνθη, που κατάλαθε περί τίνος έπρόκειτο, και την τράβηξε στο διάδρομο που ήταν σημειωμένος με χρυσά καρφιά.

Η Προφύρια έγινε έξω φρενών:

—Ηθεί, μαύρη νάταν ή ώρα που ήκατέθηκα από τό Βύρωνα! Καλέ, τί είμαστε, σκολιαρόπουλα; Πού να ξέρω πώς πρέπει να περνούν ανάμεσα στα καρφιά;

Πέρασαν και πήγαν σ' ένα κατάστημα για την λαστιχένια κούτσα.

Μέσα σε διάφορες άλλες, βρήκαν μια.

—Πόσα αυτή; ρώτησε ή Προφύρια.

Ο υπάλληλος κύτταξε την έτι κέττα:

—Πενήντα δραχμές! Είπε.

Τα μαλλιά της Προφύριας σηκώνθηκαν στο κεφάλι της.

—Πενήντα δραχμές;!! Καλέ, είσαι με τα καλά σου; Εμείς τη θέμε για τό μωρό, δε θα τήνε ρεγαλάρωμε, τ' άκούς;

—Δέ με μέλλει τί θα την κάνετε, κυρά μου. Τόσο γράφει, τόσο σου λέω.

—Φύλαξέ τηνε, χριστιανέ μου, να τήνε πουλήσης σε καμιά κατομμυριοθνα. Εγώ δε μπορώ να δώσω πενήντα δραχμές για ένα φρόκαλο.

Ο υπάλληλος άγρίεψε.

—Κυρά μου, εμείς ό,τι πουλούμε, είναι έκλεκτό.

—Καλά! Νά τώγυτε και να τό χαιρούσαστε. Πάμε Μαριάνθη!

Κι' έφυγε μεγαλοπρεπώς.

Στό δρόμο άρχισε:

—Άκούς, πενήντα δραχμές! Καλέ, με πενήντα δραχμές περνά σήμερα ένα σπικικό! Φωτιά να τότε κάψη τό χαρχάλα, μάς πήρε καλέ για ταγακαλάκια! Πάμε έκεί καρσή.

Και τράβηξε την Μαριάνθη να περάση στο άπέναντι πεζοδρόμιο.

Καινούργιες φωνές από άλλον άστυφύλακα:

—Ε! Κυρία! Γυρίστε πίσω!...

—Γιατί να πάω πίσω;

—Γιατί δεν περνά άπ' έδω. Θά σός βάλλω πρόστιμο.

—Τί λέει, καλέ; Νά πλερώσω τζελά;!! Μη χειρότερα! Ο δρόμος, πολλήκάρη μου, είναι βασιλικός και δεν τον έξουσιάζει κανένας!

—Πίσω, κυρά μου, σου λέω. Άπό τα καρφιά!

—Πάλι τα καρφιά!!

Η Προφύρια δεν μπορούσε να μιλήση από τη σύγχυση της.

Γύρισε στο πεζοδρόμιο και τράβηξε

(Συνέχεια στή σελίδα 80)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΔΩΡΙΟ ΤΗΣ «ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ»

'Η 100ετηρίς του γραμματοσήμου

'Η ιστορία των Ταχυδρομέων
καὶ τῶν γραμματοσήμων

ΥΠΑΡΧΟΥΝ σήμερα σὲ ὅλον τὸν κόσμο ἑκατομμύρια συλλέκται γραμματοσήμων ποὺ πάσχουν ἀπὸ πραγματικὴ γραμματοσημανία. Λίγοι ὅμως γνωρίζουν ἴσως ὅτι τὸ γραμματόσημο εἰσέλασε μὲν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ἑκατονταετηρίδα του. Ὑπάρχουν πράγματι τόσες πολλές χιλιάδες γραμματόσημα στὸν κόσμο, ὥστε θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ εἰκονογραφημένα χαρτάκια χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ πολλῶν αἰώνων. Καὶ ὅμως, τὰ πρῶτα γραμματόσημα χρησιμοποιήθηκαν στὴν Ἀγγλία τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1840. Αὐτὸ δὲν σημαίνει φυσικὰ ὅτι προηγουμένως ἦσαν ἀγνωστο καὶ τὸ ταχυδρομεῖο.

Ἀκόμη καὶ ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει στὴν Ἰλιάδα καὶ στὴν Ὀδύσεια ταχυδρόμους ποὺ μεταβίβαζαν προφορικῶς εἰδήσεις ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ ἄλλου καὶ ἀργότερα, σὲ ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, θρῆσκον τὸ ἴδιο σύστημα. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει στὴν Ἱστορίαν του ὅτι ὁ Κύρος εἶχαν ἐγκαταστήσει εἰδικούς σταθμούς ταχυδρόμων χάρις τοῦς ὁποίους ἐπικοινωνοῦσε ἀπὸ τὴν πρωτεύουσά του μὲ ὅλο τὸ ἀπέραντο βασίλειό του. Ὁ Εὐρῆτης ἔστειλε ἀγγελιαφόρους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Περσία γιὰ νὰ ἀναγγεῖλη προφορικῶς τὸ θλιβερὸ γι' αὐτὸν νέο ὅτι νικῆθηκε στὴν Σαλαμίνα. Οἱ ἀγγελιαφόροι αὐτοὶ ἀλλάζαν καθεὶς λίγο ἀλογα, ἐγκαινιάζοντας ἑπὶ γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ μέθοδον ποὺ ἐγίνετο ἀργότερα συνθεσάται γιὰ τὴν μεταβίβαση πληροφοριῶν. Ἐνὰ ἄλλο σύστημα ποὺ καθιέρωσαν ἀργότερα οἱ Γαλάται, ἦταν τὸ σύστημα τῆς ἀλλαγῆς ἀγγελιαφόρων. Κάθε ἀγγελιαφόρος εἶχε νὰ διανύσῃ ἓνα ὁρισμὲνο διάστημα καὶ ἐκεῖ τὸν περιμένε ἄλλος ποὺ ἐπαιρνε τὸ νέο καὶ τὸ πῆγαινε πέρα, στὸν ἐπόμενον ἀγγελιαφόρο, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Γινόνταν δηλαδὴ πάνω-κάτω τὸ ἴδιο ποὺ ἐγίνε καὶ στοὺς τελευταίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, ὅπου διάφοροι δρομεῖς μετέφεραν τὸ ἱερὸ φῶς ἀπὸ τὴν Ὀλυμπίαν στὸ Βερολίνο.

Πολλὴ μεγάλῃ ἀνάπτυξιν πῆρε τὸ ταχυδρομεῖο ἀργότερα, στὴν ἐποχὴ τῶν Ρωμαίων. Ἀλλὰ ἐξυπηρετοῦσε ἀποκλειστικὰ τὸ κράτος. Οἱ Ρωμαῖοι εἶχαν ὀλόκληρη ταχυδρομικὴ ὑπηρεσίαν χάρις τὴν ὁποία κατέρωθεν ἡ κομποκράτειρα Ρώμη νὰ θρῆσκει καὶ διαρκὴ ἐπικοινωνίαν μὲ ὅλες τὰ μακρινὰς ἐπαρχίας τῆς ποὺ θρῆσκοντοσαν στὶς τέσσαρες ἄκρας τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

Ἡ ΠΡΩΤΗ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ὙΠΗΡΕΣΙΑ

Τὸν 13ο αἰῶνα, ὅταν τὸ παρισινὸ Πανεπιστήμιον ἔφθασε σὲ περιωπὴ καὶ συνέκέντρωνε φοιτητὰς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Εὐρώπης, ἰδρύθηκε μιὰ εἰδικὴ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία γιὰ νὰ μεταφέρῃ νέα τῶν φοιτητῶν στὰς οἰκογενεῖς τοὺς καὶ ἀντιστρόφως. Σιγά-σιγά, οἱ ταχυδρόμοι αὐτοὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἄρχισαν νὰ μεταφέρουν καὶ ἄλλες ἐπιστολὰς καὶ ἔτσι ἀναπτύχθηκε ἓνα ὀλόκληρο ταχυδρομικὸ δίκτυον. Ὁ Λουδοβίκος 11ος ἔκανε τὴν ταχυδρομικὴ αὐτὴ ὑπηρεσίαν κρατικὴ καὶ κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τὸ δικαίωμα νὰ διαβάζῃ τὰ ἀποσταλλόμενα γράμματα καὶ νὰ κατακρατῇ ὅσα ἦσαν κατὰ τὴν γνώμην του ἐπικίνδυνα γιὰ τὰς ἐπιθέσεις τοῦ Κοσμοῦ. Αὕτῃ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἐπίσημη «λογοκρασία». Συγγράμματα, τὸ πανεπιστημικὸν ταχυδρομεῖον ἐξακολούθησε νὰ ἐργάζεται γιὰ λογαριασμὸν τοῦ κράτους ὅταν τὸ κατήργησε ὁ Εὐρῆτης ὁ 3ος τὸ 1576. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὕτη, οἱ κρατικὲς ταχυδρομικὲς εἶχαν ὀρισμένους δρομολόγους, ὀρισμένους

Βελγικὸ γραμματόσημον μὲ τὶς εἰκόνες τῶν μικρῶν πριγκηπῶν τοῦ Βελγίου, ἐκδοθὲν πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

ἡμερομηνίας ἀναχωρήσεως καὶ ἀφίξεως καὶ γενικὰ μῆχαν οἱ θέσεις τοῦ σημερινοῦ ταχυδρομείου. Στὰ 1653 ἰδρύθηκε στὸ Παρίσι ἐπίσης τὸ μικρὸν ταχυδρομεῖον, ἀπὸ κάποιον κύριον Βελαγιέ. Τὸ μικρὸν ταχυδρομεῖον μετέφερε ἐπιστολὰς μέσα στὸ Παρίσι, ἐνῶ τὸ μέγαλον ταχυδρομεῖον ἐξυπηρετοῦσε τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν. Σιγά-σιγά ἄρχισαν νὰ τοποθετοῦνται σὲ διάφορα ἐπικρατῆα σημεῖα γραμματοκιβώτια μέσα στὰ ὁποῖα ἔρχοντο οἱ ἀποστολεῖς τὰ γράμματα τους, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται καὶ σήμερα. Ἡ διαφορὰ ἦταν ὅτι τὸ ταχυδρομικὸ τέλος τὸ ἐπλήρωνε τότε ὁ παρὰ λήπτης.

Ὁ Βελαγιέ εἰσήγαγε πρῶτος μιὰ τακτικὰ ποὺ τὴν ἀγόραζε ὁ ἀποστολεὺς καὶ τὴν τίλιζε γύρω ἀπὸ τὸ γράμμα. Ἡ τακτικὴ αὕτη μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς πρόδρομος τῶν γραμματοσήμων. Τὸ σύστημα ὅμως αὐτὸ ἀπέτυχε στὴν ἀρχή.

Στὴν πραγματικότητα, τὴν τεραστίαν του ἐξέλιξιν τὴν πῆρε τὸ ταχυδρομεῖον στὴν Ἀγγλία, ἔπου ἀπὸ τὸ 1657 ὁ Κρόμβελ εἶχαν ἰδρύσῃ μιὰ συστηματοποιητὴν ταχυδρομικὴ ὑπηρεσίαν. Τὰ γράμματα τὰ μετέφεραν στὴν ἀρχὴ πεζοὶ ἢ ἑφιπποὶ ταχυδρόμοι. Ἀργότερα ὅμως καθιερώθηκαν τὰ ταχυδρομικὰ ἀμάξια —οἱ «αντιλιζάνς»— ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερα σὲ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης. Ὅταν τέλος ὁ Ἀγγλος Στέφενσον ἐφεύρε τὸν ἀτμὸ καὶ ἔγιναν οἱ πρῶτοι σιδηρόδρομοι, ὁ συμπαικνῶν τοῦ Ρόναλντ Χίλλ σκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἓνας τρόπος ὥστε νὰ μεταφέρονται τὰ γράμματα χωρὶς μεγάλῃ δαπάνῃ, οὕτως ὥστε νὰ γενικευθῇ ἡ ἀλληλογραφία. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὡς τὴν ἐποχὴ αὕτη ἡ ἀποστολὴ ἐνὸς γράμματος ἐθεωρεῖτο μεγάλη πολυτέλεια ἐπειδὴ στοίχιζε πανάκριβα. Τὰ γράμματα τὰ ἐστελναν ἀνοικτὰ ἐπειδὴ ὁ κλειστὸς φάκελλος πλήρωνε ἰδιαίτερον μεταφορικὸ τέλος. Τὸ ἐπιστολόχαρτο ἔπρεπε νὰ γράφεται μόνον ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, ἐπειδὴ καθεὶς γαστὶ πλήρωνε ἰδιαίτερον ταχυδρομικὰ καὶ συνέφερε στὴν ταχυδρομικὴ ὑπηρεσίαν νὰ γεμίζωνται πολλὰ χαρτιά.

Γ' ὕδμεες ἱστορίες
ποὺ τίς διηγούνται'

Ο ΑΡΜΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ:

- Ἐμαθεὶς τὰ νέα; Οἱ Ντυπὸν χωρὶς λουν.
- Ἀλήθεια; Καὶ ποῖος φταίει;
- Ὁ σύζυγος.
- Τὸ ὑποπτευόμενον. Καὶ τί ἔκαμε;
- Ἐπέστρεψε μιὰ μέρα ξαφνικὰ σὺ πῆτι.

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΡΟΖΑΙ:

- Μαμά, οἱ ἱεραπόστολοι ὅταν πεθάνουν ποὺ πηγαίνουν;
- Στὸν οὐρανὸν.
- Καὶ τὰ λεοντάρια, πηγαίνουν σὺ αὐτὰ στὸν οὐρανόν;
- Ὅχι, παιδί μου.
- Καλὰ, μαμά, καὶ τὰ λεοντάρια ποὺ τρῶνε τοὺς ἱεραποστόλους;

Ο ΑΔΟΛΦΟΣ ΜΑΝΖΟΥ:

Σ' ἓνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀμερικής ὁ ἰδιοκτήτης ἐτοιχοκόλλησε σὲ κάθε δωμάτιο μιὰ ἐπιγραφή ὅπου ἔλεγε: «Μὴν καπνίζετε! Οὐ μὴ θῆτε τὴν πυρκαῖα τοῦ ἱεροῦ».

Κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν παράδοξον ἀπαγόρευση, ἓνας χιουμορίστας ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Μὴ φτύνετε! Οὐ μὴ θῆτε τὶς πλῆμυνες τοῦ Μισοσιππῆ».

Ο ΡΑΙΜΥ:

Καθισμένος σ' ἓνα καφενεῖο τοῦ παλῶν λιμανιοῦ τῆς Μασσαλίας ὁ Μάριος εἶναι σκασμένος στὰ γέλια:

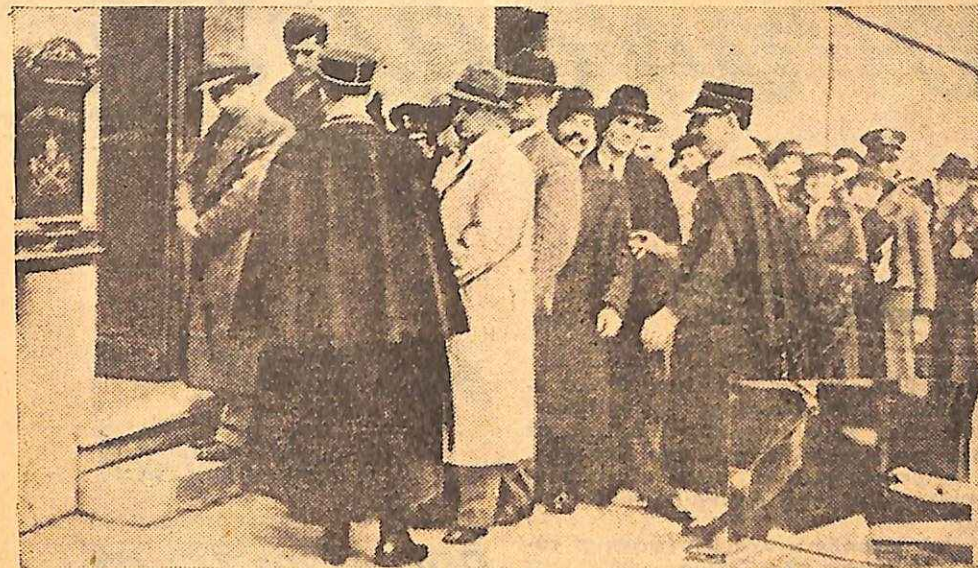
Ἐκεῖνη τὴν ὥρα μπαίνει ὁ φίλος του Ὁλίβ καὶ τὸν ρωτᾷ γιὰ τὴν γελῶ.

Ὁ Μάριος:— Γιατὶ γελῶ. Μὰ εἶναι ἀπλούστατο. Διηγώμαι στὸν ἑαυτοῦ μου διάφορες ἱστορίες γιὰ νὰ διασκεδάσω καὶ αὕτῃ τὴν στιγμὴ διηγώμαι μιάν ποὺ δὲν τὴν ἔχω ἔτι διηγῆθαι ἀκόμη στὸν ἑαυτοῦ μου!...

Ο ΧΑΡΡΥ ΜΗΩΡ:

Τελευταίως πῆρα ἓνα γράμμα ἀπὸ ἓνα κουρέα τῆς Μασσαλίας ὁ ὁποῖος μὲ πληροφοροῦσε ὅτι τοῦ ὤφειλε τέσσαρα φράγκα. Πραγματικὰ, εἶχα ὑποβῇ στὰ 1927 σὺν μαγαζὶ τοῦ καὶ εἶχα ἐκχάσει νὰ πληρώσω.

Γιὰ νὰ διασκεδάσω, ἔστειλα στὸν περὶεργὸ αὐτὸ πιστωτῇ μου μιὰ φωτογραφία μου μὲ ἀφιέρωση. Σὲ λίγο ἔπαιρνα τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Πούλησε τὴν φωτογραφία σας γιὰ δέκα φράγκα, σὲ στέλνω λοιπὸν, ἀντὶ τῶν 6 φρ. ποὺ ὑπολόγονται, δὺς ὑπερβολὰ ἀρκετικὰ ἀποδοτικὰ γιὰ ὑσῆμα».

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πάπα Πίου τοῦ 11ου, πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐξεδόθησαν τὰ γραμματόσημα τῆς χηρείας τοῦ ποντιφικοῦ θρόνου. Οἱ φιλοτέλει οἱ σὲ τὰ ἑκατομμύρια ἀπὸ τὰ ταχυδρομεῖον τοῦ Βατικανοῦ, γιὰ νὰ προμηθευθοῦν.

Κάθε φύλλο χαρτιοῦ στοίχιζε σὲ ταχυδρομικὰ περίπου 50 σημερινὲς δραχμὲς καὶ ἄλλο τόσο χρεωνόταν ὁ φάκελλος. Ὑστερὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶναι αὐτονόητο ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀλληλογραφοῦσαν παρὰ μονάχα σὲ ἐξαιρετικὰς ἀνάγκας. Δὲν πρέπει ἴσως νὰ λησμονηθῇ ὅτι δὲν ὑπῆρχε σχεδὸν καμμία ἀσφάλεια στὴν μεταβίβαση τοῦ ταχυδρομείου καὶ ὅτι ἐπιστολὰς ποὺ περιεῖχαν λεπτὰ ἔβαναν πολὺ σπάνια στὸν προορισμὸν τους.

Ο ΕΦΕΤΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟΥ

Ὁ Ρόναλντ Χίλλ λοιπὸν φιλοδόξησε νὰ ἐραπεύσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ μειονεκτήματα. Προσπάθησε νὰ περὶ τὴν κυβερνήσῃ του ὅτι, ὅσο πῶς φθινὰ εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, τόσο περισσότερο θὰ ἀλληλογραφοῦσε ὁ κόσμος καὶ κατὰ συνέπειαν τόσο περισσότερα θὰ εἰσέπραττε τὸ Κράτος. Ἀλλὰ χρειάσθηκε νὰ καταβάλῃ πολὺ μεγάλας προσπάθειες γιὰ νὰ τὸ καταφέρῃ. Ὅταν πρότεινε ὁ ἴδιος γιὰ πρώτη φορὰ νὰ εἰσάγῃ τὰ γράμματα σὲ ἑκατομμύρια ὅλα μὲ τὴν ἰδέαν του. Ἀρχίσε τότε νὰ κἀν δημοσιογραφικοὺς ἀγῶνες, κυκλοφοροῦσε ἐντυπὸν γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἰδέαν του, ἔκανε διαλέξεις καὶ δὲν ἤσυχασε παρὰ μόνον ὅταν ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἀποφάσισε νὰ τὸν καλέσῃ γιὰ νὰ τῆς ἐκθέσῃ τὰ σχέδιά του. Τρία ὀλόκληρα χρόνια ἀγωνίσθηκε ὁ Χίλλ ὥς ὅτου ἐπιτυχῇ αὕτῃ τὴν βασιλικὴν ἀκρόασιν! Ἡ Βικτωρία ἀναγνώρισε ἀμέσως πόσο δίκην εἶχε, καὶ ἔδωσε ἐντολὴν στὸν πρωθυπουργό της, ποὺ ἦταν παρὼν στὴν συζήτηση νὰ ἐτοιμάσῃ τὸν σχετικὸ νόμον.

Ἔτσι, γεννήθηκε στὶς 10 Ἰανουαρίου τοῦ 1840 τὸ γραμματόσημον. Ποιὰν ἐξέλιξιν πῆρε καὶ πόσο γρήγορα πραγματοποιήθηκε ἡ ἐξέλιξις αὕτη, εἶναι περιττὸν νὰ τονίσωμε ἰδιαίτερος. Λίγα γόνια ἀργότερα, ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη εἶχαν μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τῆς Ἀγγλίας. Τὸ γραμματόσημον σήμερα δὲν εἶναι μόνον ἀποκατῆτο γιὰ τὴν καθημερινὴν ζωὴ, ἀλλὰ ἀντιπροσωπεύει καὶ ἓνα σημαντικὸν εἰσόδημα τῶν Κρατῶν. Τὰ σύγγρανα μέσα συγκοινωνίας ἔδωσαν στὴν ἀλληλογραφίαν τεραστίαν ἀνάπτυξιν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κοινὰ

Ἀνέκδοτα

ΟΦΘΑΛΜΑΠΑΘΗ

Ἡ κυρία.— Μαρία, ποὺ εἶναι ὁ κύριός σου;

Ἡ Μαρία, ποὺ εἶδε πρὸ ὀλίγου τὸν κύριόν της νὰ πλένῃ τὸ στόμα του στὴ κουζίνα, ἀπαντᾷ:

— Ἀκονίζει τὰ δόντια του, κυρία.

ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ἐκείνος.— Ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς, νοιώθω πὺς δὲν μπορῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σένα.

Ἐκεῖνη (ὕπνερτος).— Ἐγὼ ὅμως ἀρχίζω νὰ βαριέμαι.

Ἐκείνος.— Θέλω νὰ σὲ βλέπω τακτικότερα.

Ἐκεῖνη.— Ἡ κυρία μου εἶπε νὰ μὴ θγαίνω ἔξω ὅτε τὴν Κυριακὴν.

Ἐκείνος.— Ὅ, σὲ παντρεύω γιὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη.

Ἐκεῖνη.— Ὅ, μὲ διώξουν χωρὶς διατυπώσεις.

Ἐκείνος.— Τότε νὰ μὴ δίνῃς κέθε πρῶτῃ τὸ μισθὸν σου χωρὶς νὰ σὲ πυντρεύω.

σε τότε στα χεδια της Ζοζώ.

—Θα σάς πω άλλη ώρα, της άπο-
κρίθηκε Προς το παρόν ξευρετε και
σεις, όπως το ξεύρετε και η κυρία δι-
ευθυντρια, ότι εργάζομαι.

—Εμειναν σιωπηλές λίγες στιγμές
οι δύο κοπέλλες. Το βορειοδάκι ο-
μως που φυσούσε, άρχισε να γίνεται
τσουχτερό. Το θρόνισμά του, ανάμεσα
στα δένδρα, φαινόταν στη Λούλα
σαν ένα μοιρολόγι για την αγάπη
της!.

—Θέλετε να πάμε πάνω; τη ρώτη-
σε η Ζοζώ. Μά τώρα, που σάς έκμυ-
στηρεύηκα τη ζωή μου, θα μου πη-
τε και σεις, γιατί εκλαίγατε πριν...
Πιστεύσατε ότι θα έχετε τον πιο εί-
λικρινή σύντροφο... Ξεύρω να σέβω-
μαι τα μυστικά που μου έκμυστηρέυ-
ονται!..

—Ετόνισε κάπως παράξενα, αινιγ-
ματικά τα τελευταία λόγια.

—Η Λούλα όμως εξακολουθούσε να
μένει σιωπηλή, με το κεφάλι σκυφτό,
με τα μάτια σε μια άπλανη έκ-
φραση...

—Μη ξεχνάτε ότι η φίλια, η ειλί-
κρινής φίλια, είναι το μόνο αληθινό
ασθημα! επρόσθεσε η Ζοζώ.

Κι' έσκυψε μ' έγκραυστη στή
Λούλα. —Αλλά, εκείνη, μ' ένα ξαφνικό
σκιρτήμα του κορμιού της, με τα μά-
τια γεμάτα από δάκρυα, έγύρισε,
της έσφιξε το χέρι και με μια φωνή
που διεκόπτετο από τους λυγμούς,
της είπε:

—Είμαι δυστυχής, πολύ δυστυχι-
σμένη, δεσποινίς Ζοζώ... Δεν μπορεί-
τε να φαντασθείτε πόσο!..

Τ' αναφύλλητά την έπνιγαν...

Και μια άλλη ύπαρξη όμως έλυω-
νε από τον πόνο της αγάπης. —Ο Γι-
άγκος. Εύθως από την πρώτη στιγ-
μή, ο νέος είχε καταλάβει ότι ο πατέ-
ρας της Λούλας δεν είχε με καμιά
ευχαρίστηση την κόρη του κοντά του
στο ξενοδοχείο. Γι' αυτό άλλωστε
δεν έμειναν στο ίδιο ξενοδοχείο, ο-
που έμενε η κ. Φρέδη με το γυιό της.
Η απέλιψια του Γιαγκού ήταν άπε-
ρίγραπτη.

Ο κόσμος, η ζωή του εφαινονταν
όλα λυπημένα, πένθιμα. Και ήταν τό-
σο χαρούμενος ως εκείνη τη στιγμή!
Χαρούμενος, γιατί είχε γλυτώσει α-
πό ένα τόσο σοβαρό κίνδυνο να μεί-
νη σκακτής σ' όλη του τη ζωή. Έπει-
τα από το αυτοκτονιστικό δυστύχη-
μα χαρούμενος, γιατί είχε πεισθί-
σει ότι η καρδιά της Λούλας δεν ή-
ταν δοσμένη σ' άλλον... Και τώρα,
έξ αιτίας ενός σκληρόκαρδου πατέ-
ρα, ο οποίος είχε παρεξηγήσει ίσως
τους σκοπούς του, άποχωριζόταν την
πολυαγαπημένη του... Δε θα ξανά-
έλεπε λοιπόν πια τη Λούλα; Δεν θα
ξαναναντίκρυζε τα άθωα, ζαφειρέ-
νια μάτια της, που καθρέφτιζαν το
γλυκό φεγνοδόχημα της ανοιξτίας;
Δεν θα ξανάκουε την άπαλη φωνούλα
της, την τόσο άθωα, την τόσο παιδι-
άστικη;

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Γι-
άγκος έννοιωθε τον έρωτα, τον μενά-
λον έρωτα, να σπαράζει την καρδιά
του... Κι' ήταν η Λούλα, η εξαιρετι-
κή κοπέλλα, η Λούλα, με την άπρο-
σποίητη θηλικρότητα της, με τη
σεμνή ομορφιά της που του είχε έμ-
πει... —Α, όνι,
όχι, δεν έπρεπε να μείνη έτσι άπο-
κτος... Έκείνη που άναστεύει άλ-
θινά συλλογιζόταν και ο σκοπός των
είναι... —Και
ό Γιάγκος θα τα νικούσε...

Με το κεφάλι σκυφτό, ανάμεσα

στα χερία και με την καρδιά βαρειά
ο Γιαγκος στριφνιγυρίζει στο κάθι-
σμά του, κάνοντας τις σκέψεις αυ-
τές... Κι' έρχονται στιγμές που άπο-
γοητεύεται και δεν βρίσκει καμιά
διέξοδο. —Αλλά, πάλι συλλογίζεται
ότι είναι η πρώτη φορά στη ζωή του
που αγάπησε αληθινά και η μοίρα
του θρόνισε μπροστά του τόσα έμ-
πόδια!... Κι' άλλοτε, σαν προσπαθεί
να παρηγορηθί, σκέπτεται ότι είναι
πιο γλυκεία η αγάπη με τα έμπόδια,
όταν αυτά κατανικούνται στο τέλος...

— 22 —

Μια φωνή, η φωνή της μητέρας
του, τον κάνει να τιναχθεί, σαν να
ξυπνά πάλι στη σκληρή πραγματι-
κότητα.

—Παρεξήγησεν ο πατέρας της Λού-
λας, του λέει εκείνη. —Ίσως δεν έ-
πρεπε να σάς βρή μόνους... Μά η
Λούλα δεν μάς είχε πη ότι θα έρχο-
ταν μαζί με τη μητέρα της και ο
μπαμπάς της!..

—Ο Γιαγκος τότε κυττάζει τη μητέ-
ρα του κατάματα και με μια φωνή
άποφασιστική, της απαντά ξαφνικά:
—Μητέρα, η Λούλα θα γίνει γυναί-
κα μου!

Συγκινημένη εκείνη, σαν να το έ-
περιμένε, του λέει:

—Με την ευχή μου, παιδί μου. Η
Λούλα είναι η κοπέλλα που όνειρεύ-
θηκα για σένα. Καμάρι για μένα και
στολίδι άνεκτίμητο για σένα...

Και η κ. Φρέδη, με μάτια δακρυ-
σμένα, σκύβει και φιλά στο μέτωπο
το γυιό της.

Η όμη του Γιαγκού έχει αλλάξει
τώρα. Δεν είναι πια σκυθρωπή, σκο-
τεινιασμένη. Χαμογελάει τα μάτια
του. Οι χειρνομίες του δείχνουν ότι
έχει πάρει μια μεγάλη απόφαση. Μά
και η μητέρα του φαίνεται χαρούμε-
νη. —Εκτιμώ και συμπαθώ τόσο τη
Λούλα, ώστε το όνειρό της να κάνει
γυναίκα στο γυιό της μια κοπέλλα
σαν αυτή, πραγματοποιείται...

Και άφοδ περάση η πρώτη συγκί-
νηση, ρωτά έπειτα τον Γιαγκο:

—Θα περιμένης, παιδί μου, να πά-
ρη το δίπλωμά της από το Άρσά-
κειο;

—Όχι, μητέρα. Η απόφασή μου
είναι να τη ζητήσω τώρα άμέσως α-
πό τον πατέρα της.

—Η κ. Φρέδη διατάζει για μια στιγ-
μή. —Έπειτα τον ξαναρωτά:

—Μήπως άρνηθι ο μπαμπάς της;
—Γιατί ν' άρνηθι, μητέρα; άπορεί
ο Γιαγκος. —Δεν είμαι λοιπόν άξιος
να γίνει άνδρας της κόρης του;

—Δεν έάλω να πω αυτό, παιδί μου,
σπεύδει να προσθέσει η κ. Φρέδη. Μή-
πως ο πατέρας της θέλει να τελειώ-
ση πριν το Άρσάκειο η κόρη του κι'
έπειτα να την παντρεύη...

—Μά, μητέρα δεν μου είχατε πη,
νομίζω, ότι ο πατέρας της ήθελε να
την παντρεύη, όταν ακόμη η Λούλα
ήταν στη Χαλκίδα;

—Ναι... Δεν ξέρω τις λεπτομέ-
ρειες του συνοικεσίου αυτού. Το μό-
νο που ξεύρω είναι ότι η κοπέλλα
δεν ήθελε με κανένα τρόπο να γίνει
γυναίκα του νέου που της επροέ-
νευε ο πατέρας της. —Ίσως μάλιστα
γι' αυτό είναι θυμωμένος ο μπαμπάς
της.

—Ο Γιαγκος την άκουε άνήσυχος.
Και συλλογιζόταν ότι ο θυμός του
πατέρα της αγαπημένης του ίσως να
ήταν από τότε που έμειναν από το
γράμμα της κ. Φρέδης πως η Λούλα
παρυστάθηκε σαν μια πονεμένη α-
δελφούλα στο προσκέφαλο του Γιαγ,

κου. Όταν εκείνος ένοσηλεύταν στον
«Ευαγγελισμό».

—Άκουσε, μητέρα, της είπε, με το
ίδιο άποφασιστικό ύφος ο Γιαγκος.
Πρέπει να κάνης τον κόπο να πάς
σήμερα ή αύριο στο ξενοδοχείο που
μένουν και να τους ζητήσης το χέρι
της Λούλας.

—Νά πάω, παιδί μου...

—Έτσι θα διαλυθί και η παρεξή-
γηση που έγινε, γιατί με βρήκαν έ-
δώ μόνο με τη Λούλα. Δεν θέλω να
βάλουν στο νου τους ότι είχα κακούς
σκοπούς... Γι' αυτό είμαι βιαστικός...

—Έχεις δίκιο, παιδί μου... Δεν θα
με συνοδεύσης ως εκεί; τον ρώτησε.

—Όχι, μητέρα... Προτιμώ να πάτε
μόνη σας... Και μόλις σάς πουν το
ναί, τότε θα μπορούσα να πάω να
τους ιδω κι' εγώ και να μιλήσω με...

—Μου φαίνονται σαν όνειρο, παιδί
μου, όλα αυτά, έπενε η κ. Φρέδη στο
γυιό της, ενώ έβαζε το καπέλλο της
για να πάσ στο ξενοδοχείο, όπου έ-
μεναν οι γονείς της Λούλας. —Ήλθαν
τόσο γρήγορα τα πράγματα...

—Δεν θα ήμουν τόσο βιαστικός,
μητέρα, της άπάντησεν ο Γιαγκος,
αν δεν συνέβαιναν αυτή η παρεξήγη-
ση. Και πρώτα-πρώτα, δεν θέλω να
ύποστη η Λούλα τις συνέπειες της
παρεξηγήσεως αυτής κι' έπειτα έπι-
θυμώ να είμαι κι' εγώ εν τάξει άπε-
ναντί της. —Εξ άλλου, τη στιγμή ο-
που άπεφάσισα να την κάμω γυναί-
κα μου, δεν βλέπω το λόγο γιατί να
μη γίνει το γρηγορότερο...

—Όταν η κ. Φρέδη έτοιμάσθηκε, ο
Γιαγκος έπληξε κοντά της με μια ζω-
ηρή συγκίνηση και της είπε:
—Είναι περιττό, νομίζω, μητέρα,
να σάς πω τι θα τους πητε. Μιλήστε
πρώτα στον πατέρα της κοπέλλας
και να του τονίσετε ότι η έκτίμησής
μας είναι άμοιβαία κι' έπειτα τα λέ-
τε με τη μητέρα της. —Αν σάς ρωτή-
σουν για το νόμο, να τους πητε ότι
είμαι πρόθυμος να τον κάμω άμέ-
σως, αν το θέλουν... Προσέγγετε ο-
μως να μη θίξετε καθόλου το ζήτη-
μα της πατρικής. Είναι ελε θάσιν τη
στιγμή όπου άνασπώ τη Λούλα, να
την ζήσω και χωρίς την πατρική της
και να την ζήσω άξιοπρεπώς, όπως
της ταιριάζει.

Ποίν φύγη η κ. Φρέδη, ο Γιαγκος
έπληξε το χέρι της και το έφερε μ'
ευλάβεια στα χείλη του. Κι' εκείνη,
με δακρυσμένα από χαρά μάτια, τον
φίλησε στη μέτωπο.
—Η έπιθυμία μου, της είπε ενώ τη
συνέβην, ο Γιαγκος, είναι να μεί-
νετε μαζί μας, μητέρα μου...

Μ' ένα καλοκάγαθο και στοργικό
γέλιο, η κ. Φρέδη του άποκρίθηκε:
—Και η δική μου έπιθυμία, παιδί
μου, αυτή είναι, αλλά για να πραγ-
ματοποιηθί, πρέπει να ζητήσω με
και τη γνώμη της Λούλας. Μια πε-
θερά δεν είναι πάντα έπιθυμητή ά-
νάμια στους νηόπαντρους!..

—Όταν ο Γιαγκος έμεινε όλομόνα-
χος, έπλησισε στο παράθυρο και
κύτταξε κάτω τα φοινικόδενδρα
της πλατείας και τ' άμάξια που ή-
ταν άρραδισμένα γύρω άπ' αυ-
τήν... Πόσο χαρούμενα του εφαινό-
ταν όλα τώρα... Κι' έχαιρόταν περισ-
σότερο, όταν έσκεπτόταν ότι ήταν
αυτός που έδωσε στο είλικρινές αί-
σθημά του, ένα γρήγορο κι' εοχάρι-
στο τέλος. Μά, αλλοίμονο, πόσο συ-
χνά οι άνθρωποι πλάθουν τα όνειρά
των, χωρίς να συλλογισθούν πως
η Μοίρα διευθύνει την ευθραυστή
βαρκούλα της ζωής μας!...

(Συνέχεια στο επόμενο)

Μιά καινούργια «καμπάνια»

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

της Δίδος Χριστίνας Μέγα

Άπαντοβν σήμερα στην έρευνά μας
ο άκαδημαϊκός κ. Γρ. Ξενοπούλος και
η λογοτέχνης δις Λιλίκα Νάκου.

Ο κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ενα μακρόστενο δωματάκι άσφυκτι-
κά γεμάτο βιβλία, με τους άσπρους
τοίχους σκεπασμένους όλους από κά-
θερα γνωστοτάτων καλλιτεχνών, ένα παρα-
θυράκι, άπ' όπου άγναντεύει κανείς μα-
κριά την Άκρόπολη, και στο βάθος ένα
τραπέζι γεμάτο χαρτιά, τετράδια, βιβλία.
Πίσω από το τραπέζι καθισμένος ο ά-
καδημαϊκός μας κ. Ξενοπούλος.

Άπέναντί του, έμεις. Και η συζήτηση
άρχίζει, ενώ συγχρόνως, που και που —
να μην ξεχνάμε και τη δουλειά μας δη-
λαδή—ο κ. Ξενοπούλος προθέτει και καμ-
μιά άράδα στο μακρουλό χειρόγραφο που
χει μπροστά του.

—Ούτε από άναγχη, ούτε από σύμ-
πτωση πείνασα ποτέ κυριολεκτικά, άπο-
κρίνεται στο έρώτημά μας. Βίχα το σπι-
τι μου που με έτρεφε όσο σπουδαία. Και
πολύ νωρίς βγήκα στη δημοσιογραφία και
άρχισα να κερδιζω τη ζωή μου. Μόνο
μια φορά, θυμούνται—ήμουν πολύ νέος ά-
κόμα—σε κάποια «μεσοδασίλεια», όταν
δηλ. έφυγα από μια έφημερίδα όπου έρ-
γαζόμουν και πρίν πάρω το πρώτο μου
μισθό άπ' την άλλη όπου πήγα, στενοχω-
ρήθηκα πάρα πολύ.

» Άναγκαστικά, έκανα στο φαί μου τη
μεγαλειότερη δυνατή οικονομία. Θυμάμαι
μάλιστα το έξης που δεν θά φύγη ποτέ
άπ' τη μνήμη μου: «Ενα βράδυ πέρασα
έπο το εστιατόριο της «Α' αλλίας», όπου
έτρωγα συνήθως, άμα... το πορτοφόλι μου
ήταν γεμάτο. Και ληστέηκα τόσο πολύ
που δεν μπορούσα να μπω και κείνο το
βράδυ...

» Και η λύπη μου έγινε μια όρεξη κα-
ταπληκτική. Μου φαινόταν πως αν είχα
τον τρόπο να μπώ, θάτρωγα όλη την...
κουζίνα!

» Το άξέχαστο κείνο βράδυ κοιμήθηκα
με ένα κουλούρι και τυρί!

Λίγων λεπτών σιωπή, και ύστερα ο
κ. Ξενοπούλος εξακολουθεί, όλοτετα αφη-
ρημένος σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

—Όσο για οικονομικές στενωχίες,
είχα σ' όλη μου τη ζωή. Μπορώ να πω
πως ποτέ μου δεν κέρδιζα όσα χρειαζό-
μουν, ούτε όταν ήμουν μόνος, ούτε όταν
αργότερα έκανα μεγάλη και πολυδάπανη
οικογένεια.

(Σημ. συντάξεως: Και όμως ο κ.
Ξενοπούλος—ως γνωστόν—είνε από τους
λίγους «Έλληνες που έχει βγάλει πολλά
λεπτά από τα έρχα του. Υπήρξε έποχή
που ο Οίκος Κολλάρου είχε στην διάθε-
σή του το τεράστιο—για Έλληνα λογο-
τέχνη—ποσόν των 250.000 δραχμών!).

—Και θυμάμαι πολλές ήμέρες σαν την
«αυχάριστη ήμέρα» του Μπάμπη Άννίνου

που δεν μπορούσα ανά φέρω τις δυό άκρες
σ' ένα μέρος και άγωνιζόμουν να θρώ
δανεικά ή ν' αναβάλω πληρωμές... Θυ-
μάμαι πόσες φορές άναγκάστηκα να μη
παίξω αν ήταν Πρωτοχρονιά ή να μην
κάνω όσα δώρα θά έπρεπε στο ωραίο μου
κορίτσι.

Γιατί, βλέπετε, ο κ. Ξενοπούλος έχει
το κοινό σ' όλους τους διανοούμενους και
καλλιτέχνες ελάττωμα. Είναι τρομερά
σπάταλος. Καθώς όμολογεί και ο ίδιος,

«Ενώ μιλάω κινείται, στριφογυρίζει.
Ούτε ένα λεπτό δεν μπορεί να κάτση ή-
συχη στην καρέκλα.

—Όσον άφορξ έμένα, συνεχίζει, ενώ
συγχρόνως εξακολουθεί τό... στριφογυρί-
σμά της, πεινάω πάντα κάθε φορά που
είμαι έξω. (Άς ληφθί υπ' όψιν ότι η
κ. Νάκου είναι άπ' τις πιο ταξιδεμένες
Έλληνίδες διανοούμενες). «Όπου και αν
πήγα, πάντα τις τελευταίες ήμέρες έμενα
άδεκαρη και έτσι, θέλοντας και μη, άν-
τιμετώπιζα τό...φάσμα της πείνας.

«Ενα ανέχδοτο:

«Η κ. Νάκου διατάζει. Βιάζεται. Ελ-
λωστε τόσο πολύ.

—Γράφτε ότι θέλετε, μου λέει!

—Νά μιλήσω για το Κουκλοθέατρο;

—Έστω και γι' αυτό.

Και εξαφανίζεται άφου προηγουμένως
μου ξεκαθαρίζει δυό-τρεις άπορίες σχετι-
κές με το—γνωστό μου ήδη—αυτό ά-
νεχόδοτό της.

Λοιπόν. Αρχίζουμε. Πάνε από τότε
κάμποσα χρόνια. Ο πατέρας της λογοτέ-
χνης την είχε άρραδωνήσει μ' έ-
ναν γνωστοτάτο πολιτικό και στρατιωτι-
κό, μακαρίτη τώρα πια, που για ένα
διάστημα κυβέρνησε την χώρα μας. Γά-
μος καθ' όλα περίφημος. Μά έλα που δεν
ένεθυσίαζε την... Λιλίκα μας! Μια και
δυό λοιπόν σηκώνεται και με το αντίστοι-
κό πνεύμα που την χαρακτηρίζει πάντα,
φεύγει για το εξωτερικό!

Πηγαίνει στο Παρίσι και ψάχνει να
βρή δουλειά, ξεκολλημένη από την οικο-
γένειά της. Λίγα λεπτά που είχε μείνι της. Δου-
λειά δεν βρισκόταν όμως. Και τα λεπτά
τέλειωναν. Τί να γίνει;

«Η κ. Νάκου δεν τα χάνει. Συνεταιρί-
ζεται με μια Γαλλίδα—που βρισκόταν
σε δύσκολη θέση όπως και αυτή—και
στιάχνουν...κουκλοθέατρο!

Τριγυρίζει τη Γαλλία από τόπο σε τό-
πο, δίνοντας παραστάσεις για να εξοικο-
νομήσιν το καθημερινό της.

«Αξέχαστη έποχή γι' αυτήν. Πώς να
άφηθί κανείς τις περιφημες περιπέ-
τειες της έκείνης της έποχής;
«Απ' το Παρίσι στο Μαρσού και από
κεί, στη Μασσαλία. Ύστερα Λίλλα, Λα-

Πάμε τώρα πώς αναζητήσιν της κ.
Λιλίκας Νάκου. Νά σάς την συστήσουμε;
«Ολοι πρέπει να την ξέρετε τόσο καλά.
Οι «Παραστρατημένοι» της καθώς και η
«Ξεπάρθενια» είναι βιβλία που δεν βγαί-
νουν συχνά κι' ελάχιστα είναι εκείνοι

Και μās τείνει το χέρι του.

Τό ίντεροβιού τελείωσε. Πάμε γι'
άλλο τώρα.

Η κ. ΛΙΛΙΚΑ ΝΑΚΟΥ

Πάμε τώρα πώς αναζητήσιν της κ.
Λιλίκας Νάκου. Νά σάς την συστήσουμε;
«Ολοι πρέπει να την ξέρετε τόσο καλά.
Οι «Παραστρατημένοι» της καθώς και η
«Ξεπάρθενια» είναι βιβλία που δεν βγαί-
νουν συχνά κι' ελάχιστα είναι εκείνοι

Και μās τείνει το χέρι του.

Τό ίντεροβιού τελείωσε. Πάμε γι'
άλλο τώρα.

Η κ. ΛΙΛΙΚΑ ΝΑΚΟΥ

Πάμε τώρα πώς αναζητήσιν της κ.

ων, και γύρω στ' περιγύρω.
Μα η δουλειά ήταν άχαρη και πολλές φορές η κ. Νάκου βρόιθηκε στη θέση να μην έχει ούτε το βραδυό της φαί.
Και το τέλος της χαριτωμένης αυτής περιπέτειας στη Γαλλία;

Απλούστατο: Μια μέρα ο τότε πρωθυπουργός της Ελλάδας που ήταν εκεί, μαθαίνει ότι η γνωστή του Λιλίκα κάπου βρισκόταν στη Δίλλη και έκανε κουκλοθέατρο. Τάχασε, «Η κόρη του Νάκου»; Της παράγγειλε μ' ένα ακόλουθό του. «Καλά, θαρθώ!» αποκρίνεται η Λιλίκα.

Και τεχνηέντως... το σκάει α λα γαλλικά. Άρχισε το κυνηγητό. Μπρός η Λιλίκα, πίσω ο υπασπιστής του πρωθυπουργού. Όπου επί τέλους την συλλαμβάνει και την οδηγεί στον πρωθυπουργό.
— Δεν ντρέπεται, της λέει, να κάνη κουκλοθέατρο;

— Μα και πως να ζήσω εδω στην ξενητιά;

Λίγες μέρες αργότερα η κ. Νάκου μπαράζιζε για την Ελλάδα. Και η ώραία περιπέτεια έληξε, για να αντικατασταθι αργότερα με άλλες εξίσου όμορφες αλλά και δύσκολες.

Αγώνας, πάντα αγώνας! Αυτή είναι η ζωή της κ. Λιλίκας Νάκου.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

Ανέκδοτα

Ο Θωμάς Έδισσον, ο μέγας Αμερικανός εφευρέτης, είχε άπλοϊκούς τρόπους καθ' όλη του την ζωή, και όμως με οίκειότητα εις όλους. Κάποτε ένας νεαρός μηχανικός που προσελήφθη στο εργαστήριό του, ρώτησε τον Έδισσον ποιός ήτο ο κανονισμός της εργασίας.

— Έδω φίλε μου, δεν υπάρχουν κανονισμοί, απήντησε ο διάσημος εφευρέτης. Προσπαθούμε να κάνουμε κάτι, και είμεθα όλοι ίσοι μεταξύ μας.

— — —

— Δόστε μου άνθρωπο με μεγάλη μύτη, συνήθιζε να λέη ο Ναπολέων.

Είναι δε γεγονός ότι ο Ναπολέων είχε στρατηγούς οι οποίοι όλοι είχαν μεγάλες μύτες. Ο αυτοκράτωρ απέδιδε μεγάλη σημασία στους ανθρώπους με μεγάλη μύτη, γιατί εύρισκε ότι αυτοί έχουν περισσότερη δραστηριότητα και μεγαλύτερη διοικητική ικανότητα.

Η μοίρα όμως έστειλε στον δρόμο του Κορσικανού τον Ουέλλιγγτον, ο οποίος είχε μεγαλύτερη μύτη από τους Γάλλους στρατηγούς.

Ίσως έτσι να εκρίθη η τύχη του Ναπολέοντος...

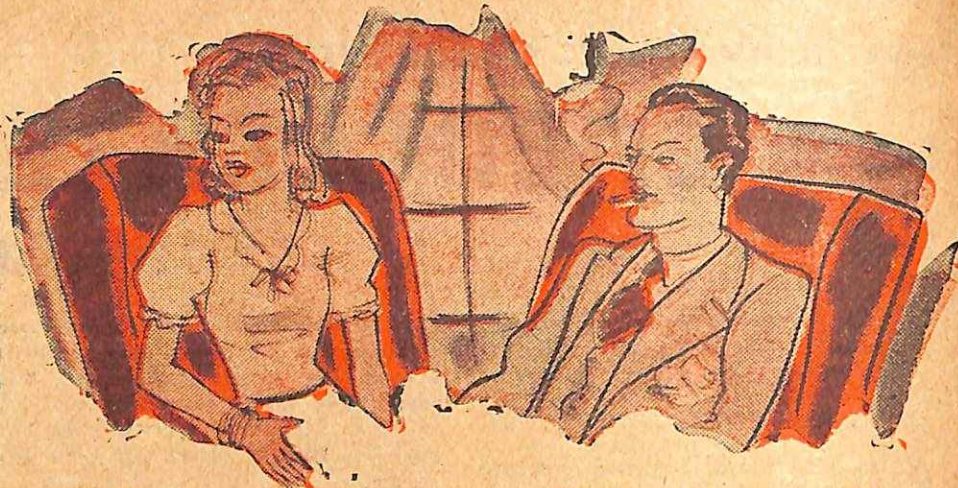
— — —

Ο μπαμπάς.— Γιαννάκη, είναι αλήθεια ότι σήμερα έκάθησες ήσυχος στο σχολείο;

Ο Γιαννάκης.— Αλήθεια, μπαμπά.

Ο μπαμπάς.— Γι' αυτό κι' εγώ θα σου κάνω όποια χάρη μου ζητήσεις.

Ο Γιαννάκης.— Νά μην ξαναπάω στο σχολείο, μπαμπά...

«Η πιό ώραία Κυριακή»

ΑΙΘΗΡΕΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ZAN PYNTE

Ο ΠΙΕΡ καθόταν μπροστά στο ραδιόφωνο και άκουγε τις τελευταίες ειδήσεις.
— Αξάφνα τον διέκοψε η Ρόζα, η γυναίκα του, λέγοντας:
— Πιέρ, 'Η ώρα πλησιάζει. Άφησε τις ειδήσεις σου και γύρισε το κουμπι ν' ακούσουμε τα αποτελέσματα της κληρώσεως.

— Τι άνοητη που είσαι, καυμένη Ρόζα, αποκρίθηκε ο Πιέρ. Φαντάζεσαι στ' αλήθεια ότι θα κερδίσουμε εμείς ανάμεσα σε τόσες και τόσες χιλιάδες κόσμο;

— Γιατί όχι; Κάποιος θα κερδίση. Γιατί να μην είμαστε εμείς αυτός ο κάποιος;

— Γιατί έχω αγοράσει μέχρι σήμερα τουλάχιστον εκατό λαχεία, έχω παίξει άλλες τόσες φορές χαρτιά και όμως δεν έχω κερδίση το παραμικρό.

— Και όμως, ξέρω τόσον και τόσον κόσμο που έχει κερδίσει «την πιό ώραία Κυριακή» και που έχει περάσει μια αλησμόνητη ημέρα, ταξιδεύοντας στην Ντωβίλ, τρώγοντας στα πιο πολυτελή ρεστωράν και απολαμβάνοντας κάθε είδους πολυτέλεια, χωρίς να ξοδέψη ούτε μια πεντάρα. Έλα! Γύρισε γρήγορα το κουμπι ν' ακούσουμε τ' αποτελέσματα.

— Άφησε ν' ακούσουμε τουλάχιστον ως το τέλος την «Πριγκίπισσα της Τσάρντας» που άρχισε τώρα, είπε παρακλητικά ο Πιέρ, κουνώντας ρυθμικά τα κεφάλι του σύμφωνα με τις μελωδίες της αθάνατης όπερέττας.

Η Ρόζα τον παρακολουθούσε με το βλέμμα καθώς άκουγε την μουσική. Θά έλεγε κανείς ότι τον έβλεπε για πρώτη φορά στην ζωή της. Ήταν ένας αρκετά καλοκαωμένος άνθρωπος, με ανοιχτόκαρδο πρόσωπο, νέος ακόμη, καμμιά τριανταπενταριά χρόνων, δυνατός και πάντοτε

ελλικρινής μαζί της. Μ' όλα ταύτα, η Ρόζα τον εύρισκε κάπως απλό, έναν κοινό άνθρωπο. Έν τούτοις τον αγαπούσε πολύ. Άλλα δεν μπορούσε να ξεχάση ότι πριν τον παντρευτή ήταν άρραβωνιασμένη με κάποιον άλλον, πολύ ανώτερό του. «Α! Ο Έτιέν μπορούσε να μην ήταν τόσο νέος όσο ο Πιέρ, ήταν όμως πραγματικά ένας εξαιρετικός άνθρωπος. Λεπτός στους τρόπους, από πολύ καλή οικογένεια, με πρώτης τάξεως κοινωνικές σχέσεις και αρκετά λεπτά. Άν είχε παντρευτή τον Έτιέν, δεν θα είχε ανάγκη να κάθεται τώρα με αδημονία μπροστά στο ραδιόφωνο για να περιμένη ν' ακούση μήπως κέρδισε «την πιό ώραία Κυριακή», για να μπορέση να βγίη κι' αυτή λιγάκι πάρα έξω από το καθημερινό περιβάλλον.

Η μουσική σταμάτησε και τότε ο Πιέρ γύρισε το κουμπι, ακριβώς την στιγμή που ο έκφωνητής είχε αρχίσει να λέη τα αποτελέσματα της κληρώσεως:

«Αγαπητοί άκροαταί, έλεγε. Σε λίγο η Θεά Τύχη θα μās πη ποιόι θα είναι οι δύο τυχεροί που θα μπορέσουν να κάνουν την έρχομένη Κυριακή ένα ταξιδάκι δωρεάν στην Ντωβίλ. Καθώς γνωρίζετε, όλα τα έξοδα είναι πληρωμένα από τα μεγάλα καταστήματα Χ., ώστε οι τυχεροί δεν θα έχουν να ξοδέψουν ούτε μια πεντάρα».

Η Ρόζα κρατούσε την ανάπνοή της για να μη χάση ούτε μια λέξη ενώ ο Πιέρ την κυττούσε ειρωνικά, γελώντας με την αίσιοδοξία της.

— Προσοχή! Προσοχή! φώναξε τώρα ο «σπήκερ». Δεν θέλω να σās καν να αδημονήτε. Ο κλήρος έλαχε σε μια κυρία που λέγεται Λαλιέ ή Λαλμέ, το όνομα είναι κάπως κακογραμμένο, πάντως όμως το μικρό

της όνομα λέγεται Ρόζα και κατοικείται...

Χωρίς να περιμένη ν' ακούση περισσότερα, η Ρόζα άγκάλιασε τον Πιέρ και άρχισε να τον φιλή σαν τρελλή από την χαρά της.

— — —

Ο Πιέρ και η Ρόζα καθόντουσαν τώρα σ' ένα τραπεζάκι του πολυτελέστερου ρεστωράν της Ντωβίλ. Φρακοφορεμένα γκαρσόνια πηγαινερχόντουσαν, κρατώντας πολύτιμα σεργίτια από πορσελάνη, κρύσταλλο και άσημι. Δεν χρειαζόταν και πολύ για να καταλάβη κανείς ότι οι δύο αυτοί πελάται βρισκόταν για πρώτη φορά μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον.

Ο Πιέρ κρατούσε μισοφοβισμένος τον κατάλογο, 'η ξέροντας τί να πρωτοπαγγείλη από τα ατελείωτα φαγιά με τα παράξενα όνόματα. Ο μαίτρ του κέντρου, ένας κύριος με εμφάνιση τουλάχιστον κόμπτος, στεκόταν πάνω από το κεφάλι του μ' ένα μικρό μπλόκ στο χέρι, έτοιμος να πάρη την παραγγελία, ενώ δίπλα περίμενε ένα γκαρσόνι για να την διαβιβάση στην κουζίνα. Πιό πέρα στεκόταν σε προσοχή ένας μικρός, έτοιμος να έκτελέση κάθε επιθυμία των πελατών. «Οχι. Δεν ήταν διασκεδάση αυτή. Και να σου λένε ύστερα «Η πιό ώραία Κυριακή». Πολύ πιό ώραία θα ήταν αν καθόντουσαν σε κανένα μικρό ρεστωράν σε κάποιο προάστειο του Παρισιού, εκεί που ξέρουν και τα όνόματα των φαγιών και που δεν στέκουν γύρω από τους πελάτες τόσο ένοχλητικοί άνθρωποι.

Τέλος πάντων, ύστερα από αρκετήν αγωνία, η παραγγελία δόθηκε, έντελως ανάποδα φυσικά από ό,τι θα έπιθμούσε η Ρόζα. «Αθελά της συλλογίστηκε πόσο διαφορετικά θα στεκόταν μέσα σ' αυτό το πολυτελές κέντρο ο Έτιέν, με τί αυτοπεποίθηση θα έπιάνε τον κατάλογο στα χέρια του και πόσα ώραία πράγματα θα ήξερε να της παραγγείλη.

Ξαφνικά, αίσθάνθηκε ότι κάποιος την κυττούσε και γύρισε να ιδή. Τρόμαξε. Ένας κύριος, καμμιά σαρανταριά χρόνων, περνούσε από μπροστά τους, συνοδεύοντας μια κυρία και κρατώντας από το χέρι ένα παιδί που φαινόταν άσθενικό. Η κυρία ήταν κάθε άλλο παρά όμορφη. Τα χαρακτηριστικά της ήταν έντελως ακανόνιστα, η μύτη της λίγο στραβή, ο λαιμός της μακρύς και γενικά δεν είχε τίποτα που να την κάνη τουλάχιστον λίγο συμπαθητική. Τα βλέμματα της Ρόζας και του κυρίου που περνούσε συναντήθηκαν και έγειραν κι' οι δύο τους το κεφάλι σε τυπικό χαιρετισμό.

Ο Πιέρ κύτταξε την γυναίκα του έρωτηματικά κι' εκείνη του έκανε ένα νόημα, σαν να έλεγε: «Κάποια παλιά γνωριμία». Μέσα της όμως η Ρόζα ένιωθε ένα συναίσθημα θοι-αύθου. «Όστε αυτή ήταν η γυναίκα που είχε προτιμήσει ο Έτιέν, γιατί είχε λεπτά. Χαλάλι του. Γύρισε και

κύτταξε τον άνδρα της γεμάτη αγάπη. Άν δεν ντρεπόταν τον κόσμο, θα σηκωνόταν να τον φιλήση.

— — —

Ύστερα από το φαγητό έκαναν μια βόλτα στις κούρσες. Ο Πιέρ άφησε για μια στιγμή την Ρόζα μόνη για να πάη να στοιχηματίση σε κάποιο άλογο. Τότε βρήκε ο Έτιέν την ευκαιρία να την πλησιάση.

— Καλημέρα, Ρόζα, της είπε. Χαίρω πολύ βλέποντας ότι διασκεδάσεις με την ευχάριστη συντροφιά αυτού του νέου.

— Είναι ο άντρας μου, απάντησε η Ρόζα με κάποια υπερφάνεια.

— Α! Δεν έχεις αλλάξει σχεδόν καθόλου μέσα στα δέκα χρόνια που έχουμε να ιδωθούμε, συνέχισε ο Έτιέν. Εγώ, όμως, γέρασα λιγάκι. Δεν βρισκεις;

— Γυναίκα σου ήταν η κυρία που συνώδεες το μεσημέρι; ρώτησε η Ρόζα.

— Ναί, είπε με κάποια δυσφορία ο Έτιέν. Και το παιδί μου...

— Της μοιάζει πολύ.

Σαν να ήθελε να δικαιολογηθι για την άσχημία της γυναίκας του, ο Έτιέν άρχισε να λέη:

— Δεν ξέρεις πόσο καλή είναι μαζί μου. Έχει άλλωστε τόσα λεπτά και τόσο καλές σχέσεις. Σ' αυτήν όφειλω εγώ σήμερα την μεγάλη μου θέσι και την οικονομική μου ανεξαρτησία. Ο άνδρας σου δεν πιστεύω να έχη πολύ σπουδαία θέση.

— Οχι. Για την ώρα είναι βοηθός μηχανικού...

— Βέβαια, βέβαια. Χωρίς υποστήριξη, δύσκολα πάει κανείς μπροστά.

— Δεν έχει ανάγκη από υποστήριξη ο Πιέρ. Είναι τόσο Ικανός, ώστε θα πάη σίγουρα μπροστά.

— Άν θέλεις, μπορώ να κάνω κάτι γι' αυτόν. Έλα να με βρής καμμιά μέρα να τα πούμε. Δεν είναι ανάγκη να μάθη τίποτα αυτός, ούτε και η γυναίκα μου, φυσικά.

— Δηλαδή;

— Ποιός ήταν αυτός, ρώτησε με περιέργεια ο Πιέρ.

— Δηλαδή, θέλω να πω ότι μπορούσαμε να βρεθούμε κάπου, να θυμηθούμε λιγάκι την παλιά μας αγάπη. Είσαι πάντοτε τόσο νέος, τόσο όμορφος, τόσο δροσερή. Ρόζα, Δεν μπορέσαμε δυστυχώς να παντρευθούμε. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε και να αγαπιόμαστε. Πές μου, Ρόζα, που θέλεις να σε περιμένω;

— Αντί ν' απαντήση, η Ρόζα του γύρισε την πλάτη, γελώντας δυνατά και έτρεξε να κρεμαστή στο μπράτσο του Πιέρ που έρχόταν να την συναντήση.

— Ποιός ήταν αυτός; ρώτησε με περιέργεια ο Πιέρ.

— Μήπως ζηλεύεις;

— Οχι, χρυσή μου. Έχω τόση εμπιστοσύνη σε σένα.

— Κι' εγώ σε λατρεύω, απάντησε η Ρόζα, σφίγγοντας δυνατά το χέρι του.

— — —

Λίγες μέρες αργότερα, ο έκφωνητής του ραδιοφωνικού σταθμού άγγηγειλε:

— Η κυρία Ρόζα Λαλιέ, που κέρδισε στην προηγούμενη κλήρωση, θα σās διηγηθι από ραδιοφώνου τις έντυπώσεις της από την «Πιό ώραία Κυριακή».

Η Ρόζα διηγήθηκε όλες τις λεπτομέρειες. Άλλα κανέναν δεν έμαθε ότι ήταν στ' αληθινά εκείνη η «πιό ώραία της Κυριακής», γιατί της δόθηκε σ' αυτήν η ευκαιρία να εκτιμήση και να αγαπήση διπλά τον άντρούλη της.

ZAN PYNTE

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

Απο το προηγούμενο

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεώ, σύζυγος του πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου και τραπεζίτου Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ, σκοτώνει επάνω σε μια διαία σκηνή τον άνδρα της. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται ο τώως ισπράκτωρ του συζύγου της 'Αντι-κούρ, ο οποίος και καταδικάζεται σε είκοσιετή καταναγκαστικά έργα. Περνούν δυο χρόνια. Η Μαργαρίτα, παντρεύεται τον διάσημο δικηγόρο του Παρισιού Ζάν Ντεμάρ, που την αγαπούσε προ του γάμου της. Ο γιός της Μαργαρίτας, Ζεράρ, που έχει γνωρίσει την όμορφη κόρη του 'Αντι-κούρ, Λουίζα, προ της δίκης, την έχει έρωτευθη τρελλά. Η νέα όμως του θέτει ως όρον την απόδοσιν του πατέρα της στην οικογένειά του και την ανακάλυψη και τιμωρία του πραγματικού ενόχου του φόνου του Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ. Ο Ζεράρ υποσχεται και αρχίζει τις έρευνές του. Βρίσκει τον άλλοτε αρχιλογοστή του πατέρα του, Κολλιβέ, ο οποίος του υπόσχεται να τον βοηθήσει στο έργο του. Ο Κολλιβέ είχε εξαφανισθεί σχεδόν, μετά τον θάνατο του προϊσταμένου του. Ένεανίζετο μόνο από καιρού εις καιρόν στο Παρίσι, πήγαινε στην λεωφόρο Φρίντλαντ και καθότανε σ' ένα παγκάκι, απέναντι σ' ένα μέγαρο το οποίο και κατόπτρευε. Μέσα στο μέγαρο αυτό ζούσε μια μεγάλη κυρία του παρισινού 'ημικό-σμου, η Μαρινέττα, σύζυγος άλλοτε του Κολλιβέ και έρωμένη του Γεωργίου ντέ Μπωπρεώ. Μια μέρα ο Κολλιβέ, που την αγαπούσε πάντα τρελλά, παρουσιάζεται μπροστά της και την εκλιπαρεί να γυρίσει κοντά του. Εκείνη του μιλά για την μαρτυρική ζωή που είχε ζήσει άλλοτε μαζί του και τον διώγει.

Έν τω μεταξύ η Μαργαρίτα υποφέρει καθημερινώς και περισσότερο. Η μόνη της παρηγοριά είναι κάτι χαρτιά στα οποία έχει γράψει ή ίδια την ζωή της. Τα χαρτιά αυτά διάβαζε πάλι εκείνη την ημέρα όταν την είδε ο άντρας της Ζάν. Την αγκάλιασε του φερό.

14ον

ΣΤΗΝ στάση αυτή τους βρήκε ο Ζεράρ επιστρέφοντας. Η Μαργαρίτα μόλις τον είδε τραβήχθηκε και πέταξε τα γράμματα στο συρτάρι. Ο Ζεράρ δ-

μως άντελήφθη την κίνηση.

Τί είχε, λοιπόν να του κρύψει ή μητέρα του; Γιατί ή παρουσία του φάνηκε πως ένωχλησε και τους δύο; Αυτά τα χαρτιά που ήταν σκόρπια στην άγκυλιά της μητέρας του, από που να προήρχοντο;

Ο Ζεράρ δεν ούπησε τίποτε για όλα αυτή την μητέρα του. Στράφηκε άμέσως και έφυγε.

Όταν ο νέος βγήκε, ή Μαργαρίτα είπε του Ζάν:

—Είδες το ύφος του Ζεράρ, Ζάν;

—Ναί, φάνηκε να θύμωσε που μάς είδε έτσι, στην τρυφερή αυτή στάση.

—Θά ζηλεύη, ασφαλώς. Φαίνεται πως δεν θα μπορούσε αυτό το παιδί να σ' αγαπήσει ποτέ...

—Μην ανησυχείς. Μαργαρίτα, με τον καιρό όλα θα γίνουν μέλι-γάλα μεταξύ μας. Σου το έγυωδμαι αυτό.

Η Μαργαρίτα κούνησε το κεφάλι γεμάτη άμφιβολία.

Αφήνοντας τους δύο συζύγους μόνους ο Ζεράρ, σκεφτόταν:

—Τί να ήταν άρα γε τα χαρτιά εκείνα που έκρυψε ή μητέρα μου; Κάτι μου κρύβει και αυτό πρέπει να το μάθω. Θά διαβάσω αυτά τα χαρτιά, αυτά τα γράμματα, γιατί δεν μπορεί παρά να ήσαν γράμματα.

Ο νέος είδε την Μαργαρίτα να κρύβη τα χαρτιά της σ' ένα συρτάρι της τουαλέτας της. Η τουαλέτα της αυτή βρισκόταν στο μικρό σαλονάκι που ήταν δίπλα στο κρεββατοκάμαρα του ξεύγου και από το οποίο σπανιότατα έβγαινε ή νέα γυναίκα. Ο Ζεράρ έμπαινε συχνά στο σαλονάκι αυτό, όταν ήθελε σά συναντήση την μητέρα του. Κάποτε όμως έμπαινε και χωρίς να είναι ή μητέρα του εκεί, είτε γιατί ή Μαργαρίτα θά εχη βγί έξω χωρίς αυτός να το ξέρη, είτε γιατί ήταν κάπου άλλο.

Μέσα στο σπίτι άπασχολημένη με έπισκέψεις ή με τιν υπηρεσία.

Και στις δυο αυτές περιπτώσεις ο Ζεράρ συνήθως την περίμενε διαβάζοντας κανένα βιβλίο.

Από την ημέρα που είχε κάνει την ανακάλυψή του, ο Ζεράρ και πήρε την απόφαση να μάθη, άρχισε να πηγαίνει στο σαλονάκι εκείνο της μητέρας του συχνότερα. Κύτταζε πότε θά άπουσιάζη ή μητέρα του για να κλεισθή μέσα στο δωμάτιο αυτό.

Η εύκαιρία αυτή του είχε δοθή κάποτε, αλλά δεν τον ώφέλησε σε τίποτε. Το έπιπλο μέσα στο οποίο ή μητέρα ου είχε τις «έπιστολές» της, ήταν κλειδωμένο και είχε μαζί της το κλειδί.

Οι δυσκολίες αυτές, αντί να άποθαρρύνουν τον νέο και να τον κάνουν να παραιτηθή κάθε προσπάθειας του, του έξήψαν άπεναντίας περισσότερο την φαντασία και τον έκαναν να έπιθυμή τώρα μια ώρα άρχή-τερα να μάθη.

Υπεχρεώθηκε έντούτοις να έπαφθ ή στην τύχη, κι αυτή δεν άργησε να τον ενοήση. Μια μέρα που ή μητέρα του ήταν άπασχολημένη με κάτι έπισκέψεις, βρήκε το συρτάρι της ξεκλειδωτό...

Άρχισε να τρέμη από την συγκίνηση. Έτρεξε στην πόρτα για να θεβαιωθεί ότι ήτο μόνος και

κατόπιν, καθυσυγασμένος, γύρισε πίσω στο έπιπλο. Άνοιξε το συρτάρι και έχωσε το χέρι του μέσα. Άλλά την ίδια ώρα το τράβηξε τρομαγμένος σαν κάτι να τον είχε δαγκώσει.

Μια φωνή από μέσα του του έλεγε: —Γιατί;... Γιατί;... Τί θέλεις να μάθης; Σου άνήκει μήπως το μυστικό που κλείνουν τα χαρτιά αυτά;

Ο Ζεράρ άπισθοχώρησε με το μέτωπο μουσκεμένο από τον ιδρώτα της άγωνίας.

Κατόπιν άποτόμως έκλεισε πάλι το συρτάρι και έσπευσε να βγί από το δωμάτιο ψιθυρίζοντας:

—Συγχώρησέ με μητέρα μου!...

Και για να μην ύποκύψη και πάλι στον πειρασμό, μια και θά ήξερε ότι το συρτάρι ήταν ξεκλειδωτό, πήρε το καπέλλο του και έφυγε από το σπίτι, άπομακρυνόμενος όσο μπορούσε περισσότερο από αυτό, για να κατευθάση τα νεύρα του και να καθυσυγασή το πνεύμα του.

Δυο μέρες άργότερα, μπαίνοντας τυχαίως μέσα στο ίδιο σαλονάκι, βρήκε την μητέρα του ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα με το κεφάλι γεμμένο στο στήθος της.

—Μαμά, της είπε σιγά, κοιμάσαι;

Η Μαργαρίτα δεν άπάντησε. Ο Ζεράρ νομίζοντας πως πραγματικά ή μητέρα του είχε άποκοιμηθή πάνω στο κάθισμά της έσκυψε και την φίλησε στο μέτωπο. Τινάχθηκε όμως επάνω τρομαγμένος.

Το μέτωπο της Μαργαρίτας ήταν παγωμένο.

Η νέα γυναίκα είχε λιπιθυμήσει. Ήταν μερικές μέρες τώρα που πάθαινε ξαφνικά εκεί που καθόταν κάτι καρδιακές διαλείψεις σαν συγκοπές. Η διαρκής άγωνία της είχε κουράσει την καρδιά.

Ο σύζυγός της ανήσυχος για αυτές τις κρίσεις θέλησε να την πάγη σ' έναν διάσημο καρδιολόγο. Εκείνη όμως άρνήθηκε έπιμόνως.

—Μαμά! Μαμά! φώναζε ο Ζεράρ βλέποντάς την σ' αυτή την κατάσταση. Τί σου συνέβη;

Η Μαργαρίτα που φαίνεται να ήταν από ώρα λιποθύμη, κινήθηκε, σηκωσε άργα - άργα το κεφάλι και άνοιξε τα μάτια της και έφερε γύρω το βλέμμα της νεκρό άκόμη, κοιμισμένο.

Τότε για πρώτη φορά ο Ζεράρ, άκολουθώντας το βλέμμα της, είδε κάτι χαρτιά σκόρπια στα πόδια της.

Ήταν οι περίφημες «έπιστολές»!

Ύστερα ή Μαργαρίτα κύτταζε τον γιό της.

Ένα έλαφρό μειδίαμα διέστειλε τα κατάκλειστα ως την στιγμή εκείνη χείλη της, ενώ ή φωνή της άδύνατη, μόλις άκουόμενη, ψιθύριζε:

—Δεν είναι τίποτε, παιδί μου, μην ανησυχείς... Τα συνθισμένα μου...

Και άνέπνευσε βαθεία.

—Θέλεις τίποτε;

—Όχι, παιδί μου, πήγαινε στο δωμάτιό σου.

Ο Ζεράρ ύπήκουσε. Και τότε μόνον, όταν ο νέος έφυγε, ή Μαργαρίτα είδε τα χαρτιά που ήταν πεσμένα κάτω.

Έσκυψε και τα μάζεψε άργα-άργα, χωρίς να καταλάβη ότι άρκετά

στην καρδιά

από αυτά έλειπαν... Τα είχε πάρει με τρόπο ο Ζεράρ.

Με τα θλιβερά αυτά πειστήρια, όπως τα έφτανάζετο, στις τσέπες του ο Ζεράρ έτρεξε στο δωμάτιό του, σαν να τον κατεδίωκαν.

Αυτήν την φορά δεν θά δίσταζε. Θά τα διάβαζε επί τέλους! Ο πυρετός της περιεργείας, μιας περιεργείας έντελως νέας γι' αυτόν, τον κατέκαιε.

Κλειδώσε από μέσα και βγάζοντας από τις τσέπες του τα περιφημα χαρτιά, έπεσε στο ντιβάνι του και τα άνοιξε.

Δεν ήταν γράμματα... Ήσαν ένα είδος σημειώσεων, στίς οποίες ύπήρχαν σκόρπιες διαφορές άναμνήσεις, γεμάτες τρυφερότητα και πάθος.

Μερικές από τις σημειώσεις αυτές άναφέροντο σε ήμερομηνίες πολύ μακρινές. Και όλα αυτά τα «γράμματα» άπευθύνονταν στον Ζάν Ντεμάρ.

Μιλούν για τον Ζάν Ντεμάρ. Μερικές από τις σημειώσεις άναφέρονταν σε χρονολογίες πρόσφατες, πράγμα το όποιον έσήμαινε ότι ή σκέψις της μητέρας του ήταν πάντα γεμάτη από την εικόνα του σημερινού συζύγου της.

Ο Ζεράρ αισθάνθηκε έναν δυνατό πόνο στην καρδιά.

Τα «γράμματα» που είχε διαβάσει, τον είχαν θίξει στο ύψος του φίλτρου.

Η μητέρα του, δεν αγαπούσε τον πατέρα του!

Η μητέρα του, αγαπούσε κάποιον άλλον προ του γάμου της και αυτόν τον άλλον έξηκολούθει πάντα να τον σκέπτεται.

—Θέέ μου! ψιθύρισε ο άτυχος νέος, γιατί θέλησα να διαβάσω τα χαρτιά αυτά;

Ξανακύτταξε τα «γράμματα» και ύστερα σκέπασε το πρόσωπό του με τα χέρια του, δλολύχοντας:

—Πατέρα μου! Δυστυχισμένο πατέρα!...

Σκούπισε τα δάκρυά του και συνέχισε τα διάβασμα.

Ένόσω, όμως, προχωρούσε, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του έπαιρναν άλλη έκφραση.

Τα δάκρυα έπαυσαν να τρέχουν από τα μάτια του και μια άπέραντη χαρά φώτισε το πρόσωπό του.

Είχε καταλάβει, ξαφνικά, ότι τα γράμματα αυτά δεν είχαν σταλή ποτέ στον Ζάν Ντεμάρ, ότι άπλούστατα ήσαν σαν φύλλα ήμερολογίου, στα οποία ή Μαρινέττα έέχυνε, στις ώρες της έγκαταλείψεώς της, το πλεόνασμα της τρυφερότητας από την οποία ήταν γεμάτη ή καρδιά της.

Μέσα σε λίγες γραμμές, κατάλαβε ότι ο Ζάν και ή Μαρινέττα δεν ήσαν ένοχοι, ότι μπορεί να αγαπιόνταν, αλλά ούδέποτε είχαν ιδή ο ένας τον άλλον! Κατάλαβε άκόμη ότι οι δυο έρασται είχαν ύποφέρει σιωπηλά. Η μητέρα του, λοιπόν, ύπέφερε πολύ από τον χωρισμό του, αλλά δεν ήταν ένοχος!...

—Ω! Πόσο είμαι εύτυχισμένος, είπε.

Και πιο χαρούμενος τώρα, συνέχισε την άνάγνωση. Δεν φοβόταν

πιά μην τυχόν βρεθή ξαφνικά μπρός σε καμιά δυσάρεστη άποκάλυψη.

Και, όμως, κάποιο φύλλο χαρτιού του έπεφύλασσε ένα νέο πόνο. Η Μαργαρίτα, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο, αφήνει να της ξεφύγη όλο το παρόπον της για την θλιβερή ζωή, στην οποία την είχε καταδικασμένη—τότε—ο σύζυγός της Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ.

Της έξφευγαν μάλιστα και μερικές σκληρές λέξεις. Έν συνεχεία, ή Μαργαρίτα άνέφερε για κάποιαν γυναίκα, χάριν της οποίας ο άντρας της την περιφρονούσε και την έγκατέλειπε και με την όποιαν ένεφανίζετο μάλιστα και δημοσία, χωρίς διόλου να ντρέπεται! Κατόπιν ή Μαργαρίτα έγραφε πόσο καλό της έκαμνε ή παρουσία του γιού της Ζεράρ μέσα στο σπίτι. Ήταν ή μόνη της παρηγοριά, ο μόνος λόγος που την συγκρατούσε στη ζωή. «Αν δεν ύπήρχε το παιδί αυτό, έγραφε, αν δεν ύπήρχε ή αγάπη μου γι' αυτόν, θά ήμουν προ πολλού νεκρή!»

Τα μάτια του Ζεράρ είχαν γεμίσει δάκρυα. Δάκρυα συγκινήσεως και χαράς μπρός στον θησαυρό αυτό της στοργής, αλλά και δάκρυα λύπης για την μεγάλη και άνεπάντεχη άπογοήτευση που έπαιρνε ως προς το παρελθόν και την ζωή, έν γένει, του πατέρα του.

Κρατούσε άκόμη το τελευταίο φύλλο του ήμερολογίου της μητέρας του, όταν άκουσε πίσω του μια γλυ-

πιά μην τυχόν βρεθή ξαφνικά μπρός σε καμιά δυσάρεστη άποκάλυψη.

Και, όμως, κάποιο φύλλο χαρτιού του έπεφύλασσε ένα νέο πόνο. Η Μαργαρίτα, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο, αφήνει να της ξεφύγη όλο το παρόπον της για την θλιβερή ζωή, στην οποία την είχε καταδικασμένη—τότε—ο σύζυγός της Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ.

Της έξφευγαν μάλιστα και μερικές σκληρές λέξεις. Έν συνεχεία, ή Μαργαρίτα άνέφερε για κάποιαν γυναίκα, χάριν της οποίας ο άντρας της την περιφρονούσε και την έγκατέλειπε και με την όποιαν ένεφανίζετο μάλιστα και δημοσία, χωρίς διόλου να ντρέπεται! Κατόπιν ή Μαργαρίτα έγραφε πόσο καλό της έκαμνε ή παρουσία του γιού της Ζεράρ μέσα στο σπίτι. Ήταν ή μόνη της παρηγοριά, ο μόνος λόγος που την συγκρατούσε στη ζωή. «Αν δεν ύπήρχε το παιδί αυτό, έγραφε, αν δεν ύπήρχε ή αγάπη μου γι' αυτόν, θά ήμουν προ πολλού νεκρή!»

Τα μάτια του Ζεράρ είχαν γεμίσει δάκρυα. Δάκρυα συγκινήσεως και χαράς μπρός στον θησαυρό αυτό της στοργής, αλλά και δάκρυα λύπης για την μεγάλη και άνεπάντεχη άπογοήτευση που έπαιρνε ως προς το παρελθόν και την ζωή, έν γένει, του πατέρα του.

Κρατούσε άκόμη το τελευταίο φύλλο του ήμερολογίου της μητέρας του, όταν άκουσε πίσω του μια γλυ-

πιά μην τυχόν βρεθή ξαφνικά μπρός σε καμιά δυσάρεστη άποκάλυψη.

Και, όμως, κάποιο φύλλο χαρτιού του έπεφύλασσε ένα νέο πόνο. Η Μαργαρίτα, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο, αφήνει να της ξεφύγη όλο το παρόπον της για την θλιβερή ζωή, στην οποία την είχε καταδικασμένη—τότε—ο σύζυγός της Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ.

Της έξφευγαν μάλιστα και μερικές σκληρές λέξεις. Έν συνεχεία, ή Μαργαρίτα άνέφερε για κάποιαν γυναίκα, χάριν της οποίας ο άντρας της την περιφρονούσε και την έγκατέλειπε και με την όποιαν ένεφανίζετο μάλιστα και δημοσία, χωρίς διόλου να ντρέπεται! Κατόπιν ή Μαργαρίτα έγραφε πόσο καλό της έκαμνε ή παρουσία του γιού της Ζεράρ μέσα στο σπίτι. Ήταν ή μόνη της παρηγοριά, ο μόνος λόγος που την συγκρατούσε στη ζωή. «Αν δεν ύπήρχε το παιδί αυτό, έγραφε, αν δεν ύπήρχε ή αγάπη μου γι' αυτόν, θά ήμουν προ πολλού νεκρή!»

Τα μάτια του Ζεράρ είχαν γεμίσει δάκρυα. Δάκρυα συγκινήσεως και χαράς μπρός στον θησαυρό αυτό της στοργής, αλλά και δάκρυα λύπης για την μεγάλη και άνεπάντεχη άπογοήτευση που έπαιρνε ως προς το παρελθόν και την ζωή, έν γένει, του πατέρα του.

Κρατούσε άκόμη το τελευταίο φύλλο του ήμερολογίου της μητέρας του, όταν άκουσε πίσω του μια γλυ-

πιά μην τυχόν βρεθή ξαφνικά μπρός σε καμιά δυσάρεστη άποκάλυψη.

Και, όμως, κάποιο φύλλο χαρτιού του έπεφύλασσε ένα νέο πόνο. Η Μαργαρίτα, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο, αφήνει να της ξεφύγη όλο το παρόπον της για την θλιβερή ζωή, στην οποία την είχε καταδικασμένη—τότε—ο σύζυγός της Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ.

Της έξφευγαν μάλιστα και μερικές σκληρές λέξεις. Έν συνεχεία, ή Μαργαρίτα άνέφερε για κάποιαν γυναίκα, χάριν της οποίας ο άντρας της την περιφρονούσε και την έγκατέλειπε και με την όποιαν ένεφανίζετο μάλιστα και δημοσία, χωρίς διόλου να ντρέπεται! Κατόπιν ή Μαργαρίτα έγραφε πόσο καλό της έκαμνε ή παρουσία του γιού της Ζεράρ μέσα στο σπίτι. Ήταν ή μόνη της παρηγοριά, ο μόνος λόγος που την συγκρατούσε στη ζωή. «Αν δεν ύπήρχε το παιδί αυτό, έγραφε, αν δεν ύπήρχε ή αγάπη μου γι' αυτόν, θά ήμουν προ πολλού νεκρή!»

Τα μάτια του Ζεράρ είχαν γεμίσει δάκρυα. Δάκρυα συγκινήσεως και χαράς μπρός στον θησαυρό αυτό της στοργής, αλλά και δάκρυα λύπης για την μεγάλη και άνεπάντεχη άπογοήτευση που έπαιρνε ως προς το παρελθόν και την ζωή, έν γένει, του πατέρα του.

Κρατούσε άκόμη το τελευταίο φύλλο του ήμερολογίου της μητέρας του, όταν άκουσε πίσω του μια γλυ-

πιά μην τυχόν βρεθή ξαφνικά μπρός σε καμιά δυσάρεστη άποκάλυψη.

Και, όμως, κάποιο φύλλο χαρτιού του έπεφύλασσε ένα νέο πόνο. Η Μαργαρίτα, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο, αφήνει να της ξεφύγη όλο το παρόπον της για την θλιβερή ζωή, στην οποία την είχε καταδικασμένη—τότε—ο σύζυγός της Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ.

Της έξφευγαν μάλιστα και μερικές σκληρές λέξεις. Έν συνεχεία, ή Μαργαρίτα άνέφερε για κάποιαν γυναίκα, χάριν της οποίας ο άντρας της την περιφρονούσε και την έγκατέλειπε και με την όποιαν ένεφανίζετο μάλιστα και δημοσία, χωρίς διόλου να ντρέπεται! Κατόπιν ή Μαργαρίτα έγραφε πόσο καλό της έκαμνε ή παρουσία του γιού της Ζεράρ μέσα στο σπίτι. Ήταν ή μόνη της παρηγοριά, ο μόνος λόγος που την συγκρατούσε στη ζωή. «Αν δεν ύπήρχε το παιδί αυτό, έγραφε, αν δεν ύπήρχε ή αγάπη μου γι' αυτόν, θά ήμουν προ πολλού νεκρή!»

Τα μάτια του Ζεράρ είχαν γεμίσει δάκρυα. Δάκρυα συγκινήσεως και χαράς μπρός στον θησαυρό αυτό της στοργής, αλλά και δάκρυα λύπης για την μεγάλη και άνεπάντεχη άπογοήτευση που έπαιρνε ως προς το παρελθόν και την ζωή, έν γένει, του πατέρα του.

Κρατούσε άκόμη το τελευταίο φύλλο του ήμερολογίου της μητέρας του, όταν άκουσε πίσω του μια γλυ-

πιά μην τυχόν βρεθή ξαφνικά μπρός σε καμιά δυσάρεστη άποκάλυψη.

Και, όμως, κάποιο φύλλο χαρτιού του έπεφύλασσε ένα νέο πόνο. Η Μαργαρίτα, μην μπορώντας πιά να συγκρατηθή περισσότερο, αφήνει να της ξεφύγη όλο το παρόπον της για την θλιβερή ζωή, στην οποία την είχε καταδικασμένη—τότε—ο σύζυγός της Γεώργιος ντέ Μπωπρεώ.

Ένα άριστουργημα-
τικό αισθηματικό
μυθιστόρημα

Ζου
ΖΟΥ ΜΑΡΥ

και φωνή να του λέγη:

—Τί κάμνεις εδώ, Ζεράρ; Κλαίεις; Στράφηκε άπότομα.

Η μητέρα του!

Θά έδλεπε τα γράμματά της, θά καταλάβαινε την κλοπή! Τί θά της έλεγε;

Δεν μπορούσε στην άρχή να μιλήσει. Η Μαργαρίτα είχε κιόλας άναγνωρίσει τα κιτρινωμένα χαρτιά της. Το χρώμα της έγινε χλωμότερο παρ' ό,τι ήταν συνήθως.

—Όστε ο γιός της την παραφύλαγε... Την κατασκόπευε!...

Φαίνεται ότι το πρόσωπό της είχα πάρει μια τόσο όδυνηρή έκφραση, ώστε ο Ζεράρ ρίχτηκε στα πόδια της, φωνάζοντας:

—Μητέρα!... Συγχώρησέ με!...

Εκείνη του έδειξε με το δάχτυλο τα χαρτιά.

Δεν μπορούσε στην άρχή να μιλήσει από την συγκίνησή της. Κατόπιν έψέλισε:

—Γιατί;... Γιατί;...

—Δεν ξέρω, μητέρα! Δεν ξέρω... Συγχώρησέ με...

Η Μαργαρίτα έκούνησε το κεφάλι.

—Άμφεβάλλες, λοιπόν, ποτέ για τη μητέρα σου;

Εκενός έχασε μίλωσε το κεφάλι κατακόκκινος από ντροπή.

Η συγκίνησης έν τω μεταξύ έχει τακτίσει την Μαργαρίτα. Τρέμει δλόκληρη. Η καρδιά της χτυπά τρελλά. Η δυστυχισμένη γυναίκα φέρνει το χέρι της σ' αυτόν.

Μια νέα κρίσις άργίζει να την καταλαμύει. Η Μαργαρίτα το αισθάνεται και με μια άόριστη χειρονομία δείχνει στον γιό της την πόρτα. Δεν θέλει να ληποθυμήσει μπροστά του. Δεν θέλει να παραστή στο παραλήρημά της, στην τελική, ίσως, όμολογία της.

—Άφυσέ με μόνη... Πήγαινε... ψιθυρίζει.

Αλλά ο Ζεράρ δεν φεύγει. Έκλιπαρεί και πάλι την συγγνώμη της.

—Μητέρα, ήταν άνώτερον των δυνάμεών μου...

— Τί κάμνεις Ζεράρ; Κλαίεις

—Καλά, καλά, σε συγχωρώ, αλλά φύγε, δεν θέλω να μάθεις... Θάταν φρικτό!... Κανείς δεν πρέπει να μάθει κανείς! Κι' εκείνος! Εκείνος ο δυστυχισμένος που υποφέρει εκεί κάτω!...

Μιλούσε χωρίς να προσέχη τον Ζεράρ.

Πάραληρουσε με άνοιχτά μάτια! Ο Ζεράρ την άκουγε κατάπληκτος.

Ξαφνικά, η Μαργαρίτα έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο, τέντωσε τα χέρια προς ένα άορατο όν, στον οποίο φαινόταν πως είχαν καρπωθή τα άπληστη βλέμμάτα της και κατόπιν κλονίσθηκε στο πάτωμα, ένω' τα χείλη της ψιθύριζαν:

—Ο Θεός άς με κρίνη και άς με συγχωρέση.

Και έμεινε ακίνητη. Ο Ζεράρ την κύτταζε σαν χαμένο.

Είχε άρα γε καλά άκούσει; Είχε καταλάβει καλά; Άλλά γιατί αυτή ή ξαφνική κρίσις; Γιατί αυτά τα άκατανόητα γι' αυτόν λόγια;

Έν τούτοις, συνήλθε γρήγορα άπό την κατάπληξή του και σκύβοντας έπάνω στην μητέρα του, την σηκωσε στά δυνατά του μπράτσα και την ξάπλωσε πάνω στο ντιβάνι. Λίγο ψυχρό νερό στους κροτάφους και λίγο τριψίμο έπανάφερε την Μαργαρίτα στις αισθήσεις της.

Άνοιξε τα μάτια της και κύτταζε τον Ζεράρ. Άμέσως θυμήθηκε τα κλεμμένα γράμματα.

Με έξαναγκάζεις με τό φέρισμό σου να σου κάνω μια όμολογία, Ζεράρ... ψιθύρισε. Η όμολογία όμως αυτή, δεν θά με κάνει να ντραπώ διόλου. Ναί, άγασπούσα τον Ζάν Ντεμάρ προτού γνωρίσω τον πατέρα σου. Όταν παντρεύτηκα μαζί του, με τον πατέρα σου δηλαδή, υπέκυπα στην άξίωση του πατέρα μου. Δεν ξαναείδα τον Ζάν, παρά την ήμεραν του φόνου...

—Ω! μητέρα! Μητέρα!... Σου όρκίζομαι ότι δεν σε ύπωπτεύουν!...

Εκείνη, χαμογέλασε θλιβερά. —Ναί... Ίσως αυτή την στιγμή να έξης μετανοήσει που άμφέβαλλες για μένα εν πούτοις έγώ σε διαβεβαίωνω ότι δεν είναι άπό σήμερα που διαπιστώνω ότι δεν κατέχω πιά την καρδιά σου...

Και λέγοντας αυτά, βγήκε άπό το δωμάτιο με βήμα κλονισμένο.

Προτού, όμως, βγίη, έδειξε τα γράμματα στον γυιό της και είπε με σβυσμένη φωνή:

—Σου τ'ά αφήνω! Φύλαξέ τα!... Δεν μου χρειάζονται...

Όρθιος, στην θέση που τον άφηκε ή μητέρα του, ο Ζεράρ σκεφτόταν τ'ά παράξενα λόγια που είχε άκούσει άπό την μητέρα του.

Τί να εσήμαιναν άρα γε τ'ά λόγια αυτά;

Τί μυστήριο να έκάλυπταν; Ξαφνικά, ένα όνομα του ήλθε στά χείλη:

—Ο Άντικούρ!... ψιθύρισε.

Νά ένωδσε άρα γε αυτόν, όταν έλεγε για κάποιον δυστυχισμένο;

Άλλά γιατί ή μητέρα του σκεσκεφτόταν αυτόν τον άνθρωπο; Και τί ήθελε να πη με τον λόγο της «Ο Αφός άς με κρίνη και άς με συχωρέση;...» Τί να είχε κάμη τό φοβερό, ώστε να έπικαλήται έτσι τον Θεό;

Διαβάοντας τ'ά γράμματα εκείνα που τόσον καιρό τώρα έπωθαλιμοόσε, έλπικε να βρη την λύση του αίνιγματος που τόσον τον έβασάνιζε. Και άντί να ίκανοποιηθή ή περιέρ-

γεια του και να διαψευθοϋν τ'ά πάντα άπεναντίας, τό μυστήριο γινότανε άκόμη σκοτεινότερο.

Για πολλές μέρες ο Ζεράρ έμεινε άναποφάσιτος. Βέβαια, κάτι είχε μάθει άπό τ'ά «γράμματα» που είχε διαβάσει, κάτι τό πολύ σπουδαίο: ότι ή μητέρα του δεν είχε προδώσει την πίστη προς τον πατέρα του, σχετιζόμενη με τον Ζάν Ντεμάρ και ότι άπεναντίας, ο πατέρας του ήταν ο ένοχος άπεναντί της, άφου είχε έρωμένη. Ποιά όμως νάταν ή γυναίκα αυτή; Στά γράμματα που είχε διαβάσει δεν άνεφέρετο τό όνομα της. Και έν τούτοις, ή μητέρα του θά τό ήξερε. Δεν τολμούσε όμως να την ρωτήσει.

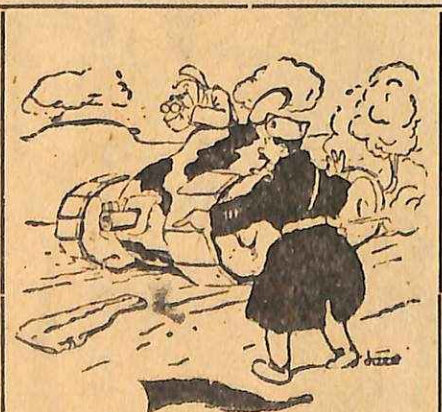
Ξαφνικά θυμήθηκε ότι μέσα σ' ένα μεγάλο έρμάρι με λογιστικά βιβλία, τό όποιο κανείς δεν είχε σκεφθή να τό άνοίξη, άπό την ήμερα που ο Ζάν Ντεμάρ είχε κανονίσει όλες τις έκκρεμότητες του οίκου ντε Μπωπρεώ, ύπήρχαν διάφοροι φάκελλοι γεμάτοι χαρτιά.

Μήπως εκεί μέσα να ύπήρχε κάποια ένδειξις; Ήθελε να άνοίξη τό έρμάρι εκείνο, αλλά χωρίς να είναι ύποχρεωμένος να έξηγήση σε κανένα και τους λόγους. Γι' αυτό περίμενε να βρη την κατάλληλη εύκαιρία. Η εύκαιρία αυτή του έδόθηκε άπό κάποιο ταξίδι που έκαναν μαζί ο Ζάν και ή μητέρα του.

Ο Ζάν Ντεμάρ είχαν γυγει για δυό-τρεις μέρες στην Νορμανδία, σε κάποιο κτήμα του Ζάν, για να έτοιμάσουν τό σπίτι για τον προσεχή παραιρισμό τους.

Ο Ζεράρ έπωφελήθηκε της άπουσίας αυτής για να άνοίξη επί τέλους τό περίφημο έρμάρι του.

Την πρώτη μέρα, οι έρευνές του δεν τον ώδήγησαν πουθενά. Κουρασμένος και σκοτισμένος άπό την άναδίφηση τόσων χαρτιών, έκλεισε τό έρμάρι. Την άλλη μέρα, όμως, άνεκάλυψε ένα δέμα λογαριασμών, δύο όπολους διάφοροι προμηθευτάι είχαν στείλει προς έξόφληση στον πατέρα του, προδ του θανάτου του.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Ο λογίας του τάνη θέλει να σιδερώσ η τ'ά πανταλόνι του!

Μέσα στους λογαριασμούς αυτούς ύπήρχαν και μερικοί που έφεραν ήμερομηνίες μεταγενέστερες του θανάτου του πατέρα του. Τους λογαριασμούς αυτούς είχε, προφανώς, έξοφλήσει ο πατριός του Ζάν Ντεμάρ. Ο Ζεράρ διάβασε έναν στην τύχη και σταμάτησε έκπληκτος σ' ένα όνομα: ήταν ο λογαριασμός μιας μοδίστας για τουαλέττες τις όποιες είχε παραγγείλει κάποια κυρία Μαρινέττα.

Στό πνεύμα του Ζεράρ άμέσως χύθηκε φώς.

—Μαρινέττα, λοιπόν, την έλεγαν... Ήταν τό όνομα που ζητούσε!

Συνεχίζοντας την αναδίφηση του ο Ζεράρ, κατέβηξε σε μια άνακάλυψη άκόμη π'ά διαφωτιστική: άνάμεσα σε κάτι άλλα έγγραφα: άποδείξεις και λογαριασμούς, είχε βρη και ένα γράμμα, μέσα στο όποιο έγινετο επίσης λόγος για την ίδια εκείνη Κα Μαρινέττα. Στό ίδιο δέμα εύρηκε και μια φωτογραφία την φωτογραφία μιας γυναίκας νέας και πολύ ώραίας.

—Αυτή θάνα ή Μαρινέττα, ψιθύρισε ο Ζεράρ. Ποιανού όμως να είναι τό γράμμα; Ο γραφικός χαρακτήρ δεν μου είναι άγνωστος.

Σε λίγο γτυπούσε τό μέτωπό του: —Μά αυτό είναι τό γράψιμο του Κολλιζέ! φώναξε.

Γύρισε την φωτογραφία άπό πίσω. Αυτές οι λέξεις ύπήρχαν γραμμένες με τό ίδιο χέρι:

«Μαρία!... Ω! Μαρία!...»

—Τό Μαρινέττα θά είναι τό γαϊδευτικό της Μαρίας, είπε ο Ζεράρ. Άλλά τί σ'ένεσι υποσεί να είναι ο φτωγός αυτός Κολλιζέ με την δημοση αυτή γυναικά, την έρωμένη του πατέρα μου;...

Ένα νέο μυστήριο πρόσβαλλε τώρα μπροστά του. Και τό μυστήριο αυτό ύπέσχετο στον έαυτό του να διαλευκάνη ο Ζεράρ.

—Θά ίδω την γυναικά αυτήν, είπε. Ίσως αυτή να με οδηγήση στην άνακάλυψη της άληθείας.

Ένα άλλο, όμως, γεγονός, πολύ δραματικό, και τό όποιο έκανε ξαφνικά να λάμψη ή άλήθεια μπροστά στά μάτια του, ήλθε να μεταιώση την έκτέλεση του σχεδίου αυτού.

Η Μαργαρίτα και ο Ζάν είχαν έπιστρέψει άπό τό σύντομό τους ταξίδι. Τό έπόμενο της επανόδου των βράδυ, ο Ζάν είπε μετά τό δείπνο, βράζοντας άπό την τσέπη του ένα φάκελλο:

—Έπιστρέφοντας άπόψε άπό τό Δικαστικό Μέγαρο, πέρασα άπό την Γαλλική Κωμωδία. Λοιπόν παίζουσ «Άμλετ» με τον Μουνέ-Σουλλύ.

Σκέφθηκε ότι δεν θά σάς δυσχεστούσε αν έκλεινα τρεις θέσεις για άπόψε. Τί λέτε; Πάμε;

Και πρόσθεσε, άποτεινόμενος στον Ζεράρ μ' ένα χαμόγελο:

—Ξέρω ότι εσύ, Ζεράρ, τρελλαίνεσαι για θέατρο. Λοιπόν θάρθης; Έ;

Ο Ζεράρ κούνησε καταφατικά τό κεφάλι.

—Και σύ Μαργαρίτα; ρώτησε ο Ζάν, στρεφόμενος προς την γυναίκα του.

—Άφου θέλετε και οι δυό σας, σ'ας συνοδεύω. άπήντησε εκείνη.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Χαρές και λύπες των άσων της άθηναϊκής σκηνής

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΑΜ. ΧΕΛΜΗΣ

Ο ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑΣ Χέλμης γεννήθηκε στην Κεφαλλονιά, όπου και κατέγεται. Τό χωριό του είναι τ'ά Χελμάτα, άπ' όπου έχει πάρει τό επίθετό της και ή φαμίλια του. Ήρθε πολύ μικρός στην Άθήνα και πήγε στο σχολείο, ως τό γυμνάσιο. Στά παιδικά του χρόνια κάθε άλλο παρά ήθοποιός φιλοδοξούσε να γίνη. Κι' ή μάνα του άλλωστε τον άπέτρεπε άπό τό θέατρο, όπως δά κάθε ήθοποιός άποτρέπει τό παιδί του άπό την σκηνή. Ο μικρός Χέλμης ήθελε να γίνη ναυτικός.

Ώστόσο τό όνειρο αυτό δεν άργησε να διαψευσθή ταχύτατα. Μόλις ο νεαρός δόκιμος επεδίδεσθη του εκπαιδευτικού πλοίου, με τό όποιον οι μαθητά της σχολής θά έκαναν τό πρώτο εκπαιδευτικό ταξίδι τους, κατάλαβε ότι θά μπορούσε να γίνη οτιδήποτε άλλο έκτός άπό αξιωματικός του ναυτικού. Μια φοβερή φουρτούνα που άντιμετώπισε τό πολεμικό σπινέριψ τις ναυτικές φιλοδοξίες του σημερινού κωμικού του θιάσου Άργυροπούλου. Η ναυτία τον είχε ξεθεώσει.

Δυό μέρες άργότερα έγκατέλειπε την σχολή βέβαιος πιά ότι δεν θά μπορούσε με κανένα τρόπο να γίνη θαλασσιός. Ή ναυτία έκαμε να ναυαγήσουν τ'ά ναυτικά του όνειρα. Και στην ναυτία αυτή όφειλει και ή σύγχρονη άθηναϊκή σκηνή ένα άπό τ'ά καλύτερα στελέχη της.

Ο πρώτος δάσκαλος του Χέλμη ύπήρξε ο Ευάγγελος Παντόπουλος. Δεν τον πήρε μόνο στον θίασό του, του έδωσε και πολύτιμα διδάγματα που άπετέλεσαν την βάση της καλλιτεχνικής του αναπτύξεως. Η μόρφωσή του συνεπληρώθη κατόπιν κοντά στον Βονασέα, κι' έτσι, όταν σε τρία-τέσσερα χρόνια προσελήφθη στο θίασο Φύρστ-Νίκα ήταν πιά έτοιμος για να δημιουργήση την καριέρα του. Στον τελευταίον αυτό θίασο προσελήφθη ως κωμικός στην άρχή, γρήγορα όμως έγινε ο πρώτος κωμικός του. Έτσι άρχισαν οι άλλεπάλληλες έπιτυχίες του σε λογής λογής σπαρταριστούς ρόλους, πολλοί άπ' τους όποιους έχουν μείνει στά θεατρικά χρονικά μας ως άληθινές δημιουργίες.

Ο Χέλμης ζή βίο λιτό και άπείριστο. Δυσχεδάζει, κέντρα, εκδρομές, γενικά ότι έχει σχέση μ' αυτό που λέμε δημοσία εμφάνιση, τό αποφεύγει όπως ο διάβολος τό λιβάνι. Τό σπίτι του είναι ο τόπος όπου ύστερα άπό τό θέατρο περνά τις περισσότρες ώρες του. Έκεί ως επί τό πλείστον διαβάζει ή γράφει. Γιατί λησμονήσαμε να πούμε ότι ο κ. Χέλμης φιλολογεί λιγάκι. Κυρίως τον ενδιαφέρει ο κινηματογράφος, έχει γράψει δέ άρκετά σενάρια που ο ίδιος τ'ά κρίνει ως έπιτυχή. Έπίσης έχει γράψει και θεατρικά έργα, που όμως τ'ά έδωσε σε άλλον συγγραφέα και παίχθηκαν με τό όνομα αυτού του άλλου, για λόγους που δεν μπορούμε να άποκαλύψουμε.

Ήσυχη λοιπόν ή ζωή του Χέλμη. Ή μάλλον σπινίσιζ, νοικοκυρίστικη, μικροαστική. Όλη ή άγάπη του και τό ένδια-

φέρον του περιορίζονται σε τρία πρόσωπα: Την μάνα του που είναι τώρα 80 χρονών, και τους δυό γιους του, νέους σπουδαγμένους και άποκατεστημένους περίφημα στην κοινωνία.

Στό παρελθόν ο συμπαθής ήθοποιός είχε πολλά πάρε-δώσε και με τον έρωτα. Βέβαια με την ήλικία κόβονται πολλές άπ' τις άδυναμίες του ανθρώπου, ο ίδιος όμως δεν άρνείται ότι στο παρελθόν τουλάχιστον ήταν πολύ έρωτόληπτος. Και μεις εξ άλλου γνωρίζουμε ότι είχε πολλές έπιτυχίες που άλλωστε άποδυνεύουν άκόμην μια φορά ότι οι κωμικοί ήθοποιοί άσκούν μια άκατανίκητη γοητεία επάνω στις γυναίκες. Ο ύποφαινόμενος θυμάται ότι μια νέα πλουσία της Σύρας είχε ξετρελλαθή τόσο πολύ με τον Χέλμη ώστε του έπρότεινε να την άπαγάγη. Όταν δέ ο συμπαθής καλλιτέχνης προσέβαλλε διάφορες εύλογες άντιρρήσεις, ή νέα επεδίωξε να φύγη μόνη της άπό τό νησί για νάρη στην Άθήνα κρυφά και να περιμένει έδώ πιά τον άγαπημένο της.

Τό διάδημα όμως δεν έπέτυχε, γιατί την τελευταία στιγμή άνεκαλύφθη κρυμμένη σε μια χαμπίνα του πλοίου και ώδηγήθη διά της βίας στο σπίτι της.

Με τις «έρωτοδουλειές» του ο κ. Χέλμης είχε άλλεπάλληλα έπεισόδια. Θυμάται πως μια φορά έκανε στο Νάππειο τον περίπατό του με μια μικρούλα, ή όποία ήταν ξετρελλαμένη μαζί του, άντίκρυσε ξαφνικά μπροστά του τον μικρό του γυιό, μαθητή τότε! Τό παιδί είχε βγίη μ' όλους τους μαθητάς του σχολείου του σε περίπατο, κι' έτσι άνεκάλυψε εν πατέ-ρα του! Φυσικά άρχισε να φωνάζη άμείως «παπαμπα-παπαμπα». Η έρωτευμένη μικρούλα μπροστά σ' αυτήν την άποκα-

Ο κ. Έπ. Χέλμης

λυψη έφυγε άγαν άηδιασμένη και ποτέ πιά δεν θέλησε να ξαναδθί την έκλεκτό της, ο όποιος είχε βρεθή τόσο ξαφνικά μπροστά και μάλιστα ένός τόσο μεγάλου παιδιού! Εύτυχώς που την έποχή εκείνη ο κ. Χέλμης διατελούσε εν χηρεία και έτσι τό έπεισόδιο δεν είχε γι' αυτόν άλλη συνέπεια έκτός άπό την άπώλεια μιας θελατικής φιλενάδας.

Έξ ίσου χαριτωμένο έπεισόδιο είναι και κάποιο άλλο που συνδέεται με τον γάμο του συμπαθούς καλλιτέχνη. Άγαπούσε τότε ο κ. Χέλμης μια νέα, της όποιας όμως οι συγγενείς δεν συγκατέβεντο με κανένα τρόπο στους γάμους των δυό έρωτευμένων. Ή νέα όμως που λάτρευε τον «Νόντα της» κατέφυγε στο σπίτι μιας θείας της, ή όποία συμπαθούσε τό ειδύλλιο της. Οι δυστροπούντες οικείοι ανέλαβαν τότε την άγρυπνη και τακτική φρουρηση του συγγενικού σπιτιού άπό τον φόβο μήπως ο κ. Χέλμης έπιγερίσει καμιά άπαγωγή.

Ο έρωτας όμως είναι πολυμήχανος. Ο καλλιτέχνης άποφασισμένος να παντρευθή όπωσδήποτε την άγαπημένη του ήλθε σε συνεννόηση με μια οικογένεια ή όποια καθότανε στον ίδιο δρόμο και στο πέμπτο κατά σειράν σπίτι μετά τό σπίτι της θείας της κόρης. Έτσι σε λίγες ήμέρες κατόρθωσε να φθάση ως την φρουρούμενη έσθλη δέσποιναν των λογισμών του.

Περώνοντας σαν γάτος άπό ταράτσα σε ταράτσα μπόρεσε να φθάση στο σπίτι της θείας. Οι δυό έρωτευμένοι κατέστρωσαν γρήγορα τό σχέδιο και την έπομένη λίαν πρωί ένας παπάς τρύπωσε μέσα στην άνοιχτή πόρτα του συγγενικού σπιτιού. Ο παπάς αυτός ήταν συννενοημένος με τον επίδροζο γαμρό, ο όποιος στο μεταξύ είχε προμηθευτή και τις απαραίτητες άδειες, στέφανο κλπ. Έτσι, προς τό μεσημέρι ο κ. Χέλμης πηδώντας πάλι άπό ταράτσα σε ταράτσα μπήκε στο σπίτι της μελωδίστας θείας του. Τό μυστήριο έτελέσθη έπιτυγάζων και άνευ αίσφιδισμών. Όταν όμως οι άγρυπνοι φρουροί που έκαναν καρτέρι στο άντικυνό καφενεδάκι είδαν, ύστερα άπό μια ώρα, τον παπά να βγαίνει άπ' τό σπίτι της συγγένισσας των κατάλαβαν τί είχε συμβή και μινόμενοι έκαμαν την μοιραία έφοδο. Ή εμφάνισή των άνεστάωσε τους πάντας. Εύτυχώς ο κ. Χέλμης είχε την ψυχραιμία να άπάξη άπ' την βάλιτσα του ένα περίσσοφο που τό είχε φέρει ειδικώς για μια τέτοια περίπτωση.

— Πίσω, φώναξε με στόμφο μόλις είδε τους έπιδρομείς, γιατί θά σάς φάω τ'ά σηκώσι!

Εκείνοι τ'ά χρειάστηκαν. Εσγάσαμε όμως να πούμε ότι κι' αν άκόμα ήθελε να φάη σηκώσι, όπως άπειλούσε, δεν θά τό κατόρθωνε. Γιατί άπλούστατα τό περίσσοφο εκείνο ήταν της σκηνής: σκουριασμένο, άδειο και, τό κυριώτερο, χωρίς σκανδάλη!...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗΣ ΒΟΥΛΑΖΕΝ

Τὰ προηγούμενα

Ἡ χαρτομάντις, καὶ ἀστρολόγος τοῦ Παρισιῶν Κατερίνα Βουάζεν ἔχει μιὰ κόρη, τὴ Μαργαρίτα, πού σπουδάζει ὡς ἐσωτερικὴ στὸ οἰκοτροφεῖο Σαιν-Πάτρικ τῆς Ἰρλανδίας. Στὸ οἰκοτροφεῖο αὐτό, ὅπου σπουδάζουν τὰ κορίτσια τῆς ἀνωτάτης ἱρλανδικῆς ἀριστοκρατίας, εἰσχωρεῖ μιὰ νύχτα κρυφὰ ὁ ὑποκόμης Τζάκ Μάκ Κάρθου, τὸν ὁποῖον κυνηγοῦν οἱ στρατιῶτες τοῦ βασιλέως Καρόλου Β' τῆς Ἀγγλίας. Μεταξὺ τοῦ Τζάκ καὶ τῆς Μαργαρίτας πλέκεται ἓνα τρυφερότατο εἰδύλλιο καὶ ὁ ὑποκόμης δραπέτευει γιὰ τὴν Γαλλία γιὰ νὰ ζητήσει τὴν Μαργαρίτα ἀπὸ τὴν μητέρα της. Στὴν αὐλὴ τῶν Βερσαλλίων ὑπηρετεῖ ὡς ὑπασπιστὴς τῆς συζύγου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Λουδοβίκου 14ου Κυρία Ἐριέττη, ὁ πατέρας τοῦ Τζάκ, κόμης Μάκ Κάρθου. Ὁ κόμης παρουσιάζει τὸν γιό τοῦ στὴν πριγκίπισσα καὶ αὐτὴ τὸν ἀναλαμβάνει ὑπὸ τὴν προστασία της. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἄγνωστοι δηλητηριοῦν τὴν Κυρία Ἐριέττη. Ἡ πριγκίπισσα τώρα πεθαίνει.

8ον

Ὁ ΔΟΣ ὁ κόσμος ἔκλειε γονατιστός. Ὁ Τζάκ πού θροισκόταν πὶδ κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας, μπόρεσε καὶ εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς Κυρίας. Ἡ ἀτυχὴς πριγκίπισσα δὲν μιλοῦσε πιά. Τὸ κατάγλωμο πρόσωπό της, παραμορφωνόταν κάθε τόσο ἀπὸ δυνατοὺς σπασμούς. Στὸ δεξιὸ χέρι, κρατοῦσε ἓνα χρυσελεφάντινον ἑσταυρωμένο. Ἐξάφνα, τὰ δάχτυλά της χαλαρώθηκαν καὶ ὁ σταυρὸς ἔπεσε χάρω. Τότε, μιὰ κραυγὴ, ἓνα βογγητό, ἓνα οὐλοῦχο ἀπελπισίας ἀντήχησε μέσα στὸ δωμάτιο. Ἡ δεσποινὴς Ντεμπόρντ, ἡ ἀκόλουθος τῆς Κυρίας, εἶχε πέσει λιπόθυμη.

Ὁ Κύριος ἄδειασε βιαστικὰ τὸ νεκρικό δωμάτιο. Ὁλος ὁ κόσμος ὄγῃς ἔξω. Καὶ ὁ κόμης Μάκ Κάρθου, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ψιθύρισε στὸν γιό τοῦ: — Ὡ! Παιδί μου! Νὰ μὴ ξεχάσεις ποτὲ αὐτὸ πού εἶδες.

— — —

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ὁ κόμης Μάκ Κάρθου μαρκάρει στὴ Δουνκέρκη γιὰ τὴν Ἀγγλία, μαζί μὲ τὸν Τζάκ καὶ τὸν πιστό του Γκρήν. Ὁ ἀδελφὸς Μπερλουῶ, γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά, ἔμενε καθηλωμένος στὸ γαλλικὸ ἔδαφος, χαμένος καὶ λησμονημένος μέσα στὴ σοφίτα τῶν Βερσαλλίων.

Ὁ Τζάκ, ἀναστατωμένος καὶ τρομοκρατημένος, ἐγκατέλειπε μὲ ἀνακούφιση

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

τὴν χώρα αὐτὴ πού ἔκρυβε, κάτω ἀπὸ τὴν λαμπρότητα, τίς πὶδ μεγάλες φρικαλεότητες.

Μόλις τὸ πλοῖο ξεκίνησε, ὁ κόμης Μάκ Κάρθου πλησίασε τὸν γιό τοῦ, πού στεκόταν στὴν πλώρη καὶ δάξοντας τὸ χέρι τοῦ στὸν ὦμο τοῦ, τοῦ εἶπε: — Ἡ Γαλλία δὲν θὰ μὲ ξαναῶν πιά ποτέ. Ἐσὺ, ὅμως, παιδί μου, πού θὰ ξαναγυρίσεις ἐδῶ, ἔξεραι τώρα τὸ καθήκον σου: Πρέπει νὰ ἐκδικηθῇς γιὰ τὸν θάνατο τῆς ἀξιολάτρευτης πριγκίπισσας μας καὶ νὰ καθαρῇς τὸ Παρίσι ἀπὸ τοὺς φαρμακευτὰς, τοὺς μάγους καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους, πού δυσφημοῦν καὶ ἀτιμάζουν τὸ βασίλειο αὐτό. Τοὺς δολοφόνους πού ρισκοκινδυνεύουν καὶ οἱ ἴδιοι καθὼς χτυποῦν κατὰσθητὴν τὸν ἀντίπαλό τους, μποροῦμε νὰ τοὺς συγχωρήσουμε. Τοὺς προδότες, ὅμως, πού προσφέρουν στὰ θύματά τους τὸ φαρέναι μὲ τὸ χαμόγελο στὸ στόμα, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς συγχώρησῃ κανεὶς. Πρέπει νὰ τοὺς ἀνακαλύπτῃ καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλύπτῃ καὶ νὰ τοὺς συντρίβῃ, ὅπως τὰ βρωμερὰ ἔρπετά.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΒΕΛΛΝΕΒ- ΣΥΡ-ΓΚΡΑΒΟΥΛΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1ον ΕΝΑΣ ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Τὸ πρωὶ ἐκεῖνο τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1672 ἡ μικρὴ κοιλάδα τῆς Γκριβέλ ἦταν στὶς μεγάλες ὁμορφίες της. Ὁ πρῶτος ἥλιος σκόρπιζε τίς ἀκτίνες του πάνω σ' ἓνα ὑπέροχο ταμπλό ἀπὸ καταπράσινα δέντρα καὶ τὰ πάντα χαμογελοῦσαν.

Στὴν ἄκρη τοῦ δάσους τοῦ Ρέτς, μέσα σ' ἓνα μεγάλο ἐξοχικό σπίτι, μιὰ ὡραία καὶ νέα γυναίκα περίμενε μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἐπιστροφή τοῦ Βασιλέως Ἡλίου ἀπὸ τὴν Ὀλλανδία, ὅπου εἶχε καταγάγει μιὰ περίληψη νίκη.

Ἦταν ἡ μαρκησία ντέ Μοντεσπάν, ἡ ὁποία παραθέριζε στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ ἐξοχί, μαζί μὲ τὰ παιδιά της καὶ μὲ τὴν γκουβερνάντα τους, τὴν Κυρία Σκαρόν.

Ἡ εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως, παρ' ὅλες τίς ἀνέσεις πού της ἐξασφάλιζε τὸ ἀπέραντο ἐξοχικό της σπίτι καὶ παρ' ὅλα τὰ θέλγητα τῆς ἐξοχῆς, βασανίζονταν ἀπὸ χίλιες καύρες σκέψεις. Ἡ δούκισσα ντέ Βωζόρ, πού εἶχε μείνει στὸ Σαιν-Ζερμαίν, τὴν ἀπασχολοῦσε πολὺ. Δὲν τὴν εἶχε δὴ ἐπανειλημμένως νὰ κἀν τὰ γλυκὰ μάτια στὸν βασιλέα;

Ἐπαλωμένη τώρα σὲ μιὰν ἀναπαυστικὴ ντομῆ, πάνω στὴν ταράτσα, ἡ ὡραία μαρκησία ντεστροφῶνε σχέδια ἐπὶ σχεδίων, γιὰ τὴν ἐξασφάλισή της εὐτυχίας της. Ἐξάφνα, ἀκούσθηκαν πίσω της βιαστικὰ βήματα. Ἦταν ἡ πιστὴ της δεσποινὴς Ντέ-Ζ-Ἐγιέ, ἡ ὁποία φαινόταν καταβουρβημένη.

— Κυρία, μιὰ σοβαρὴ εἰδησις...

— Τί; Μήπως ὁ βασιλεὺς...
— Ὁχι, Κυρία. Ἡ εἰδησις ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ὁ ἀδελφός μου μοῦ γράφει ὅτι...
— Μὰ, μίλησε, λοιπόν! Δὲν βλέπεις ὅτι κάθουμι πάνω σ' ἀνυμμένα κάρθουνα; Ἡ δεσποινὴς Ντέ-Ζ-Ἐγιέ, ἀφοῦ κύτταξε γύρω της γιὰ νὰ δευσιμωθῇ ὅτι δὲν τὴν ἀκούγε κανεὶς, ψιθύρισε: — Βρήκαν νεκρὸν μέσα στὸ ἐργαστήρι τοῦ, τὸν δόκτορα Γκοντέν ντέ Σαιν-Κρουά.

Ἡ μαρκησία ἔκανε ἓνα μορφαμὸν περιφρονήσεως: — Τί λές ἐκεῖ! εἶπε. Ἐνας παληάνθρωπος λιγώτερο. Ἐτσι, γλύτωσε ἀπὸ τίς ἐνοχλήσεις τοῦ κ' ἡ μικρούλα Μπρενδελιέ.

— Γλύτωσε ἄραγε ἡ θὰ ἐνοχοποιηθῇ γιὰ τὸν θάνατό του; Ὁ δόκτωρ Γκοντέν ἦταν σπουδαῖος κατασκευαστὴς μηχανῶν οὐλτρῶν καὶ ἐλιξηρίων. Εἶχε σπουδάσει στὴν Ἱταλία. Ὁ κ. Γκαλαζέ, ὁ ἰδιαιτερός ἀποθηκάριος τοῦ Κυρίου, ἦταν στενὸν φίλος τοῦ.

— Λοιπόν;

— Τὸ ἀλχημιστικὸ τοῦ ἐργαστήριου σφραγίσθηκε. Τί θὰ θροῦν ἄραγε μέσα, ὅταν ἀνοίξουν τίς ἐρευνες; Ὅπως ἔμαθα, πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία, γιατί τοῦσπασε ξαφνικά, ἀπὸ μιὰ μυστηριώδη ἐκρηξή ἡ γυάλινη μάσκα πού φοροῦσε, γιὰ νὰ προστατευθῇ ἀπὸ τὰ δηλητηριώδη ἀέρια. Δὲν ἔξω, Κυρία, ἀλλὰ πολὺ φοβῶμαι ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ προκαλέσῃ μεγάλες στενοχώριες σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ μαρκησία ντέ Μοντεσπάν ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένη. Ὑστερα, διέταξε τὴν ἑμπιστὴ καμαριέρα της ν' ἀποσυρθῇ καὶ ποσέθεσε:

— Κότταξε νὰ μᾶθῃς περισσότερες λεπτομέρειες καὶ μάλιστα ἔλθω νὰ μοῦ τῆς πῆς.

— Θέλετε νὰ πάω στὴς Βουάζεν; Αὐτὴ σίγουρα θὰ ξέρῃ.

— Ὁχι, ὄχι! Ὁχι τώρα!... Νὰ γράψῃς καλύτερα στὸν ἀδελφό σου.

— Πολὺ καλά, Κυρία!

Καὶ ἡ Ντέ-Ζ-Ἐγιέ ἄφισε τὴ μαρκησία μόνη.

Ὁ θάνατος τοῦ Γκοντέν ντέ Σαιν-Κρουά συνεχίθηκε ὀλόκληρη τὴ Γαλλία. Ἡ ἀστυνομία, γιὰ πρώτη φορά εἰσχωροῦσε μέσα στὸ ἄντρον ἐνδὸς ἀλχημιστοῦ.

Μετὰ τὴν ἀφαίρεση τῶν σφραγίδων καὶ τὴ σχετικὴ ἀπογραφή τῶν ἀντικειμένων τοῦ ἐργαστήριου, μαθεύθηκαν καταπληκτικὰ πράγματα. Ὁ ἀλχημιστὴς Γκοντέν εἶχε συγκεντρώσει μέσα σ' ἓνα ντουλάπι ὅλα τὰ δηλητήρια τῶν κόσμου, τὰ πὶδ φοβερά, τὰ πὶδ ὑπολὺ καὶ τὰ πὶδ κεραυνοβόλα, αὐτὰ ἰδίως πού δὲν ἀφιναν κανένα ἴχνος. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ διαπιστώθηκε ἀπὸ τὰ πειράματά πού ἔγιναν πάνω σ' ἓνα δέντρο καὶ σ' ἓνα σκυλί. Τὰ καυμένα τὰ ζῶα ψόφησαν στὴν στί-

γμὴ, χωρὶς νὰ θροῦν ἀργότερα στὰ σπλάχνα τους τὴν παραμικρὴ ὑπέρβουλη λητηρίου.

Φαντάζεται τώρα ὁ καθένας τὴν συγκίνησιν τοῦ κόσμου καὶ τὰ σχόλια. Ἡ Κυρία ντέ Μπρενδελιέ μάλιστα θρόνησε σὲ πολὺ δύσκολη θέση. Μέσα στὰ ἐρωτικά γράμματα πού ἔστειλε στὸν ἀλχημιστὴ, θρόνησαν φράσεις ἐνοχοποιητικώτατες. Καὶ ὅλοι ἄρχισαν νὰ ἐξηγοῦν δυσμενῶς γι' αὐτὴν τοὺς μυστηριώδεις θανάτους τοῦ πατέρα της καὶ τῶν δυὸ ἀδελφῶν τοῦ, πού πέθαναν μέσα σὲ τέσσερα χρόνια, κατὰ τρόπον ἀνεξήγητον μὴ χρι τότε.

Ἀλλ' αὐτὸ ἦταν τὸ λιγώτερο. Ὁλος ὁ κόσμος τώρα ξαναθυμῆθηκε ἓνα πλῆθος ἀπὸ μυστηριώδεις θανάτους, τοὺς ὁποῖους ἀπέδιδε ἀποκαλύπτα στους ἀλχημιστάς. Ὁ δούξ τῆς Σαβοΐας, ὁ κ. ντέ Λιόν, ὁ δικαστὴς Λεφερόν καὶ τελευταίως ἀκόμη ἡ πριγκίπισσα Ἐριέττη, δὲν χωροῦσε πιά καμμιά ἀμφιβολία ὅτι εἶχαν δηλητηριασθῇ.

Ἐπικλοῦσθησε μιὰ πολύροτη δίκη, τῆς ὁποίας τίς δραματικώτατες φάσεις, τίς παρακολουθοῦσε μὲ ἡγωνιώδες ἐνδιαφέρον ἡ Κυρία ντέ Μοντεσπάν, κλεισμένη ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον μέσα στὸ πολυτελὲς διαμέρισμά της, τὸν ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλίων. Κάθε πρωί, μόλις ξυπνοῦσε, ἡ μαρκησία ρωτοῦσε τὴ Ντέ-Ζ-Ἐγιέ.

— Λοιπόν, τί νεώτερα;

— Κυρία, ἡ Μαντάμ ντέ Μπρενδελιέ ἔχει ἐξαφανισθῇ. Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι ἐδραπέτευσε στὸ ἐξωτερικό.

— Καὶ πού νὰ πῆγε ἄραγε;

— Στὴν Ἀγγλία.

— Ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁμολογεῖ τὰ ἐγκλήματα πού της ἀποδίδουν. Γιατὶ νὰ φύγῃ. Ἄν ἦταν ἄθωα, δὲν θάμενε ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς κατηγοροῦς της;

— Ὅπως ἔμαθα, Κυρία, ὁ βασιλεὺς σκέπτεται νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας τὴν ἐκδίκη τῆς φυγάδος.

— Αὐτὸ εἶναι σωστὴ τρέλλα! φώναξε ἡ Μοντεσπάν. Γιατὶ ἀναμειγνύεται ὁ βασιλεὺς στὴν ἀνόστη αὐτὴ ἱστορία; Καλὸ καὶ αὐτό! Φαντασθῇτε τώρα τὸν Κάρολο Στουάρτ καὶ τὸν Λουδοβίκον 14ον νὰ κυνηγοῦν μιὰ γυναικούλα! Ὡ! Μὰ εἶναι νὰ πεθαινῇ κανεὶς στὰ γέλια! Θὰ προσπαθῶ νὰ σώσω τὸν βασιλέα ἀπὸ τὴ γελοιοποίησιν αὐτὴ.

Καὶ ἡ μαρκησία ντέ Μοντεσπάν ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ. Τὸ γέλιο της, ὅμως, ἦταν ψεύτικο. Γι' αὐτὴν, τὸ συμφέρον τῆς ἦταν νὰ μὴ συλληφθῇ, ἡ Μπρενδελιέ. Γιατὶ ἂν συνελαμβάνετο καὶ ἀναγκάζετο νὰ μιλήσῃ, τότε θὰ ἐβγαίνουν στὰ φῶρα, τρομερὰ μυστικά. Τὸ εἶπε ἄλλωστε ἀποκαλύπτει:

— Ἐξ ἄλλου, ἡ Μπρενδελιέ δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ Γαλλία. Γιατὶ, ἂν τὴν πιάσουν καὶ τὴν φέρουν γιὰ νὰ τὴν δικάσουν, τότε ἀσφαλῶς, γιὰ νὰ ἐλαφρύνῃ τὴ θέση της, θὰ κατονομάσῃ ὅλους τοὺς συνενόχους της καὶ ὅλους ὅσοι κατέφυγαν στὰ μάγια της.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ δίκη τῶν φαρμακευτῶν συνεχίζετο. Ἦνας ὑπὲρ τῆς τοῦ Γκοντέν, ὁ Λά Σωσέ, κατεδικάσθη σὲ θάνατο καὶ μαζί μ' αὐτὸν, ἐρήμην ὅμως, κατεδικάσθη στὴν αὐτὴ ποινὴ καὶ ἡ Κυρία ντέ Μπρενδελιέ.

Καὶ νὰ πού μιὰ μέρα, ὁ κίνδυνος πα-

ρουσιόσθηκε ἀκόμα πὶδ μεγάλος. Ἐνα πρωί, ἡ Ντέ-Ζ-Ἐγιέ ἔμαθε ἀπὸ τὴν κυρία της ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Κάρολος Β' φαινόταν διατεθειμένος νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκδίκη τῆς φαρμακευτικῆς Μπρενδελιέ. Αἰγες ἐδομάδες, ὅμως ἀργότερα, ἡ μαρκησία ψιθύριζε χαμογελαστὴ στὴν καμαριέρα της, τὴν ὥρα πού τὴ χένιζε:

— Τάμαθες τὰ νέα; Ἡ Μπρενδελιέ τῶσκάσε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία.

— Καὶ πού πῆγε κυρία;

— Μυστήριο! Κανένας δὲν ξέρει. Ἴσως στὴν Ὀλλανδία, ὅπου δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον. Οἱ Ὀλλανδοὶ προστατεύουν ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Τώρα, ἡ Μαρκησία ντέ Μπρενδελιέ θὰ μπορέσῃ ν' ἀναπνεύσῃ... Καὶ προσέθεσε, ἀνάμεσα στὰ ὁμορφα δόντια της:

— ...Καὶ μαζί μ' αὐτὴν, πολλοὶ ἄλλοι... Σιγά-σιγά, τὸ Παρίσι ἡσύχασε. Ὅσοι ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὸν λαϊκὸ ἀναθρασμό, ξεθάρρεψαν καὶ ἐσυνέχισαν τίς σκοτεινὰς ἐπιχειρήσεις τους. Γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, ἀποκαταμεινὸν ἀπὸ τίς μάταιες διαμαρτυρίες τους, ξανάπασαν στὴν παλὴ παθητικὴ τους στάση.

Τὴν ἀνοιξὴ τοῦ 1673, ὁ λαὸς τοῦ Παρισιῶν εἶχε ξεχάσει τὰ κοινωνικὰ παράσιτα καὶ τῶρριζε πάλι στὸν ὕπνο τῆς μακαριότητος. Ἡ ἀφύπνισις, ὅμως, δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀργήσῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Ο ΝΕΟΣ ΚΟΜΗΣ ΜΑΚ ΚΑΡΘΥ

Ὁ ἀδελφὸς Μπερλουῶ τελείωνε τὸν δέκατον ἀλεξανδρινὸ στίχο τῆς νέας τραγωδίας του, ὅταν ἐξάφνα ἀκούσθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μιὰ δροσερὴ κοριτσίστικη φωνή:

— Κύριε ἀδελφά, κάποιος ἐπισκέπτεται...
— Περᾶστε μέσα, δεσποινίς.

Ἡ κοπέλα παρουσιάσθηκε στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ ἀφοῦ ἔκανε μιὰ μικρὴ ὑπόκλιση, εἶπε:

— Εἶναι δυὸ ξένοι, ὅπως φαίνονται ἀπὸ τὰ ρούχα τους. Αὐτὴ τὴ στιγμή, μιλοῦν μὲ τὴ μαμά. Εἶπαν ὅτι ἐφαγαν δυὸ μέρες γιὰ νὰ σᾶς θροῦν...

— Τὸ πιστεύω, μικρούλα μου!... Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἐγκατέλειψαν τὰς Βερσαλλίας, αὐτὸ παθαίνουν ὅλοι οἱ φίλοι μου...
— Νὰ τοὺς εἰσαγάγω;

— Στάσου μιὰ στιγμή, παρακαλῶ. Τί ἴδους ἄνθρωποι εἶναι;

— Ὁ ἓνας εἶναι ντυμένος παράξενα. Ὁ ἄλλος μοιάζει μὲ ὑπνρέτη.

— Ἴσως νᾶναι τίποτε ἡθοιοί, πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τίς τραγωδίες μου, εἰ-

πε ὁ ἀδελφός. Τρέξε γρήγορα νὰ μοῦ τοῦς φέρῃς.

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἀδελφὸς εἶδε σὲ λίγο μπροστά του τὸν Τζάκ Μάκ Κάρθου, ἀκόλουθον ἀπὸ τὴν καμαριέρα Γκρήν!

Οἱ δυὸ νεοφερμένοι φοροῦσαν πένθος.

— Παιδί μου! φώναξε ὁ ἀδελφός. Τί συνέβη;

— Κύριε ἀδελφά, ὁ πατέρας μου πέθανε, ...πέθανε στὴν φυλακή. Νᾶμαι, λοιπόν, καὶ πάλιν ἐγὼ φυγάς, ἀλλ' αὐτὴ τὴν φορά θά ναι ἡ τελευταία... Γιατὶ δὲν θὰ φύγω πιά ἀπὸ τὴν Γαλλία...

Ἐπεσαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου καὶ ἔμειναν στὴ στάση αὐτὴ γιὰ κάμποση ὥρα.

Ὁ κ. Γκρήν, ἔρριξε ἓνα φιλικὸ βλέμμα στὰ χεῖρόγραφα τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως. Ὑστερ' ἀπὸ τὴν περιπετειώδη ἐκείνη φυγὴ καὶ τὸ δύστυχο ταξίδι, ἐξάδρισκε μὲ χαρὰ τὴν ἥρεμην καὶ ἡρωικὴν ταυτοχρόνως ἀτιμωφίαν αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως τραγουδιῶν.

Ὁ Τζάκ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀδελφ.

Βλέπω ὅτι ἐδῶ εἰσθε καλύτερα, πάτερ μου, εἶπε. Καὶ ὅπως διεπίστωση καὶ ἡ σπιτονοικοκυρά σας, σᾶς ἐκτιμᾷ κατ' ἄξιαν.

Πραγματικὰ, τὸ δωμάτιο ἦτο καλοδαμένο. Ὑπῆρχαν καθίσματα εἰς ἐπαρκὴ ἀριθμόν, ἓνα καλὸ κρεβάτι, μιὰ βιβλιοθήκη, ἓνα μεγάλο τραπέζι καὶ μερικὲς χαλκογραφίες. Δυὸ μεγάλα παράθυρα φωτίζαν περίφημα τὸ δωμάτιο.

— Ναι, εἶπε, ὁ ἀδελφός, ὁ κ. Ἐφημέριος τοῦ Σαιν Σεβερέν, εἶχε τὴν καλὴ σὺνῃ νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τρομερὰ δύσκολη θέση στὴν ὁποία μὲ ἔφερε ἐδῶ καὶ κάμποσο χρόνο, ἡ πολὺ λίγο εὐγενικὴ ἀπόλυσις μου ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλίων. Ὁ θάνατος τῆς Κυρίας, μοῦ ὑστέρησε ἀπὸ κάθε προστάτη ἐκεῖ κάτω. Εὐτυχῶς ὅτι θρόνησε ἡ ἐξαιρετικὴ κυρία Μωσιᾶ, χήρα ἐνδὸς ζωγράφου ἡ ὁποία μὲ φιλοξένησε σπῆτι της... Τώρα, λειτουργῶ στὸ Σαιν-Σεβερέν γράφω κάπου-κάπου λόγους γιὰ λογαριασμὸν τῶν κ. κ. ἱεροχρῶν, διδάσκω λατινικὰ στὸ γυμνάσιον τοῦ σπιτιοῦ... Καὶ εἰπα, εἶναι καὶ ἡ τραγωδία μου: «Ἐτεοκλής»! ἔχμα μιὰ χειρονομία σὰν νὰ ζητοῦσε συγγνώμην.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι τώρα ὥρα νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἐαυτό μου... Διηγῶμαι μου, παιδί μου τί συνέβη... Πῶς ὁ κ. κόμης...

— Ὁ πατέρας μου καὶ ἐγὼ, ἔκανε μὲ σταθερὸ τόνο ὁ Τζάκ δὲν θάπρεπε νὰ ἐπιστρέψουμε ποτὲ στὸ Σαιν-Τζάκ. Ὁ βασιλεὺς Κάρολος γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀδελφὴν του, προέβη σὲ χειρονομία τὴν ὁποία τὸ Κοινοβούλιον δὲν ἐνέκρινε. Οἱ διαθέσεις τοῦ ὑπὲρ τῶν Καθολικῶν καὶ ἡ συμπάθεια τοῦ μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας προκαλέσει τὴν δυσπιστίαν ὀλοκληροῦ σχεδόν, πού λαοῦ. Ὅπως βλέπετε, ἀγαπητέ μου διδάσκαλε, ἓνας βασιληᾶς πού παλιννοστοῦσε ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐκπύεση, δὲν εἶναι πιά βασιληᾶς βασιλεὺς ἀλλὰ δὲν κυβερνᾷ.

(Συνέχεια στὸ προσεχές)

ΟΙ ΜΑΓΟΙ ΤΟΝ ΙΝΔΙΟΝ

Όταν στις άποικίες των Ευρωπαϊκών Κρατών εμφανίζεται καμιά επιδημία, οι αρμόδιες κρατικές υπηρεσίες λαμβάνουν φυσικά τα μέτρα τους. Συμβαίνει όμως πολύ συχνά οι Ιθαγενείς να μη βασίζονται στους λευκούς Ιατρούς κα' να μη πιστεύουν στην Ικανότητά των. Κάτι τέτοιο συνέβη εσχάτως και στις Άνω Ινδίες. Οι Ιθαγενείς, κατά την διάρκεια μιας τρομακτικής επιδημίας μαλάριας,

Μια γυναίκα (νταχόε), ντυμένη ανδρικά, χορεύει μπροστά σ' ένα ναό των Ιθαγενών των Όλλανδικών Ινδιών.

άδιαφοροί για τα μέτρα των λευκών, προσεπάθησαν να πολεμήσουν μόνοι τους τα κακά πνεύματα, τα οποία, κατά την αντίληψή των, ήταν η μοναδική αιτία του κακού.

Ο πόλεμος αυτός γίνεται κατά πρώτον με διάφορες τελετές που λαμβάνουν χώραν σε κάθε οικογένεια, κι' έχουν ως σκοπό, αναλόγως των περιπτώσεων, να αποδιώξουν, να σκοτώσουν ή εν ανάγκη να καλοπιάσουν τα κακά πνεύματα. Μετά ταύτα ή προσπάθεια συνεχίζεται από όλους μαζί.

«Κάποιο πρωί, γράφει ένας Όλλανδος δημοσιογράφος, άκουσα ένα λυπητερό τραγούδι και είδα μια πολυπληθή συνοδεία ανδρών, γυναικών και παιδιών, να κατευθύνεται εν πομπή στην παραλία. Πάνω από τα κεφάλια τους, οι άνδρες κρατούσαν μια πυρόγυα μέ... άπλωμένα τα πανιά και στολισμένη με πολύχρωμα κουρέλια! Άκολουθούσε ένας Ιθαγενής που τραβούσε μια κατσίκια, και στο τέλος έρχόταν γυναίκες που κρατούσαν ή κάθε μία από μια θρυία.

«Όταν έφθασαν στην παραλία, άπόθεσαν κάτω την πυρόγυα και την περικύκλωσαν.

» Τότε οι ντακόνες, οι ιερείς της φυλής, άρχισαν να κάνουν έξορκισμούς, ενώ οι γυναίκες έψαλλαν μια υπόκωφη μελωδία.

«Επειτα εφόρτωσαν στην πυρόγυα ρύζι, αυγά, καρύδια. Προσέθεσαν τέσσερες θρυίες και ένα μικρό κοτοπουλάκι, που μόλις είχε βγεί από το αυγό. Και την έρριξαν στη θάλασσα, χωρίς πλήρωμα, προσκαλώντας τα πνεύματα να ταξιδέψουν μ' αυτήν μακριά. Κι' οι Ιθαγενείς είναι βέβαιοι ότι θα άπαλλαγούν έτσι από το κακό».

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΤΑ ΚΑΡΦΑ

Άντζελικα φίλο μου,

Τάμαθες τ'α μαντάτα; Σ' τή ρούχα τή 'Αθήνας έδάλαν τζόγια μου κάτι καρφία μπρούντζινα, και όντενες άπεράσεις υπό τ'ό ένα πεζοδόμιο στ'ό άλλο, πρέπει φίλο μου ν'α πατάς άπάνω στ'α καρφία σ'α σαλιμπάγκος.

Έχουνε κι' ένα ώτομομπίλιο μάτια τ'ώνε ματιώνε μου με ένα χουνί γιά κέρατο και σ'α φωνάζουνε όντενες σ'α χιαλάρουνε ν'α μή προπατάς μπένε.

Έτσι π'ού λές μαντολάτο μου μελένιο, τή άλλες άκουσα τήν πολιτσία π'όυναι μέσα στ'ό ώτομομπίλιο και κυλάει τί γίνε-ται στή ρούχα ν'α φωνάζει:

— 'Ο κύριος με τ'ό σταχτί καπέλλο δέν προπατάς ρεγουλαμέντο.

Και ό κακομοίρης ό κύριος με τ'ό σταχτί καπέλλο τσακίστηκε και σκοτώθηκε ν' ανέβη στ'ό πεζοδόμιο.

Έλόγου μου, τζόγια μου, δέν τ'α πουλιο-προσέχω έτούτα. Άπάνω στ'α καρφία θ'α προπατάω; Μή δ'α φακίρης είμαι.

Έτσι ν'ούνκουε, μου καπιτάρισε ν' άπεράσω στή ρούχα, Σταδίου, από τ'όνα πεζοδόμιο στ'ό άλλο. Έτσι μου καπιτάρισε και κανενοί λογαριασμοί δ'α δίνω!...

Τόμου λοιπόν και π'ήρα τή ντεσιζιόνα, άπερνάω τή ρούχα, έσχε άπάνω στ'α καρφία. Τότενες, άπέρναγε και τ'ό ώτομομπίλιο τή Πολιτσία και άπάνω μία φωνή.

— 'Ο κύριος με τ'ό βελανδόνι και τ'ό μπιμπεδάκι δέν άπερνάει ρεγουλαμέντε!...

Ρέζιλος έγινα φίλο μου, ρέζιλος και ριντίκολος γιατί ούλοι οι άλλοι από τ'α πεζοδόμια με κοιουνάρανε!

Σ'α φιλω στ'α ντόλτσε σου ματάκια

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

Η ΒΙΝΟΥΖΙΣ

Άμάν, άμάν τί έπατα!... Κρυολογημένο άντρωπο άντάμ έ νόμουνα, γκούχ άπεντ'ω δηλωμένο έκανα, γκούχ άποκει... Ά-φού!...φίταρνεμένο έκανα, ίσταγκονίντια ίστόμα μου φιλό σοχ'ή ριγμένο έκανε. Τακούί ύναίκα ντικό μου, είπε:

— Καραμπέτ, κρυολογημένο ένεσαι.

— Ησσέρω τζάνουμ, ήσσέρω.

— Γκρίπη τ'α έκεις.

— Ρίππη-Μίππη, φίλάν φιστίχ ντέν ήσσέρω, άμάν φίταρνεμένο κάνω, βηχημένο κάνω, ίστέ ήμύτη μου ίτρέκει, μάτια ντικό μου ντακρυσμένο ταμάμ ένεσαι.

— Βράντο Καραμπέτ, έγκ'ω ν'α θάλω βεντούζα έσένα.

— Βεντούζα-μεντούζα, ντέν ήσσέρω, άμ'α ίτρίψιμο έρ'ό ν'α ίκάνης έμένα καλά τ'α έ-νωμαι.

— Γιόχ Καραμπέτ!... Βεντούζα τέλει.

— Βεντούζα; Βεντούζα!...

Ίστέ βράντο ήρτα ύναίκα ντικό μου ίπο-τήρια φερμένο έκανε, ίμπαμπάκι—Κοτόν ύντροφι— φερμένο έκανε, ίστέ ίσπίρτο πούκαλι, ίστέ ίσπίρτα—χιμπίτ—φερμένο έκανε.

— Άμάν άμάν Τακούί, έγκ'ω είπα. Γιαγκίν τ'α θάλω;

— Γιόχ γιαγκίν, ίστέ έσένα ίβεντούζα τ'α θάλω.

Κισαπλωμένο ένόμουνα όντ'α ντικό μου, ίστέ ντουλειά πια-μένο έκανε!

— Τσάφ-τσούφ, ίσπίρτα άναμμένο έκανε ίμπαμπάκι δουτη-μένο ίσπίρτο μπλού, γιαγκίν έβυλε ποτήρι, ίστέ ίπλάτη ντικό μου έκόλλαε!...

— Άίντε ν'α ίδούμε ζάβαλι, έλεα έγκ'ω. Άμ'α Τακούί ύ-ναίκα ντικό μου, μυαλό της άλλου ένότανε, ίστέ ένα στιγμή μπουκάλι ίσπίρτο χυμένο ίπλάτη ντικό μου έκανε, πυρκαζα-γιαγκίν— ένότανε.

Άμάν, άμάν! Τσουρουφλισμένο άνταμ ένομαι; Ίστέ γιόχ καφενέ, γιόχ τάβλι, γιόχ πιρέφα, κρεβάτι κάτωμαι περαστικά ν'α ένεσαι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τα νέα της γειτονιάς

ΛΙΑΚΑΔΑ

Χειμώνά ολόκληρο μπελ'ά, Μανιώ, τραθήξαμε πολλά κι' ό ήλιος π'ού μ'ας κουβαλ'ό άνοίξεως λιακάδα... Πάμε στ'ό ύπαιθρο γραμμή. πάρε, τυρί, έληές, ψωμί, έψόφησα γιά έκδρομή και άυτοκινητάδα!

Μή με περνάς γιά παραλή κι' ότ'ι θ'α σούχω, βρε τρελλή, κούρσα τυχόν πολυτελή. Ντέ Σόττο ή Ρόλλ-Ρόύς, Άλλοιώς τ'ό σκέφτηκα έγ'α και θ'α σ'α πάω χωρίς ν' άργ'ω μ' ένα καμινόνι φορτηγό στ'ό ρέμμα Καλλιρρόης!

Θ'α τήν περάσωμε καλά, με λίγα πάντοτε φιλά και όχι έξοδα τρελλά, π'ού φέρνουνε ζαλάδα, Άίντε και ντύσου, μην άργ'ής —δ'ώσε σημεία ύποταγής— ν'α ξαπλωθ'όμμε κατ'α γής. πουμάρωντας λιακάδα!

Ο ΜΗΟΣΙΚΟΣ

ΑΡΝΗΣΙΣ

Έγ'ω δέν πάω εδ'ω κι' έκει, σ'άν γυναικούλα λαϊκή, σ'άσι κρατάω έχθρική, μ' όλο π'ού είσαι γόης.. Μόνο Γλυφάδα έγ'ω π'όθ'ω, άν θ'ες ν'α παρηγορηθ'ω, κι' όχι ν'α πάω ν'α ξαπλωθ'ω, στ'ό ρέμμα Καλλιρρόης!...

Κι' άν θ'ες ν'α στήσωμε καυγά μ' αυτ'α π'ού λ'ες σιγά-σιγά, έγ'ω σ' άμάξια φορτηγά δέν έμαθα ν'α μπαίνω, Είναι ύπόθεσις φριχτή, μόνο με κούρσα τρανταχτή ή λιμουζίνα σ'ουριχτή, μ' άρέσει ν'α πηγαίνω!

Λάβε τ'α μέτρα σου, λοιπό άν τ'όχης πράγματι σκοπό, δέν είναι άνάγκη ν'α στ'ό π'ω, μ'ού φαίνεται και πάλι, κι' άν θ'ες λιακάδα ν'α χαρής. κανόνισέ τα—έ'ό μ'αυρείς— και μία κούρσα, όταν βρής πηγαίνουμε... χαλάλι!...

Η ΜΑΝΙΩ

Αιά τ'ό πιστόν της άντιγραφές ΓΙΑΝΝ

ΒΙΟ.ΜΗΧΑΝΙΑ ΑΛΕΠΟΥΔΩΝ

Ένα από τ'α π'ό πρώτόγονα έμπορία τ'ό άν-θρώπου είναι τ'ό κυνήγι τ'ών ζώων, όχι μόνο γιά τ'ό κρέας τ'ών, αλλά και γιά τ'ό δέμα τ'ών, γιά τή γούνα τους, ή όποία άποτελεί ένα χρησιμώ-τατο, αλλά και ώραιότατο «ύφασμα».

Ώστόσο, τ'ό έμπόριο αυτό, όσο κι' άν έχη πρώτογωνα μορφή, ύφίσταται έν τούτοις και τήν έπίδραση τής προόδου.

Μιά παγίς γεμάτη μοσχοποντικούς π'ό συνελήφθησαν.

Οι άνθρωποι προσπαθ'ούν ν'α «κ α λ λ ι ε ρ γ ο ύ ν» τ'α ζ'ωα με τρόπο, ώστε ν'α έπιτυγχά-νουν καλλιτέρευση τ'ών ειδ'ών. Ένα τέτοιο πα-ράδειγμα μ'ας δίνουν τ'α άπέραντα είδικά κτη-νοτροφεία τ'ό Καναδά, όπου τρέφονται χιλιά-δες άλεπούδων, π'ού δίνουν τήν περίφημη γούνα «ρ ε ν ά ρ ά ρ ζ α ν τ έ», π'ού θ'α έπρεπε ν'α μεταφραστή ως «άσημένια άλεπού».

Η πρώτη κτηνοτροφική έπιχείρησις ίδρύθηκε στήν νήσο τ'ό πρίγκηπος Έδουάρδου τ'ό 1778. Τ'ό 1919 στ'ό ίδιο νησί ύπήρχαν 277 άλεπούδο-τροφεία με 3.130 άλεπούδες. Φυσικά όμως τ'ό παράδειγμα τής Νήσου τ'ό Έδουάρδου τ'ό έμι-μήθησαν και οι άλλες Καναδικές πόλεις, και σή-μερα κατ'α τις τελευταίες στατιστικές, ύπάρχουν στ'όν Καναδά 5.507 άλεπούδοτροφεία π'ού περι-λαμβάνουν 109.362 άλεπούδες, εκ τ'ών όποι'ών οι 102.842 είναι είδους ά ρ ζ α ν τ έ. Έσχάτως τ'α κτη-νοτροφεία αυτ'α άσχολήθηκαν και με τήν άνά-πτυξιν έν'ός ώρισμένου είδους ποντικών, τ'ών κα-λουμένων μοσχοπόντικων, π'ού δίνουν θαυμάσια δέμα γιά γάντια. Οι ποντικοί αυτ'οί π'ού ζ'ούν κατ'α έκατομύρια στίς Καναδικές λίμνες, συλ-λαμβάνονται με είδικες παγίδες.

Τ'α ζ'ωα με γούνα πουλιόυνται ζωντανά ή σκο-τωμένα. Τ'α ζωντανά αγοράζονται ίδίως γιά τήν άναπαραγωγή. Έτσι 9.499 ζ'ωα διετέθησαν με-σα σ' ένα έτος. Τ'ό έμπόριο όμως τ'ών δερμάτων είναι άσυγκρίτως μεγαλύτερο. Σ' ένα έτος διε-τέθησαν 100.000 δέρματα ρενάρ άρζαντέ, 18.000 δέρματα βιζόν, 4.100 μοσχοπόντικων. Συνολι-κώς περί τις 135.000, τ'ών όποι'ών ή άξία άνήλθε σε 80 έκατομύρια φράγκα!

Δυο χαριτωμένες αθριανές... αμορφές που επιδίδονται καθημερινώς σε εξαντλητική χορευτική εξάσκηση...

ΑΠΟ που έρχονται ; Ποιά χώρα γεννά την ελεύθερη και χαρούμενη ράτσα που άλωνίζει την ύψηλιο απ' άκρη σ' άκρη και σκορπά στο πέραςμά της τραγούδια και χάχανα;

Αφήστε, παρακαλώ, την γρηά... Γεωγραφία ν' ασχοληθώ μόνη της μ' αυτόν τον... πονοκέφαλο της καταγωγής των... Αθιγγάνων κι' έλστε να γνωρίσουμε τους Τσιγγάνους, και ιδιαιτέρως τις Τσιγγάνες από κοντά...

Γεννιούνται, ζουν και πεθαίνουν σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη και φυσικά κι' εδώ...

Ομορφες, κατά γενικήν γνώμην, σταράτες ομορφιές με λυγρά κορμιά, σφιγμένες στα παρδαλόχρωμα φορέματά τους, μ' ένα γαρύφαλλο στ' αυτί και μενεξέδες στο τσεμπέρι... γυροβόλ από την αύγη ως τη νύχτα, αλέγκρες υπάρεξες εύθυμη νότα στην αψιλοσφήτη καθημερινή μας άκροφιά:

—Μοίρες... Μοίρες!

—ΕΕ—

Ένα δλοκλήρο απόγευμα μās κό-γτισε η έκστρατεία προς άνακαλυσιν της κατασκηνώσεώς των! Γυρεύαμε τσαντήρια και δεν τα βρήκαμε πουθενά.

Οί... «μοίρες» δεν κάθονται πιά σε τσαντήρια. Έχουν στεγασθώ υποχρεωτικώς σε σπίτια κάπου εκεί κοντά στις φυλακές Συγγρού και πρόκειται σε λίγο ν' αποκτήσουν δικό τους συνοικισμό καί... κοινότητα!

Έχουν μάλιστα εκλέξει... πρόεδρο και προεδρίνα!

Α, όλα κι' όλα, οι τσιγγάνες έχουν προχωρήσει πολύ στά... δικαιώματα της γυναίκας και έχουν ψήφο!

Πρόεδρος των λοιπών σήμερα είναι ο κύριος (!) Αλέκος Σιδεράς, και προεδρίνα η κ. Έλενη Κ...

—ΕΕ—

Πώς ν' άοχίσω όμως κανείς την άνακκοση μιας Τσιγγάνας;

Τό πνεύμα τους πετάει σπίθες και καταλαβαίνουν άμέσως... τί καπνό φουμάρετε.

...Φουμάρουν όμως άγρια κι' αυτές κι' έτσι ένα διπλό πακέτο τσιγάρα,

Τò ρεπορτάζ της «Έβδομάδος»

ΤΣΙΓΓΑΝΕΣ

“ νας άγνωστος κόσμος τών 'Αθηνών

‘Η χαρούμενη ράτσα. — Οι τσιγγάνες... έχουν ψήφο! — ‘Ο Πρόεδρος των. — Τί καπνό... φουμάρουν. — Έρωας και γάμος. — ...Μαγκάφτου, σ' άγαπώ! — Πώς βλέπουν τη «μοίρα». — Τί είναι η ζωή. — Ένας τσιγγάνος... διανοούμενος...

λύνει άμέσως τις γλώσσες...

Τέσσερα κορίτσια και μία γρηά καπνίζουν σε λίγο τά... φταχά μας τσιγάρα και μās μιλάνε...

—Είσαι, κυρά, καμιά πενηνταριά χρονών; ρωτάμε τη γρηά.

—38, μās λέει.

Φαίνεται όμως σαν εξηντάρα γρηά και μās εκπλήττει η πραγματική της ηλικία.

—Από δώδεκα χρονώ γυναίκες είμαστε, τριάντα γρηές γινόμαστε...

Από δεκατρία χρόνια ελεύτερο να παντρευτούμε...

—Και πώς γίνεται η παντρεία;

—Άμα γαμπρός άρέσει κορίτσι, σε δύο γρηές και δύο γέροι θά πη: Αυτοί σε πεθερό θά πάνε, συμφωνία να κάνουνε.

—Γιά την προίκα που δίνει η νύφη;

—Όχι... «πατέ» γαμπρός τó δίνει.

Την προίκα δηλαδή την δίνει ο γαμπρός, ως πληρωμή γιά τó κορίτσι που παίρνει.

Κι' από την άποψη αυτή λοιπόν, οι τσιγγανοδρες είναι υπάρεξες εύτυχείς. Παίρνουν προίκα, δεν δίνουν.

Μετά τη συμφωνία, τέλος, γίνεται ο γάμος που κρατά μίαν δλοκλήρη έβδομάδα με γλέντια και χορούς.

Κι' όταν ο γαμπρός παίρνει πιά τη νύφη, ο πατέρας δίνει την εύχη του... Πληρώθηκε. ‘Η μητέρα όμως τραγουδεί παραπονεμένη:

—Έ, γκατζιλέρ... άμάν... άμάν!

Είναι τó τραγούδι τού γρισμοδής μάνας απ' την κόρη της...

Και γιά νά πάρη τον θρήνο της αυτόν η μάνα, πρέπει νά της δώση κι' αυτής... μ παξι σι ο γαμπρός!

—Δεν μās λές, ρωτάμε τη γρηά, τί είναι η ζωή;

—Τραγουδί κι' άγάπη, μās λέει... Μ α γ κ ά φ τ ο υ ! (δηλαδή τó ρήμα «άγαπάς»)

Τό... μαγκάφτου είναι η πιό ιερή τους λέξη.

—Μαγκάφτου, τέ σουμίντατου (σ' άγαπώ, σε θέλω).

Κι' η τσιγγάνα που θά τó πη αυτό, δεν τó λέει στά ψέμματα, όπως... όλες οι γυναίκες τού κόσμου!

—Πώς μαντεύετε την «μοίρα» τών ανθρώπων;

—Α, αυτό μυστικό είναι...

—Ένα τάλληρο όμως στο χέρι κι' Ι-δου τó μυστικό:

—Άνθρωπος μιά χαρά, μιά λύπη είναι... πρόσωπος του κατρέφτης, είναι... μυστικά του, μάτια του λένε...

Αυτό είναι τó μυστικό! Ψυχολογία δηλαδή καθαρή και τά όσα θά μās πουν είναι όπως καταλαβαίνετε... ψυχολογημένες φωνές!

Κείνη την στιγμή ακούγεται εκεί σ' ένα ύπόγειο ένα ντέφι...

—Τί είναι αυτό; ρωτάμε.

—Κοριτσάκια χορό ματαίνει...

Είναι τά γυφτόπουλα που μαθαίνουν από ηλικία τριών χρονών τόν χορό και τó τραγούδι. Χορεύουν και χτυπούν τά τσοκαράκια τους στο χώμα με μίαν αυτόπεποίθηση μεγάλης χορεύτριας...

—Αίντε, αίντεε! και τó τσιφτιτέ-λι πάει καπνός!

Κι' έτσι, ανάμεσα σε χορό, τραγούδια και ντέφι, μεγαλώνουν οι γυφτοπούλες που θά ξεχυθούν αύριο λυγρές και τσαχπίνες γιά νά μās πουν τη μοίρα μας...

Και θά σās πάρουν τó δίφραγκο ή τó τάλληρο, θά σελεμίσουν τά τσιγάρα σας και θά σās πουν την τύχη σας...

—Μεάλη σύγχυση πήρες, παλληκάρι μου...

Πράγματι, πρωί-πρωί σās έχει έπισκεφθή... ο σπιτονοικοκύρης σας. Και είναι δυνατόν νά μη φαίνεται τó συγχιστικόν αυτό γεγονός στο πρόσωπό σας;

Καμιά φορά όμως είναι κι' η σύμπτωσης.

—Καρντιοχτύπια τά έχης, άφεντικό...

Και ω τού θαύματος. Τό απόγευμα σās έρχεται έπίσκεψη ή... πεθερά σας...

—ΕΕ—

Γέλια, ψέμματα, τσαχπινιές και ναζάκια... Και περνάνε πλάι μας οι... Κάρμεν, οι Σίτες και οι Τουρές με τ' άμυδαλωτά τά μάτια και σκορπάνε λίγο κέφι, άνέμελες κι' εύτυχισμένες, όπως τά... πετεινά τού ούρανού...

Σήμερα έδω κι' αύριο άλλου, όπου βρεθούν χωρίς σκοπούς και σχέδια, με τó χαμόγελο στά χείλη και τó γαρύφαλλο στ' αυτί.

Α, ώρισμένως έχει βρή τó μυστικό της χαράς στόν γκρινιάρη πλανήτη μας αυτή η γερή ράτσα με τ' άνέμελα παιδιά που τριγυρίζουν με τραγούδια τó καύκαλο της γής!

—ΕΕ—

Υ. Γ. Την τελευταία στιγμή άνακαλύψαμε έναν... διανοούμενο τσιγγάνο!

Παράξενο βέβαια θά σās φανή αυτό, αλλά έτσι είναι. Υπάρχει αυτό τό... είδος και ανάμεσα στους τσιγγάνους άκόμη.

Σ' ένα προσεχές μάλιστα φύλλο μας θά σās δώσουμε μίαν άληθινή τσιγγάνικη έρωτική ιστορία, όπως μās την διηγήθηκε αυτό τό σπάνιο... φρούτο, ο τσιγγάνος... διανοούμενος!

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

Αίσθηματικά διηγήματα

‘Η εϋτυχία ξαναγύρισε

τού Ντανιέλ ντ' Οριλάκ

-Σ Ε ΠΑΡΑΚΑΛΩ, Μάξ, πάψε! Αρκετά! Δεν μπορώ νά σ' άκούω πιά.

Λέγοντας τά λόγια αυτά ή Λίζα βούλωνε τ' αυτιά της με τά χέρια της γιά νά μήν άκούη τά σκληρά λόγια που της έλεγε εκείνος που είχε ονομάση Μάξ.

Αλλά ο Μάξ δεν έννοούσε νά σω-τάση.

—Ωστε έτσι, έ; Έγινε λές τó σκυλάκι σου; Με τραβάς από την μύτη; Είμαι έτοιμος νά φιλήσω την σκόνη των παπουτσιών σου. Είμαι ένας ήλιος που θά τόν έγκαταλείψης εύθους μόλις βρεθή κάποιος καλύτερος;

—Μά ποιός σου τής είπε αυτές τις άνοησίες; διαμαρτυρήθηκε ή Λίζα. Και πώς μπόρεσες νά πιστέψης ότι είπα εγώ αυτά τά πράγματα;

—Αυτό είναι δική μου δουλειά. Έκείνος που μου τά είπε είναι πάντως άνθρωπος που δεν ύποκρινεται σαν κι' εσένα και που τού έχω άπόλυτη έμπιστοσύνη. Δοιπόν σου τó λέω γιά τελευταία φορά: Τά πάντα τελείωσαν μεταξύ μας.

Ο ήλιος ξύπνησε και κατάλαβε πού βρίσκεται. Σ' άγαπούσε κάποτε. Ήταν πρόθυμος νά γίνη τó σκυλάκι σου. Ακόμη και νά φιλή-ση την σκόνη των παπουτσιών σου.

Αλλά τώρα; Όχι Λίζα. Μήν περιμένης πιά τίποτα από έμένα. Κότταξ νά βρης κανέναν άλλον ή-λίιο. Καληνύχτα!

Ο Μάξ προχώρησε προς την πόρτα, αλλά ή Λίζα τó έφραξε τόν δρόμο:

—Μάξ! Δεν θά σ' έμποδίσω νά κήνης ό,τι θέλεις. Πρίν φύγης όμως θέλω νά σου δηλώσω ότι δεν έχω φταιξει σε τίποτα και ότι όλα αυτά γιά τά όποια με κατηγορείς δεν βγήκαν ποτέ από τó στόμα μου. Έλπίζω ότι κάποιαν ήμέρα θά μετανιώσης γιά την σημερινή σου συμπεριφορά και ότι θά θελήσης τότε νά ξαναγυρίσης στην Λίζα σου. Δεν σου ζητάω τίποτ' άλλο παρά νά θυμηθής τότε ότι ή πόρτα μου θά είναι πάντοτε άνοι-κή γιά σένα. Πήγαινε τώρα!

Η Λίζα πόδερσε τά λόγια αυτά με σταθερή φωνή και αξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Μόλις όμως έκλεισε ή πόρτα πίσω από τόν Μάξ, άναλόηξε σε δυνατούς λυγμούς. Προχώρησε ως τó παράθυρο και καθώς είδε τόν άρραβωνιαστικό της νά άπομακρύνεται με σταθερό βήμα, ένωσε τά χέρια της σαν σε προσευχή, φωνάζοντας: «Μάξ, Μάξ!»

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

Και δυο μήνες έπειτα εξερράγη ο πόλεμος.

—ΕΕ—

Στό γραφείο τού μεγάλου στρατιωτικού νοσοκομείου μπαίνει μία νέα, ντυμένη άπλά, και ρωτάει τόν υπάλληλο που την ύποδέχεται:

—Μήπως έχετε νά μου δώσετε καμιάν άπάντηση;

—Γιά ποιο ζήτημα, μαμζέλ, λέει αυτός.

—Ο άρχίατρος είδε τά μάτια της νέας νά λάμπουν από ίκανοποίηση. Μ' όλα ταύτα άρχισε νά της λέη:

—Σκεφθήκατε καλά τί πρόκειται νά κάνετε; Από την στιγμή αυτή παύετε νά άνήκετε άποκλειστικώς στόν έαυτό σας. ‘Η άιμοδοσία δεν είναι βέβαια και τόσο όδυνηρή ύπόθεση. Αλλά πρέπει νά κήνετε μετρομένη ζωή, νά διατηρήτε τόν έαυτό σας άκμαίο και νά είσαστε κάθε στιγμή στην διάθεση τού νοσοκομείου. Ίσως αυτό δεν σας ταιριάζει και τόσο. Ίσως ύπάρχει κάποιος πρόσωπο στην ζωή σας που δεν θέλει...

—Δεν ύπάρχει κανένα τέτοιο πρόσωπο, είπε με κάπως άδυστηρή φωνή ή Λίζα. Θά είμαι πάντοτε στην διάθεσή σας.

—Τότε μικρή μου δεσποινίς δεν έγω παρά νά σας σφίξω τó χέρι και νά σας συγχαρώ γιά την άπόφασή σας, είπε ο άρχίατρος.

—ΕΕ—

Στά χαρακτηριστικά τού Δυτικού Μετώπου. Οι δυο σύντροφοι, ξαπλωμένοι κατάχαμα, με τó όπλο στο χέρι, συζητούν με σιγανή φωνή. Τά μάτια τους ψάχνουν διαρκώς άνήσυχα τόν ορίζοντα.

—Γιά κύττα έχει κάτω, Ρομπέρ! Δεν σου φανίεται σαν νά κου-νιούνται οι θάμνοι;

—Μπώ! Φαντασίε! Και εγώ έπιμένω, Μάξ, ότι οι γυναίκες είναι όλες οι ίδιες ή μάλλον ή μία είναι χειρότερη από την άλλη.

Δεν κάνω εξαίρεση ούτε και γιά την δική μου τήν γυναίκα. Φαντάσου ότι έχει 20 μέρες νά μου γράψη! Και δεν μου έστειλε ούτε τó παραμικρό δέμα άφ' ότου έφυγα!

—Δεν έχεις δικήν, άπάντησε ο Μάξ. Έγώ τουλάχιστον έρω κάποιαν που δεν είναι σαν τις άλλες. Την άρραβωνια-στικιά μου.

—Α! Όσο γι' αυτό, ή γυναίκες ό-ταν είναι άρραβωνιασμένες, είναι όλες άγγελoi. Αλλοίμονο όμως από την στιγμή που θά άποκτήσουν δικαιώματα συζύγου.

—Εγώ σου λέω, Ρομπέρ, ότι κάτι κουνιέται εκεί κάτω στους θάμνους, τόν δείχνει ο Μάξ και σήκωσε ψηλά τó ό-πλο του.

—Μήν κήνης καμιάν άνοησία και σηκώσης όλο τó φυλάκιο στο πόδι. Κα-θώς βλέπεις άλλωστε, έρχεται κιάλας ή άλλη βάρδια ώστε τά παραπέρα δεν είνε δική μας δουλειά.

Πραγματικά, είχε φθάσει ή ώρα άλλης φρουράς και έτσι οι δυο σύντροφοι γόρισαν ασεβόμενοι κατάχαμα ως τά άσφαλή τους καταφύγια στην γραμμή Μα-ζινό.

—Μάξ ντέ Ζεντεστόν, φώναξε ο λο-

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

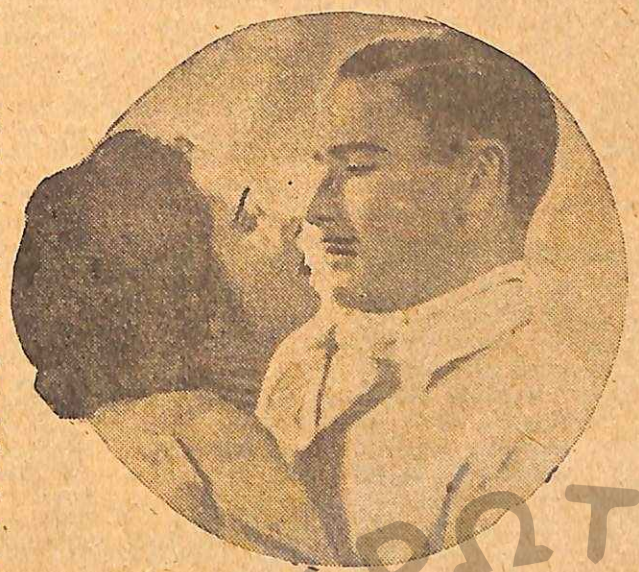
—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

—ΕΕ—

Ο άρχίατρος είδε τά μάτια της νέας νά λάμπουν από ίκανοποίηση. Μ' όλα ταύτα άρχισε νά της λέη:

—Σκεφθήκατε καλά τί πρόκειται νά κάνετε; Από την στιγμή αυτή παύετε νά άνήκετε άποκλειστικώς στόν έαυτό σας. ‘Η άιμοδοσία δεν είναι βέβαια και τόσο όδυνηρή ύπόθεση. Αλλά πρέπει νά κήνετε μετρομένη ζωή, νά διατηρήτε τόν έαυτό σας άκμαίο και νά είσαστε κάθε στιγμή στην διάθεση τού νοσοκομείου. Ίσως αυτό δεν σας ταιριάζει και τόσο. Ίσως ύπάρχει κάποιος πρόσωπο στην ζωή σας που δεν θέλει...

—Δεν ύπάρχει κανένα τέτοιο πρόσωπο, είπε με κάπως άδυστηρή φωνή ή Λίζα. Θά είμαι πάντοτε στην διάθεσή σας.

—Τότε μικρή μου δεσποινίς δεν έγω παρά νά σας σφίξω τó χέρι και νά σας συγχαρώ γιά την άπόφασή σας, είπε ο άρχίατρος.

—ΕΕ—

Στά χαρακτηριστικά τού Δυτικού Μετώπου. Οι δυο σύντροφοι, ξαπλωμένοι κατάχαμα, με τó όπλο στο χέρι, συζητούν με σιγανή φωνή. Τά μάτια τους ψάχνουν διαρκώς άνήσυχα τόν ορίζοντα.

—Γιά κύττα έχει κάτω, Ρομπέρ! Δεν σου φανίεται σαν νά κου-νιούνται οι θάμνοι;

—Μπώ! Φαντασίε! Και εγώ έπιμένω, Μάξ, ότι οι γυναίκες είναι όλες οι ίδιες ή μάλλον ή μία είναι χειρότερη από την άλλη.

Δεν κάνω εξαίρεση ούτε και γιά την δική μου τήν γυναίκα. Φαντάσου ότι έχει 20 μέρες νά μου γράψη! Και δεν μου έστειλε ούτε τó παραμικρό δέμα άφ' ότου έφυγα!

—Δεν έχεις δικήν, άπάντησε ο Μάξ. Έγώ τουλάχιστον έ

χίας μόλις τούδε αντίκρισε. Υπάρχει ε-
δω για σ' ένα γράμμα και ένα δέμα.

— Τά βλέπεις, είπε ο Μάξ θριαμβου-
τικά στον φίλο του Ρουμπέρ; Δεν σου τ'ό
έλεγα εγώ ότι η άρραδωνιστική μου
δεν είναι σαν τις άλλες γυναικες;

— Σου εύχομαι να μη διαψευσθής
ποτέ, απάντησε ο Ρουμπέρ.

Ο Μάξ είχε ανοίξει στο μεταξύ το
γράμμα και είχε αρχίσει να το διαβάζει.
'Αλλά τα γράμματα χοροπηδούσαν προ-
τά στα μάτια του· είχε χλωμιάσει και
νόμιζε ότι από στιγμή σε στιγμή θα έ-
περθε χάρω αναίσθητος.

«'Αγαπητέ μου Μάξ», έλεγε το γράμ-
μα.

«Θα σε λυπήσω ίσως με τα γραφόμενά
μου, αλλά νομίζω ότι επιβάλλεται να έ-
ξηγηθούμε ειλικρινά, Μάξ. Οι άρραδω-
νες μας πρέπει να διαλυθούν. Πρέπει να
λησμονήσουμε ο ένας τον άλλον. Οι γο-
νείς μου είχαν προσφερθεί, καθώς ξέρεις,
να σε φροντίσουν να σε απαλλάξουν από τον
στρατό ή τουλάχιστον να σε κρατήσουν
στα μετόπισθεν. Σ'όμως προτίμησες να
εγκαταλείψεις την μνηστή σου για να ι-
κανοποιήσεις τις φιλοδοξίες σου. Καθώς
καταλαβαίνεις, δεν μπορώ να αισθάνομαι
τον έαυτό μου δεμένο με έναν άνθρωπο
που κινδυνεύει κάθε στιγμή να σκοτω-
θής. Πιστεύω να με καταλαβαίνεις και να
αναγνωρίζεις ότι έχω δίκιο. 'Αντίο για
πάντα.

Ε λ λ ε ν

— Λοιπόν, τί νέα σου γράφουν; ρώ-
τησε ο Ρουμπέρ, που είχε καταλάβει την
συγκίνηση του φίλου του.

— Τα νέα είναι ότι έχεις δίκιο, Ρου-
μπέρ, φώναζε σαν τρελλός ο Μάξ. Δεν υ-
πάρχει καμιά καλή. Είναι όλες τους ή
μια χειρότερη από την άλλη!

Και πετώντας το δεματάκι όσο μπο-
ρούσε πιά μακριά, άρπαξε το όπλο του
και έτρεξε έξω από το σπίτι.

— 'Αλτ, αλτ, τού φώναζαν όλοι. Πρό-
σεχε! 'Εξω έχει ανάψη το τουφεκίδι.

'Αλλά ο Μάξ δεν κρατιώταν πιά. Τί
την ήθελε άλλως τε τέτοια ζωή;

— — —

Η Λίζα προχώρησε με κάποια περι-
εργη προαίσθηση και άνοιξε την πόρτα.
'Ενας νοσοκόμος με την άσπρη του πε-
ριβολή, ύποκλιθηκε ευγενικά ένα βράδυ
μπροστά της.

— Η δεσποινίς Λίζα ντ' 'Εστινιάν,
παρκαλάω;

— 'Εγώ είμαι. Τί θέλετε;

— 'Ο άρχιτροπος σ'ας παρακαλεί να έρ-
θετε άμέσως μαζί μου στο νοσοκομείο.
Είναι επείγουσα ανάγκη. Το αυτοκίνητο
περιμένει κάτω.

Η Λίζα, λίγο αργότερα βρισκόταν
μπροστά στον άρχιτροπο.

— Αυθύμια πολύ, πού σ'ας ανησύχησα
τέτοια ώρα, δεσποινίς ντ' 'Εστινιάν, άλ-
λά η παρουσία σας μ'ας ήταν άπολύτως
αναγκαία. Πρέπει να γίνη άμέσως μια
μετάγγιση διότι διαφορετικά κινδυνεύει
η ζωή ενός ανθρώπου.

— Είμαι έτοιμη, απάντησε με σταθερή
φωνή η Λίζα.

— 'Ακολουθήστε τότε την νοσοκόμο.

Η Λίζα άκολούθησε την νοσοκόμο και
σε λιγάκι βρισκόταν μέσα στον θάλαμο
του τραυματίου. Καθώς τον αντίκρυσε ο
μας, αισθάνθηκε τα πόδια της να τρέ-
μουν, χλώμιασε και ακούμπισε σε έναν

τοιχο για να μην πέση χάρω.

— 'Ε, μικρή δεσποινίς! Κουράγιο! τής
φώναζε η νοσοκόμος. 'Αν λιποθυμήσετε
από τον φόβο σας, δεν θα μπορέση να
γίνη τίποτα. Και η κατάσταση του στρα-
τιώτη είναι πολύ σοβαρά. Δεν πρέπει
να χάνουμε ούτε λεπτό αν θέλουμε να
τον σώσουμε.

Τά λόγια αυτά της νοσοκόμου έκαναν
την Λίζα να ανατιναχθής. Τό αίμα ξανα-
γύρισε άμέσως στο πρόσωπό της, τ'α πό-
δια της έπαψαν να τρέμουν και με φωνή
έντελως σταθερή, είπε:

— Είμαι έτοιμη. Θέλω να σωθής. 'Ακό-
μη και αν πρόκειται να δώσω όλο το δι-
κό μου αίμα πρέπει να σωθής αυτός.

— — —

Λίγες ήμέρες αργότερα ο Μάξ συζη-
τούσε με έναν άλλον τραυματία που βρι-
σκόταν στο διπλανό του κρεβάτι.

— 'Ωστε ήταν όμορφος; έ;

— 'Ομορφος λέει; Σωστός άγγελος!
Και τί αυτοθυσία! 'Όταν της είπαν ότι
κινδύνει η ζωή σου, είπε άποφασιστικά:
«Και αν ακόμη είναι ανάγκη να δώσω
όλο μου το αίμα, πρέπει να σωθής αυτός».

— Μήπως έμαζες τίποτε περισσότερο
γι' αυτόν; Θά ήθελα τόσο πολύ να την
επισκεφθώ για να της έκφράσω την ευ-
γνωμόσύνη μου. Τί τα θέλεις, φίλε μου!
'Υπάρχουν φαίνεται και μερικές γυναί-
κες που δεν είναι σαν τις άλλες...

— Ναι, ναι, τον διέκοψε ο άλλος. Αυ-
τή η Λίζα ντ' 'Εστινιάν φαίνεται να εί-
ναι στ' αλήθεια μια υπέροχη γυναίκα!

Στό άκουσμα του όνόματος αυτού ο
Μάξ ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος. Αυτή
λοιπόν ήταν;

Μετρούσε άνυπόμονα τις ήμέρες που
θα μπορούσε να βγής από το νοσοκομείο
και μόλις έφθασε η ώρα, η πρώτη του
δουλειά ήταν να τρέξει στο σπίτι της Λί-
ζας. 'Ηταν άρκετά άργά αλλά δεν μπο-
ρούσε να τον συγκρατήση τίποτα. Χτύ-
πησε την πόρτα και μόλις παρουσιάσθηκε
μπροστά του η Λίζα, άρχισε να τσαυλιζή
μερικά άκατάληπτα λόγια. Με κόπο
μόδεσε να ξεχωρίση η νέα ότι της ζη-
τούσε την άδεια της να έμνη μέσα.

— Σου τ'ό είπα και κάποια άλλη φορά
ότι η πόρτα μου θα είναι πάντοτε ανοι-
χτή για σένα.

— 'Ηθελα να σ' ευχαριστήσω, είπε
δειλά ο Μάξ, για την ευγενική σου ψυχή.

— Δεν έχεις να μ' ευχαριστήσεις για
τίποτα, Μάξ, απάντησε η Λίζα. 'Εσύ έ-
κανες τό καθήκον σου εκεί επάνω, στο
μέτωπο. Και εγώ έκανα τό καθήκον μου
εκεί όπου μπορούσα. 'Ησουν ένας στρα-
τιώτης που έπρεπε να σωθής.

— Μόνον ένας στρατιώτης; ρώτησε ο
Μάξ με θορυχωμένα μάτια.

Η Λίζα έκανε άπεγνωσμένες προσπά-
θειες να φανή ψύχραιμη. 'Αλλά η συγκί-
νησή της ήταν τόσο μεγάλη όστε δεν
μπορούσε να κρυφθής. Και τ'α δικά της
μάτια γέμισαν δάκρυα και σε μια στιγμή
πασσφοράς χύθηκε επάνω του, τον άγ-
κάλιασε, και χαϊδεύοντας τ'α πλούσια
ξανθά μαλλιά του, τού ξανάδωσε τ'α πα-
ληά θερμά της φίλια.

— 'Αλλά, άκούστηκε για μια στιγμή
από τό επάνω πάτωμα η φωνή της μη-
τέρας της. «Είναι κανένας κάτω».

— Ναι μαζά, έκαμε εκείνη. 'Είναι η
εύτυχία που έφταίνετε στο σπίτι μας...

NTANIEL NT' OPIAAK

ΤΑ ΚΑΡΦΙΑ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

ξε για να βρή την γραμμή των καρ-
φιών.

— Καλέ, τρομάρα να τούρρη, επί-
τηδες μου τ'α κάνει για να με κου-
ράση; Πάμε, Μαριάνθη μου, γιατί
θα άρπαχτώ με κανένα και θά με
πάνε στη χάρη!

Σ' ένα μικρό καταστημάκι άρ-
χιζε πάλι τ'α παζάρια για ένα κου-
κλάκι.

— 'Αμ' γι' αυτό δεν έχετε χαίρι
και προκοπή, τούς είπε, γιατί θέτε
να γδύσετε τον κόσμο με τ'α παλιο-
πράγματα. 'Ηθοί, θά με κάνετε να
φωνάξω 'Αντίρ 'Αλλάχ σήμερα.

— Μή συγχίζεσαι, κόνα Προφυρία
μου, είπεν η Μαριάνθη, έλα να δοū-
με σ' εκείνο εκεί πέρα.

Καθώς την τραβούσε μέσα στον
κόσμο, ένα αυτοκίνητο με μεγάφω-
νο έδινε οδηγίες για τούς πεζούς
και φώναζε με βοή:

«Περνάτε πάντοτε άνάμεσα στα
καρφιά δια να διευκολύνετε την κί-
νησιν».

Η Προφυρία, καθώς ήταν έτοιμη
να περάση, τής φάνηκε πώς σ' εκεί-
νη φώναζε κάποιος άστουφύλακας
και στάθηκε χαρμαρωμένη.

— 'Αχ! Μαριάνθη μου, η καρδιά
μου θά με πιάση! Καλέ, θαρρούσα
πώς ήταν η φωνή της δεύτερης Πα-
ρουσίας. 'Ημικρον. Θέ μου! Πάμε
σπίτι μου, γιατί θά σαρκικάσω
καλέ.

Και τραβώντας τη Μαριάνθη, μπή-
κε στο λεωφορείο του Βύρωνος που
περνούσε εκείνη την ώρα.

Σαν έφτασε σπίτι της, είπε στη
Σουλτάνα:

— Βράσε μου κανένα φλυσκοῦνι,
γιατί ήπese ο άφαλός μου από την
τρομάρα μου. Παιδάκι μου, δεν εί-
ναι πιά να π'ας στην 'Αθήνα. Σε β'ά-
ζουνε και περνάς από καρφιά άνά-
μεσα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Εξυπνα 50ο!ο

ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΑ ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΑ

Ο Μπαγκασού κι' ο Σεβαρέν, σπου-
δαίοι πόντοι κι' οι δύο, ταξιδεύουν στο
σιδηρόδρομο. Είναι μόνοι στο διαμέρι-
σμα.

Ο Μπαγκασού διακόπτει την σιωπή:

— Τί ώρα είναι;

— Δεν ξέρω.

— Μά τώρα έδγαλες τό ρολόι από την
τσέπη σου.

— Ναι, μ' έδγαλα για να δώ αν βρί-
σκεται ακόμα στην τσέπη μου...

— — —

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Η Δούλα.— Πάω να σκάσω, καύ-
μένη! Τώρα καταλαβαίνω ότι ο άντρας
μου με πήρε μόνο και μόνο για τ'α λεφτά
μου...

Η Καίτη.— Πρέπει τουλάχιστον
να σε παρηγορή η σκέψις ότι δεν είναι
τόσο ήλιθος όσο φαίνεται...

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

ΔΙΑΣΗΜΟΙ «ΦΙΓΚΙΟΥΡΑΝ»
ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΕΛΗΣΑΝ ΝΑ ΓΙ-
ΝΟΥΝ ΑΣΤΕΡΕΣ

Κ άθε πράγμα στον κόσμο έ-
χει και την άναποδή του. 'Ε-
ξαιρεση δεν μπορούσε να
κάμη ο κινηματογράφος.

Δεν έννοούμε, βέβαια, τις κινη-
ματογραφικές σκηνογραφίες που
ένω από την μία μεριά μ'ας δεί-
χνουν παλάτια περίφημα, ή αί-
θουσες πολυτελέστα-
τες, από πίσω είναι

παλιοσανίδες και κα-
ραβόπανα, επιχρισμέ-
να με γύψο, αλλά τό
έμφυχο ύλικό που μ'ας
παρουσιάζει τό στούν-
τιο.

Είναι πολύ γνωστόν
ότι όλος σχεδόν ο κό-
σμος — ο νεαρός του-
λάχιστον — έχει έναν
μεγάλο κρυφό πόθο:
να κάνη κινηματογρά-
φο να γίνη άστηρ!

Αυτό έδω, στον τόπο
μας, τό είδαμε όταν
μια μέρα δημοσιεύθη-
κε άγγελία, ή όποια
έκαλούσε «δσους πι-
στούς» να παρουσιά-
σθουν στα γραφεία

της δεινά 'Εταιρίας
για να γυρίσουν κά-
ποιο μεγάλο φίλμ. 'Ο-
λοι των, κατά την δη-
μοσίευση, θά έπαιζαν
και από έναν πρωτεύ-
οντα ρόλον! Χιλιάδες
ήσαν οι νεαροί και οι

νεαρές πάσης τάξεως
και κατηγορίας που
παρουσιάσθηκαν για
να παίξουν στο φίλμ
αυτό. 'Όλοι δέ αυτοί,

πήγαιναν για πρωτα-
γωνιστάι, για άστέ-
ρες! Κανείς τους — αν
τους ρωτούσατε — δεν
θα έδέχετο να κάνη
τόν κομπάρσο, τον
«φιγκιουράν», όπως
λένε στον κινηματο-
γράφο, δηλαδή τό
βουθό πρόσωπο. 'Ας
μήν τούς παρεξηγου-
με όμως τούς νεαρούς
μας. Τά ίδια γίνονται
και στο Χόλλυγουντ,

«Όσοι και όσες πάνε έ-
κει, πάνε για... άστεροποίηση».

Εφ' ω και μέγας είναι ο κλαυθ-
μός και ο τριγμός των όδόντων
για την μη πραγματοποίηση του
όνειρου!

Αυτή είναι ή μια όψις του νομί-
σματος. 'Υπάρχει, όμως, όπως
είπαμε και ή άλλη, που έξ αντι-
θέτου προς την άναποδή των κι-
νηματογραφικών διακόσμων, πε-
ρι των όποιων αναφέραμε στην
άρχη, αυτή δεν είναι διόλου ή
χειρότερη. Είναι οι διασημότη-
τες εκείνες που έδέχθησαν ευχα-
ρίστως να κάμουν τον φιγκιου-
ράν, αλλά χωρίς να θελήσουν δι-
όλου να γίνουν άστέρες!

Θά σ'ας αναφέρουμε πρώτον
και καλλίτερον τον διάσημον
μουσουργόν και άλλοτε Πρόεδρον
της Πολωνίας Παδερέφσκυ, που
εδέχθη να έμφανισθής σ' ένα «έ-
πεισοδιακό» ρόλο στο φίλμ «Σο-
νάτα του Μεσονυκτίου».

Έρχεται κατόπιν ο γνωστός
μας Γάλλος μυθιστοριογράφος κ.
Φρανσί Καρκό, που έκανε μια
σύντομη εμφάνιση στο φίλμ «Γυ-

του Κόμπσον, ή "Εβελυν Μπρέντ,
ή Μάε Μάρεν, ή Τσέστερ Κόνλαιν,
ή 'Εσθήρ Ράλστον, κ. ά., δέχθη-
καν ευχαρίστως να κάμουν τούς
«φιγκιουράν» στο φίλμ «Μπουλε-
θάρ Χόλλυγουντ».

'Αλλά και μουσικαί διασημότη-
τες, όπως ο Στοκόφσκυ, ο Βεν-
σάν Σκοττό, και δημοσιογράφοι
και συγγραφείς, όπως ο Μπερώ,
ο Πώλ Ρεμπό κ. ά., έκαμαν τον
φιγκιουράν.

Και όλοι αυτοί, δεν
σκέφθηκαν ούτε μια
στιγμή να ζητήσουν
την... άστεροποίησή
των!...

ΠΕΙΣΜΑΤΑ ΑΣΤΕ-
ΡΩΝ

Ο ι θηλυκοί άστέ-
ρες, είναι συνή-
θως — σαν θηλυ-
κά — τ'α πιο πεισμα-
τάρικα πλάσματα του
κόσμου. Καμμία, ό-
μως, βεντέττα δεν ξε-
περνά σε πείσμα την
τρισαριτάωμένη Γαλ-
λίδα «στάρ» Ντανιέλ
Νταρριέ, που είναι,
σημειώτεον, άκόμη έ-
ναι παιδί.

Σχετικώς ο κ. 'Αν-
ρύ Ντεκουάν διηγεί-
ται τ'α έξης:

— 'Αν θέλετε, άρχι-
σε ο κ. Ντεκουάν, να
επιτύχετε κάτι από
την Ντανιέλ, πρέπει
όπωσδήποτε να... την
πεισώσετε! Παρά-
δειγμα τό έξης «έπει-
σόδιον»: Μια μέρα
στάς Βρυξέλλας, έ-
πρόκειτο να παιξη έ-
πί σκηνής τό έργον
μου «Επικίνδυνα Παι-
χνίδια». Στην παρά-
σταση θά παρευρίσκε-
το αυτοπροσώπως και
ο βασιλεύς του Βελ-
γίου. Τό θέατρο, λοι-
πόν, είχε όλόκληρο
σχεδόν προσκληθής
για την παράσταση
αυτή, ή όποια προε-
μηνύετο θριαμβευτι-
κή. Στην τελευταία,
όμως, δοκιμή, τ'α πό-
δια της Ντανιέλ έμ-
πλεξαν μέσα σ' ένα

χαλί και παρ' όλίγον ή πρωταγω-
νιστριά μου να κυλισθής χάρω. Τό
γεγονός αυτό έξενηύρισε την Ντα-
νιέλ, ή όποια άρχισε να φωνάζη,
κλαίοντας: «Δεν παίζω όπώφ!»

Είμαι άνίκανη εγώ για θέα-
τρο!...» Εγώ της απήντησα μ' έ-
λη την σοβαρότητα: «Έχεις άπο-
λύτως δίκιο, Ντανιέλ. Σ'ό δεν εί-
σαι καμωμένη για θέατρο! Μόλις
άκουσε τά λόγια μου αυτά, εξαμά-
νη: «'Ετσι, λοιπόν, λές ότι δεν
είμαι ικανή για θέατρο; Καλά,
ένω, όπώφ, θά παίζω και θά ι-
δής τί είμαι ικανή να κάνω!»

Και πράγματι, έπαιξε και έθρι-
άμβεσε!

Ο. ΠΟΥΕΛΛ

ΤΖ. ΧΑΡΛΟΥ

ΝΤΙΑΝΑ ΛΙΟΥ'Ι-Σ

ΜΙΚΥ ΡΟΥΝΕ-Υ

Ο Ούίλλιαμ Πόουελλ, ο «ιδανικός σύζυγος» παν-
τρεύτηκε! Η είδησις ήταν τόσο ξαφνική που όλοι έμει-
ναν κατάπληκτοι, και σ' αυτό τό Χόλλυγουντ. Φαίνε-
ται ότι ο «Ουίλλυ» παρηγορήθηκε επί τέλους για τό θάνα-
το της πλατινένιας γοήσης, Τζίν Χάρλοου. Η
'Η εύτυχισμένη νέα που πήρε τό όνομά της είναι ή
γοητευτικωτάτη Ντιάνα Λιού'ις, μια μικρή καλλι-
τέγνις άγνωστη ως χθές. Από την ιστορία αυτή ένας
μονάχα είναι ο δυσάρεστημένος, και αυτός είναι ο νεα-
ρός στάρ Μίκυ Ρούνε'υ, που, όπως λέγεται, δεν ή-
ταν αδιάφορος στα θέλητρα της μικρούλας Ντιάνα.

ναϊκές μελωδίες, που είναι
παρμένο από τό έργο του.

Ο μεγάλος Σαρλώ, για να
έρθουμε στον κινηματογράφο,
«έπαιξε» ο ίδιος τον σωφέρ — έμ-
φάνισεν 5 δευτερολέπτων — στο
μόνο του φίλμ που δεν πρωταγω-
νιστούσε ο ίδιος: «Δημοσία γνώ-
μη».

Η Μαίρη Πίκφορντ, ήταν στις
δόξες της, όταν δέχθηκε να έμ-
φανισθής για λίγες στιγμές ως
Παναγία, στο φίλμ του τότε συ-
ζύγου της Ντούγκλας Φαίρ-
μπανκς «Γκαουδός».

Παλές βεντέτες του «βωδού»,
όπως ο Μωρίς Κοστέλλο, ή Μπέτ-

Μιά απίθανη συνάντησις μέσα σ' ένα πάρκο

Η ΕΝΤΙΘ δὲν ἦταν διόλου στὰ κά-
φια τῆς ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Καί
πὼς μπορούσε νὰ ἔχη κάφια, ἀ-
φοῦ ὁ Ἐντιθ, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν
ἐνδιέφερε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη περισσότερο
ἀπὸ κάθε ἄλλο στὸν κόσμον, εἶχε φύγει
γιὰ τὴν Γαλλία, γιὰ τὸ μέτωπο; Μπορεῖ
νὰ ἔχη κανεὶς κάφια ὅταν συλλογιέται ὅτι
ὁ Ἐντιθ ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα νὰ διασχί-
σῃ τὸ ἐπικίνδυνον στενὸ τῆς Μάγχης ὅ-
που βουλιάζουν κάθε μέρα ἓνα σωρὸ θα-
πόρια, ὅτι θὰ πῆγαινε στὴν γραμμὴ Μα-
ζινὸ πού, ὅσο ἀσφαλὴς κι' ἂν εἶναι δὲν
παύει νὰ εἶναι πολεμικὴ γραμμὴ καὶ ὅτι
οἱ Γαλλίδες εἶναι γνωστὲς γιὰ τὴν ἱκα-
νότητά τους νὰ ξετρελλαινῶν τὸς ἄν-
δρες; Ὅχι.

Ἡ Ἐντιθ εἶχε ἀπόλυτο δίκιο νὰ μὴν
εἶναι χαρούμενη ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

Καθὼς διέσχισε τὸ πάρκο τοῦ Σαιν-
Τζαίμς, ἐνοίωσε τὴν ἀνάγκη νὰ καθίσῃ
κάπου νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ θάλλῃ τίς
σκέψεις τῆς σὲ κάποια τάξη. Ἀπέναντί
τῆς ἀκριβῶς ἦταν ἓνας πάγκος. Προχώ-
ρησε ἔως ἐκεῖ καὶ καθίσε δίπλα σὲ μιὰν
ἡλικιωμένη κυρία ποὺ δὲν φαινόταν κι'
αὐτὴ νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴν
ζωή.

— Αὐτὴ ἡ ὑγρασία τσακίζει κυριολε-
κτικὰ τὸν ἄνθρωπο, ἄρχισε νὰ λέῃ ἡ ἄ-
γνωστη κυρία. Μὲ ἔχουν πεθάνει πάλι οἱ
ρευματισμοί.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ἡ Ἐντιθ μηχανι-
κικὰ ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ πῇ κάτι ἀπὸ εὐ-
γένειας.

— Ναί, ναί, τρομερό, εἶπε πάλι ἡ ἄ-
γνωστη καὶ σὲ λιγὰν σηκώθηκε, καλη-
νύχτισε καὶ ἀπομακρύνθηκε, ἀκουμπών-
τας ἑπάνω στὴν ὀμπρέλλα τῆς. Ὑστερὰ
ἀπὸ λίγα βήματα εἶχε εξαφανισθῇ μέσα
στὸ σκοτάδι.

Ἡ Ἐντιθ ἐτοιμαζόταν νὰ χαρῇ
ποὺ εἶχε μείνῃ μόνη καὶ ἀνεπρόβλεπ-
τῇ νὰ συνεχίσῃ τίς σκέψεις τῆς ὅ-
ταν ἔξαφνα ἦρθε καὶ καθίσε δίπλα
τῆς ἓνας νέος καλοκατωμένος, τυ-
λιγμένος μέσα σὲ ἓνα θαρὺ παλτό.
Χωρὶς κανὲν νὰ τὴν καλησπερίσῃ
ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ:

— Ἄν κρίνω ἀπὸ τὴν ἐκφραση τοῦ
προσώπου σας δὲν μοῦ φαίνεται νὰ
εἴσαυτε πολλὴ χαρούμενη, δεσποινίς.

Ἡ Ἐντιθ ὁρᾷ προτιμολογεῖς γίλιες
φορὲς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ: «Ἄφισέ
με ἡσυχο χριστιανέ μου». Ἀλλὰ
σὺν καλοκατωμένο κορίτσι ποὺ ἦ-
ταν τοῦ εἶπε:

— Ὅταν ἔχη κανεὶς τόσο βασανι-
στικὰς σκέψεις στὸ μυαλό του, ὅ-
πως ἐγώ, δὲν εἶναι εὐκολο νὰ ἔχη
χαρούμενη ὄψη.

— Ὅσες στενοχώριες κι' ἂν ἔ-
χετε δεσποινίς εἶναι ἀδύνατο νὰ
βορσκάσατε στὴν δύσκολη θέση
ποὺ βρίσκομαι ἐγὼ αὐτὴν τὴν στιγ-
μὴ.

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου οἱ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ἐνοίεσ τῶν ἄλλων, τοῦ ἀπάντησε κάπως
ἀπότομα ἡ νέα γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ.

Ἐκεῖνος ὅμως ἔκανε πὼς δὲν κατὰλαβε
καὶ συνέχισε:

— Ἦρθα μόλις σήμερα τὸ ἀπόγευμα
ἀπὸ τὴν ἐπαρχία στὸ Λονδίνο, τὸ ὁποῖο
δὲν γνωρίζω καθόλου. Βρῆκα ἓνα μι-
κρὸ δωμάτιο καὶ βγῆκα ὕστερα γιὰ
νὰ κάνω μερικὰ ψώνια.

— Δὲν βλέπω νὰ ἔχετε κἀνὴ καὶ πολ-
λὰ ψώνια, τοῦ εἶπε ἡ Ἐντιθ.

— Ναί, ἔχετε δίκιο. Δὲν ἀγόρασα πα-
ρὰ μόνον μιὰ ὀδοντόπαστα καὶ τὴν ἔχω
στὴν τσέπη μου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει ση-
μασία. Σημασία ἔχει τὸ ὅτι παραπλανή-
θηκα στὸ Λονδίνο καὶ τώρα μοῦ εἶναι ἀ-
δύνατο νὰ ξαναβρῶ τὸ ξενοδοχεῖο μου
τοῦ ὁποῖου δὲν πρόσεξα οὔτε καν τὸ ὀ-
νομα.

— Τότε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ γυρίσετε
στὴν πατρίδα σας, εἶπε πάλι ἡ Ἐντιθ σὲ
τόνο κάθε ἄλλο παρὰ ὑποχρεωτικό.

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ οὐτ' αὐτὸ νὰ
κάνω ἐπειδὴ δὲν ἔχω καθόλου λεπτὰ. Τὰ
ἄφησα μέσα στὴν βαλίτσα μου καὶ δὲν
πῆρα μαζί μου παρὰ μόνον κάτι ψιλὰ τὰ
ὁποῖα ἔχω σχεδὸν ὅλα ξοδέψῃ. Ὁ μόνος
τρόπος νὰ ξαναβρῶ τὸ ξενοδοχεῖο μου εἶ-
ναι νὰ τηλεγραφήσω στοὺς δικούς μου
στοὺς ὁποῖους ἔστειλα τὸ πρωὶ ἓνα γράμ-
μα.

Ἡ Ἐντιθ ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ καὶ ὁ-
ταν τὸν ἔφθασε τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς πῆρα γιὰ
ψεύτη. Ἐδῶ εἶναι ἡ ὀδοντόπαστα. Τὴν
βρῆκα τυχαίως. Καί, ἂν θέλετε ἐπιτρέψτε
μου νὰ σὰς δώσω κι' αὐτὰ τὰ λίγα
λεπτὰ. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἔ-
χω μαζί μου περισσότερα.

Ὁ νέος πῆρε τὴν ὀδοντόπαστα
καὶ τὰ λεπτὰ, τὴν εὐχαρίστησε εὐ-
γενικώτατα καὶ ζήτησε τὸ ὄνομα
καὶ τὴν διεύθυνσή της γιὰ νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὸ μικρὸ
δάνειο. Ὑστερὰ χωρίστηκαν.

Καθὼς πλησίαζε ὅμως στὸν πά-
γκο εἶδε μιὰ γυναίκα ἐπιδρομίστρια
νὰ ψάχνῃ σκυμμένη, σὺν νὰ γύ-
ρευε νὰ βρῇ κάτι. Ὅταν πῆγε πιὸ
κοντὰ ἀναγνώρισε τὴν κυρία μὲ
τοὺς ρευματισμούς ποὺ τῆς εἶχε
μιλήσῃ λίγην ὥραν πρίν.

— Χάσατε τίποτα, κυρία μου,
τὴν ρώτησε; Μήπως μπορῶ νὰ σὰς
βοηθήσω;

— Ἄ! εὐχαριστῶ πολὺ καλὴ μου
νέα, ἀπάντησε ἡ κυρία. Κάτι ἔφα-
σα ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβα-
δαῖο ὥστε νὰ σὰς θάλω σὲ μελάν-
δες. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ὀδοντόπα-
στα.

μα μὲ χαρτὶ τοῦ ξενοδοχείου. Ἀλλὰ γιὰ
νὰ γίνῃ αὐτὸ πρέπει νὰ βρεθῇ κάποια εὐ-
γενικὰ ψυχὴ νὰ μοῦ δανείσῃ λίγα λεπτὰ
γιὰ τὸ τηλεγράφημα καὶ γιὰ νὰ στεγα-
σθῶ ὥστόσο νὰ παρῶ ἀπάντησιν.

— Ἄν μοῦ εἶχατε πῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ
περὶ τίνος πρόκειται δὲν θὰ σὰς ἄφηνα
νὰ χάνετε τόσην ὥρα ἀδίκῃ τὸν καιρὸ
σας, εἶπε ἡ νέα. Σὰς πληροφοροῦ ὅτι δὲν
ἔχω κι' ἐγὼ παρὰ ἐλαχίστα πράγματα
ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη εἶχα περισσότερα δὲν
θὰ σὰς εἶδινα οὔτε πεντάρα.

— Νομίζετε ὅτι σὰς λέγω ψέμματα,
ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

— Πὼς θέλετε νὰ πιστέψω αὐτὴν τὴν
ἱστορία ἀφοῦ δὲν μοῦ δείξατε οὔτε καὶ
τὴν ὀδοντόπαστα ποὺ λέτε ὅτι ἀγορά-
σατε.

Ὁ νέος ἄρχισε τότε νὰ ψάχνῃ στὴς
τσέπες του καὶ νὰ ἀπορῇ ποὺ δὲν εὕρισκε
τὸ ψώνιο του. Στὸ μεταξύ ὅμως ἡ Ἐντιθ
προτίμησε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ ψάχνῃ καί,
ρίχνοντάς του μιὰν ἀπότομη ἀκαληνύ-
χτα ἀπομακρύνθηκε βιαστικὰ.

Δὲν εἶχε προχωρήσῃ, ὅμως, παρὰ λίγα
μέτρα ὅταν αἰσθάνθηκε νὰ κλωτσᾷ μὲ
τὸ πόδι τῆς ἓνα μικρὸ βέμα. Ἐσκυψε,
τὸ σήκωσε καὶ εἶδε μὲ κατάπληξη ὅτι ἦ-
ταν μιὰ ὀδοντόπαστα. Τότε μετάνιωσε
γιὰ τὸν ἄσχημο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε
σερβὴ λίγην πρίν καὶ ἀποφάσισε νὰ γυρί-
σῃ νὰ δώσῃ στὸν ἄγνωστο τὴν ὀδοντόπα-
στα καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ λίγα λεπτὰ ποὺ
εἶχε μαζί της. Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε ση-
κωθῇ στὸ μεταξύ καὶ προχωροῦσε πρὸς
τὴν ἄλλην κατεύθυνση.

Ἡ Ἐντιθ ἄρχισε τότε νὰ τρέχῃ καὶ ὁ-
ταν τὸν ἔφθασε τοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σὰς πῆρα γιὰ
ψεύτη. Ἐδῶ εἶναι ἡ ὀδοντόπαστα. Τὴν
βρῆκα τυχαίως. Καί, ἂν θέλετε ἐπιτρέψτε
μου νὰ σὰς δώσω κι' αὐτὰ τὰ λίγα
λεπτὰ. Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἔ-
χω μαζί μου περισσότερα.

Ὁ νέος πῆρε τὴν ὀδοντόπαστα
καὶ τὰ λεπτὰ, τὴν εὐχαρίστησε εὐ-
γενικώτατα καὶ ζήτησε τὸ ὄνομα
καὶ τὴν διεύθυνσή της γιὰ νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ τῆς ἐπιστρέψῃ τὸ μικρὸ
δάνειο. Ὑστερὰ χωρίστηκαν.

Καθὼς πλησίαζε ὅμως στὸν πά-
γκο εἶδε μιὰ γυναίκα ἐπιδρομίστρια
νὰ ψάχνῃ σκυμμένη, σὺν νὰ γύ-
ρευε νὰ βρῇ κάτι. Ὅταν πῆγε πιὸ
κοντὰ ἀναγνώρισε τὴν κυρία μὲ
τοὺς ρευματισμούς ποὺ τῆς εἶχε
μιλήσῃ λίγην ὥραν πρίν.

— Χάσατε τίποτα, κυρία μου,
τὴν ρώτησε; Μήπως μπορῶ νὰ σὰς
βοηθήσω;

— Ἄ! εὐχαριστῶ πολὺ καλὴ μου
νέα, ἀπάντησε ἡ κυρία. Κάτι ἔφα-
σα ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο σοβα-
δαῖο ὥστε νὰ σὰς θάλω σὲ μελάν-
δες. Δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ὀδοντόπα-
στα.

ΚΑΩΝΤΙΝ ΒΙΛΑΡ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ τοῦ μαύρου κρίνου

Περίηψις προηγουμένων

Ὁ Νέδ Κάρσον, μηχανικός, διευθυντής
μίας ἐπιχειρήσεως στὴν Ἰάβα, περνώντας
ἐπ' τῇ Σιγγαπούρη, γιὰ νὰ δῇ τὸν γιατρὸ
Μῶνρο, φίλον του, ἐγνώρισε τὴν Τρέσσα
Δίξον, ὡραιότατῃ ξανθῇ καὶ τὸν ἀδελφὸ
τῆς Πέρρυ Δίξον, βοτανολόγο, τύπο ἐκ-
φυλο καὶ μιγάδα τὴν ὄψῃ. Εἶχαν ἓνα ὑ-
πηρέτῃ στὴ βίλλα τους, Κινέζο, τὸν Βά-
Σου. Κάποτε ὁ Δίξον ἔλαβε προειδοποί-
ησιν πὼς θὰ τὸν σκοτώσουν γραμμένη
σ' ἓνα χαρτὶ μ' ἓνα χέρι ζωγραφισμένο
μὲ κόκκινα χρώμα. Ἡ Τρέσσα τὸ εἶπε
στὸν Κάρσον ὁ ὁποῖος ἡσθάνετο μεγάλη
συμπάθεια γιὰ τὴν νέα. Ἐνα βράδυ ἡ
Τρέσσα ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὸ χορὸ τῆς
Πρεσβείας βρῆκε τὸν ἀδελφὸ τῆς σκο-
τωμένο καὶ παραμορφωμένο στὸ πρόσω-
πο. Συλλαμβάνεται ὁ Κινέζος ἀλλ' ἀπο-
δεικνύει τὴν ἀθωότητά του καὶ ἀπολύε-
ται. Ὁ Κάρσον καὶ ἡ Τρέσσα βρῆκαν
στὸ προσκέφαλο τοῦ νεκροῦ ἓνα μαῦρο
κρίνο σπανιότατο καὶ ἓναν σάκκο κενό.

Ἐπίσης στὰ χαρτὰ ποὺ ἔσχισαν ἓνα
γράμμα ἀπὸ κάποιον Ἀματρογκ ποὺ ἔ-
λεγε πὼς θὰ πῇ νὰ τὸν δῇ ἐκείνη τὴ
βραδυά. Ὁ Κάρσον ζήτησε τὸν ἀριθμὸ
τηλεφώνου τοῦ Ἀματρογκ ποὺ ἦταν τοῦ
ἴδιου ξενοδοχείου του. Ἐκεῖ τοῦ εἶπαν
πὼς ἔφυγε στὴ Μαλάκα. Ρώτησε γιὰ τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν πε-
ριέγραψαν καὶ ὁ Κάρσον πῆγε στὴ Μα-
λάκα ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε οὔτε ἐκεῖ. Ἐν-
τὼ μεταξὺ ἄφῃκαν τὴν ὑπόθεσιν στὰ χέ-
ρια τῆς ἀστυνομίας καὶ ἔφυγαν γιὰ τὴν
Ἀγγλία γιὰ νὰ τελέσουν τοὺς γάμους
των. Δυὸ μέρες ὅμως πρὸ τοῦ γάμου ἡ
Τρέσσα ἐξηρανίσθη. Μετὰ μιᾷ ὥρᾃ ἔ-
στειλε ἓνα τηλεγράφημα στὸ ὁποῖο πα-
ρακαλοῦσε τὸν μνηστῆρα τῆς νὰ τὴν συγ-
χωρήσῃ. Περνοῦν ἔξ μῆνες, ὁ Κάρσον
βρίσκει πάλι μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ἐρ-
γάζεται. Μιὰ μέρα δέχεται τὴν ἐπίσκεψιν
τοῦ Μῶνρο ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι εἶχε δῇ
τὴν Τρέσσα στὴν Σιγγαπούρη. Ὁ Κάρ-
σον δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ Τρέ-
σα βρέθηκε ἐκεῖ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔμεινε
ἄγρυπνος σκεπτόμενος. Ἐπὶ τέλους ἐγ-
μέρωσε καὶ ἡ ἐργασία ξανάρχισε.

8ον

ἈΡΕΣΕΙ αὐτὴ ἡ ζωὴ Νέδ, ρώ-
τησε ὁ γιατρός.

— Ναί, μὰ κάποτε αἰσθάνο-
μαι τύψεις. Ἀφαιροῦμε τὴν
δρομὴ ἀπὸ τὸ δάσος, γιὰ νὰ κάνουμε
δρόμους καὶ νὰ φέρουμε τὸν πολιτισμὸ
μας.

— Αὐτὸ θὰ πῇ πρόδοος.

— Ἄν ὅμως, ἡ πρόδοος αὐτὴ ἐξακο-
λουθῇ σ' ἓνα ἐκατομμύριο χρόνια δὲν
θὰ ἔγουμε τίποτε ἀξιοθέατο στὴ γῆ. Θά-
ναι ὅλα δρόμοι κι' ἐργοστάσια!

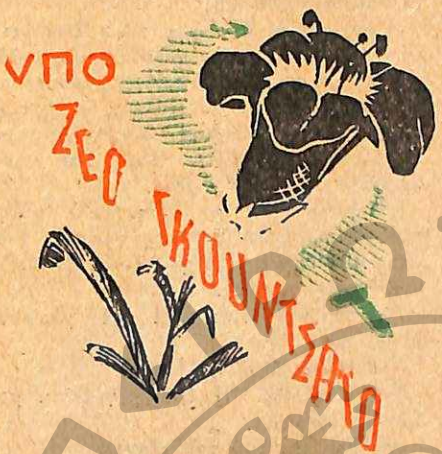
— Μὰ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ εὐχαριστῇ ἓναν
ἄνθρωπο πολιτισμένο σὺν ἐσένα.

— Δὲν πιστεύω. Δὲν εἶναι οἱ μηχανές
μόνο ποὺ μᾶς διασκηδάζουν, ἀλλὰ ἡ συ-
ναίσθησις πὼς ἀγωνιζόμαστε γιὰ κάτι
καὶ τὸ κερδίζουμε. Ὅταν νικήσῃς τὸν
ἀντίπαλο, λυπᾶσαι γι' αὐτὸν καὶ θέλεις
πάλι νὰ τὸν βάλῃς στὴ θέση του.

— Ἰσως.

— Ἐξέρω στενοχωρεῖσαι Μῶνρο. Θὰ σὲ
πάω σὲ κάποια τοποθεσία θαυμασία γε-
μάτῃ ἐξωτικά φυτὰ καὶ κυνήγι. Ἐκεῖ θὰ
ᾄδῃς ὁμορφίες τῆς φύσεως. Ὑπάρχει κά-
ποιο μονοπάτι ποὺ κόψαμε.

Ἐπὶ ἀρκετὰς μέρες ὁ Κάρσον εἰργάζε-
το πυρετωδῶς γιὰ νὰ προχωρήσῃ τὸ ἔρ-
γον. Ἐπειτα ἓνα πρωὶ μὲ τὸν γιατρὸ καὶ
τὸν Βά—Σου, πῆραν μαζί τους μερικὰ
πράγματα καὶ πῆγαν στὴν ἐκδρομὴ.

Ἀκολούθησαν τὸ μονοπάτι ἔως τὰς
πηγὰς τοῦ ποταμοῦ κι' ἔπειτα προχώρη-
σαν μέσα στὴ ζούγκλα κάτω ἀπὸ τίς ἀψί-
δες τῶν δένδρων.

— Ποτέ μου δὲν εἶδα τόσο πυκνὸ δά-
σος εἶπε ὁ Μῶνρο. Φαντάζομαι τί κόπος
γιὰ ν' ἀνοίξετε δρόμο ἐδῶ μέσα.

— Πολὺ δύσκολο βέβαια. Πιὸ ψηλὰ
ὅμως ἀνοίγει λίγο καὶ φαίνεται ὁ ἥλιος.
Πρόσεξε, πρόσεξε.

Ὁ Μῶνρο πήδησε ἀπότομα. Ἐνα φίδι
πελωρίων διαστάσεων πέρασε βιαστικὰ
ἀπὸ μπροστά τους.

— Εἶναι γεμάτῃ ἡ ζούγκλα ἀπὸ δαυ-
τα, εἶπε ὁ Κάρσον. Τὰ πιὸ πολλά, ὅμως,
δὲν εἶναι φαρμακερά.

Ἐφθινὰ ἄκουσαν κάτι σὺν σφυρίμα-
τα, σὺν ὁμιλίαις, φωνῆς ποὺ βγαίνανε ἀ-
πὸ τὸ δάσος. Ἐπαύσαν γιὰ μιὰ στιγμὴ,
ἔπειτα ἀκούσθηκαν πιὸ πέρα βαθειά. Κα-
τόπιν μιὰ κραυγὴ σὺν γέλιο ἀνθρώπου.

— Τί εἶνε αὐτά; εἶπε ὁ γιατρός.
Ὁ Κάρσον γέλασε.

— Μαῦμοδες, εἶπε. Ὑπάρχουν ἄρθε-
νες ἐδῶ. Χωρίζονται σὲ δυὸ στρατόπεδα
καὶ παίζουν πετροπόλεμο. Τὴν τελευταία
φορὰ ποὺ περάσαμε μᾶς ἐπετέθησαν μὲ
πέτρες.

Πραγματικὰ καθὼς προχώρησαν εἶδαν
τοὺς πιθήκους νὰ τρέχουν κοπάδια γύρω
τους.

Στὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ δάσος δὲν ἦταν
πυκνόν. Ἀνθισμένοι θάμνοι, μὲ λουλούδια
σὺν κέρια παντοῦ, ποικιλία πολυχρώμα
καὶ θαυμάσιες μεγάλες πεταλοῦδες πετού-
σαν παντοῦ.

— Τί ὁμορφιά!

— Εἶναι ἀκόμη καλύτερα ὅταν φθά-
σουμε στὸν ποταμὸ, εἶπε ὁ Κάρσον.
Ὁ ἥλιος ἦταν ψηλά, κι' ἡ ζέση ἀνυ-
πόφορη. Εὐτυχῶς φοροῦσαν μόνο παντα-
λόνια λιγὰ, ἄσπρα ὑποκάμισα καὶ κά-
σκες.

— Πὼς ὑποφέρετε ἐδῶ εἶπε ὁ Μῶνρο.
Ἡ Σιγγαπούρη ἐν συγκρίσει εἶναι δρο-
σερῇ.

— Συνηθίζεις κανένας. Κόττα τὸν Βά—
Σου. Λές καὶ εἶναι σὲ φυγεῖο.

— Αὐτὸς ὁ Κινέζος θὰ εἶναι δροσερός
καὶ στὴν Κόλασιν.

Ὁ Κινέζος φορτωμένος τὰ πράγματα
ἔλα καὶ τὸ ἔπλο ἀκόμα τοῦ γιατροῦ ἦταν
ἀπαθέστατος.

Ἐφθασαν στὸν ποταμὸ. Τὰ δέντρα ἐ-
πάνω ἀπὸ τὰ νερά ἦταν γεμάτα θαυμά-
σια ὀρχεοειδῆ ἀνθισμένα ποὺ σκορποῦσαν
ἓνα ἄρωμα λεπτότατο.

— Πὼς σοῦ φαίνεται; ρώτησε ὁ
Κάρσον.

— Ἀνώτερα ἀπὸ κάθε περιγραφή. Ἐ-
λα Βά—Σου ἐτοίμασε νὰ φᾶμε κάτι. Ὁ
λάουγγας μου καίει.

Ὁ Βά—Σου ἔστρωσε χάμω τραπέζι ἀ-
φοῦ σκούπισε τὰ κόκκινα μυρμηγκία ποὺ
ἦταν σωρὸς γύρω. Εἶχαν διάφορα κρῶα
φαγητὰ καὶ κρασί.

Ἐπὶ μιᾷ ὥρᾃ ἔτρωγαν, ἐνῶ ὁ Κινέζος
τοῦ φυτοῦσε μὲ μιὰ βεντάλια γιὰ νὰ διώ-
χνῃ τίς μύγες. Μετὰ, ἔκαναν ἓναν περί-
πατο στὴν ἄκρῃ τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μῶνρο κατέβηκε τὴν ἀκροποταμιά
γιὰ νὰ κόψῃ ἓνα θαυμάσιο λουλούδι ὀρχε-
δοειδοῦς. Φώναξε τὸν Κάρσον ἀπότομα:

— Νέδ, ἔλα ἐδῶ.

— Τί συμβαίνει;

— Κότταξε. Ἐδῶ γύρω κάποιος ἔχει
κόψει λουλούδια. Παρατήρησε τὰ στελέ-
χη τους. Τρέχει ἀκόμη ἓνα πολυῶδες ὑ-
γρὸ ποὺ ἀφίουν τὰ φυτὰ ὅταν εἶναι φρε-
σκοκομμένα.

— Θὰ πέρασαν ἰθαγενεῖς ἴσως. Τὰ χό-
δουν καὶ τὰ πουλοῦν στὴ Μπατάβα.

Ὁ Μῶνρο ἔκαμε ἓνα θαυμάσιον μου-

κέτο από τα εξωτικά κρίνα της ζούγκλας.

—Θα κόψω κι' άλλα ακόμη είπε και κατέδρασε σε μια χαράδρα.

Ο Κάρσον κάθισε κάτω από την αψίδα που σχημάτιζαν τα πυκνά δένδρα. Εξαφνικά άκουσε τον Βά—Σου ν' αφήνει μια κραυγή εκπλήξεως.

Πύρισε και τον είδε να βλέπει μακριά, ανάμεσα στο άνοιγμα που άφινε η φυτεία. Έτρεξε να δει τι συμβαίνει. Σε μιαν απόσταση μεγάλη διακρίνεται η σιλουέτα μιας γυναίκας, με κάτασπρο σπόρ φόρεμα και ύψηλά δερμάτινα υποδήματα. Κρατούσε στα χέρια της ένα μπουκέτο λουλούδια.

Από τα χέρια του Κινέζου έπεσε το ντουφέκι που κρατούσε γιατί κάτω από το πλατύφυρο καπέλλο του ήλιου είχε αναγνωρίσει το πρόσωπο της Τρέσσας!

Ο Κάρσον άρπασε μια κραυγή και τινάχθηκε όρθιος. Έβλεπε την παλάμη του πάνω από τα μάτια για να κυττάξει καλά. Η όπτασία είχε χαθεί. Ο Βά—Σου πήρε το όπλο του από χάρμη και δεν είπε λέξη.

— Βά—Σου από πού πήγε;
— Πήγε; Ποιό πήγε; Ντέν καταλαβαίνει.

— Τήν είδες εκεί κάτω μακριά, την κυρία σου. Έξαφνίστηκε όμως...

Ο Βά—Σου κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Ο Κάρσον τον άρπαξε από τους ώμους και τον άτύνισε κατόπιν:

— Δεν είδες μια γυναίκα, εκεί πέρα;
— Βά ντέν είδες τίποτε. Δέντρα μόνο.
— Μου λές ψέμματα!

Ο Μώνρο φάνηκε μπροστά τους:

— Τι συμβαίνει Νέδ; ρώτησε.

Είδε τον Κάρσον να κυττά τον Κινέζο σαν τρελλός. Απατήθηκε; Ήταν φάντασμα της έμμόνου ιδέας του; Έτρεξε στο μέρος που είδε την γυναίκα. Ούτε θήματα διακρίνοντο στο χώμα. Ώνειρεύτηκε;

Εξαφνικά έσκυψε κι' έπιασε κάτι. Ήταν μια γυναικεία φουρκέττα. Με μια κραυγή θριάμβου την έφερε και την έδειξε μπροστά στα μάτια του Κινέζου.

— Μου είπες ψέμματα Βά. Τήν είδες καλά όπως και εγώ. Γιατί είπες πως δεν την είδες;

Ο Βά—Σου δεν είπε λέξη. Ο Μώνρο προσπαθούσε να έννοησι τι συμβαίνει.

— Τι είδες λοιπόν Νέδ, λέγε μου.

— Είδα την Τρέσσα, εκεί, πέρα, μακριά.

— Τήν Τρέσσα; Άδύνατον.

— Ναί, ναί σου λέγω. Κι' αν δεν εύρισκα αυτή την φουρκέττα θα νόμιζα πως τρελλάθηκα, όπως ήθελε να με κάνη να πιστέψω ο Βά—Σου.

Κύτταξε τον Κινέζο σαν να ήθελε να τον τουφεκίση.

—Φαίνεται άπίστευτο, είπε ο γιατρός. Δέ μου λές, από πού πήγε;

— Δεν ξέρω να θά την εύρω. Άκουσε Μώνρο, εδώ και ο Βά θά γυρίσει στις εγκαταστάσεις μας. Φρόντισε να είσθε εκεί πριν σκοτεινιάση.

— Κι' εσύ;

—Θά πάω κυνηγώντας άσπυ να την εύρω.

— Μά σίλε μου, δεν μπορείς να...

Ο Κάρσον τον έσταμάτησε με μια χειρονομία. Ο γιατρός έννοησε ότι κάθε διαμαρτυρία του θα ήταν άνωφελη. Έ-

δωσε το χέρι του στον φίλο του.

— Καλή επιτυχία Νέδ, είπε, αν δεν γυρίσεις όμως ως την αύρη θάρω ξοπίσω σου.

Ο Κάρσον χαιρέτησε και χώθηκε σαν τρελλός μέσα στο μονοπάτι του πυκνού δάσους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Η ΑΒΥΣΣΟΣ

Ο Κάρσον ακολουθούσε το στενό μονοπάτι μέσα από την πυκνή κι' αδιαπέραστη θάλαση. Τού φαινόταν αδύνατο, μια γυναίκα να πέρασε απ' εκεί. Έπειτα από πολύ δρόμο είδε κάποιο άνοιγμα και τα φυτά παραμεριμένα. Ίχνη ανθρώπου ποδιού ήταν χαμω στο ύψος χώμα. Ακολουθούσε τα ίχνη κι' έφθασε σε κάποιο ύψωμα. Σταθηκε άναποφάσιστος. Στο τέλος εξακολούθησε την ίδια κατεύθυνση.

Μια ιδέα τον έτρωγε. Η Τρέσσα θα τον άνεγνώρισε και θα προσπαθούσε να τον άποφύγη τώρα. Ήταν άλλωστε φυσικό κατόπιν της στάσεώς της στην Άγγλία. Σκέφθηκε πως δεν ήταν σωστό να τρέξη πίσω από μια γυναίκα που τον άπέφευγε, αλλά η έπιθυμία του να έχη μια εξήγηση υπερίσχυσε.

Και η διαγωγή του Κινέζου πως εξηγείται; Ός τώρα είχε πλήρη έμπιστοσύνην στον ύπηρετην αυτόν και τώρα; Γιατί να του πη ψέμματα; Μήπως η Τρέσσα και ο Κινέζος του κρύβουν κανένα σπουδαίο μυστικό;

Προχωρούσε εν τω μεταξύ, έως ότου είδε μακριά ένα χωριουδάκι ίθαγενών. Ήταν κάμποσες δωδεκάδες καλύδες από μπαμπού επάνω σε στύλους, σκεπασμένες με φύλλα φοινίκων. Διάφοροι μαύροι ειργάζοντο στα σπίτια τους και μικρά παιδιά παίζανε στο δρόμο.

Ο Κάρσον ρώτησε έναν άλλ' αυτός του μίλησε μιαν άγνωστη γλώσσα. Ρώτησε τότε έναν γερο γερμανικά αν είδε μια λευκή γυναίκα.

— Ναί, του είπε μαζί με μερικούς Μαλαίους.

— Πόσος Μαλαίοι ήταν;

— Τέσσερες. Ή άσπρη γυναίκα μαζώνει λουλούδια.

— Κι' από πού τράβηξαν;

Ο γερός του έδειξε ένα δρόμο έξω από το χωριό.

— Στήσανε σκηνή εκεί κοντά στο ποτάμι, είπε.

Ο Κάρσον του έριξε δυο νομίσματα και τράβηξε προς την υποδειχθείσαν διεύθυνση. Ο ήλιος έδυε. Σε λίγο η τροπική νύχτα θ' άπλωνε τα μαύρα φτερά της. Περάτησε μισό μίλλι όταν στη στροφή ενός δρόμου είδε μια λευκή φόρμα, πενήντα γυάρες μπροστά:

— Τρέσσα! φώναξε.

Έκείνη γύρισε και τον είδε. Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκε σαν μαρμαρωμένη και κατόπιν χωρίς να πη λέξη έτρεξε κι' έφυγε.

— Διάβολε! ψιθύρισε εκείνος.

Μπορούσε να τρέξη ξοπίσω της, αλλά του ήταν άδύνατο να σκέπτεται πως τον άπέφευγε όπως άποφεύγει κανένας ένα λεπρό. Κατόπιν μάστιγα από τόση συμπάθεια, τόση αγάπη.

Στο τέλος του δρόμου είδε μια κατασκήνωσι. Δυο σκηνές κοντά στο οέμα. Μια μεγάλη φωτιά στο μέρος της ζούγκλας και γύρω της τέσσερες άνδρες τρώ-

γανε. Είδε τη μια σκηνή νάχη κλεισμένη την πόρτα. Οι Μαλαίοι έκάθοντο στην άλλη έξω. Προφανώς η Τρέσσα είχε κρυφτή μέσα.

Καθώς πλησίασε δυο από τους μελαψούς σκοπούς τον κυττάζον άγρια.

— Θέλω να δω την Κυρία που μένει εδώ, είπε.

Οι δυο άνδρες κούνησαν το κεφάλι σαν να μην κατάλαβαν. Τους μίλησε γερμανικά. Τίποτε. Τότε πήρε την άποφαση και προχώρησε προς την είσοδο της σκηνής. Οι Μαλαίοι έβλεπαν το χέρι τους στο μαχαίρι που είχαν στο ζουναίρι.

— Μακριά! τους φώναζε. Τραβήχτηκε!

Ο ένας έδραλε το μαχαίρι από τη θήκη. Ο Κάρσον έκανε ένα βήμα πίσω και τους παρυσίασε κατάνουρα την κέννη του περιστροφικού του. Κι' οι άλλοι ίθαγενείς μαζεύτηκαν εκεί άμέσως, αλλά τί να κάνουν μπροστά σ' ένα περιστρεφόμενο;

Ο Κάρσον προχωρούσε προς την σκηνή όταν φάνηκε το κεφάλι της Τρέσσας στην είσοδο. Είδε την κατάσταση κι' έγνεψε στους Μαλαίους να τραβήξουν.

— Τι θέλεις από μένα; είπε μελαγχολικά.

— Θέλω να σε δω.

— Μά δεν σου το έδήλωσα καθαρά πως...

—Τίποτε δεν ήταν καθαρά γραμμένο. Έπειτα με ύφος πονεμένο:

— Τρέσσα πρέπει να σου μιλήσω.

— Δεν θά ώφελοσε σε τίποτε, είπε, γιατί να με ακολουθήσεις εδώ;

Τήν παρατήρησε καλά με άδρόταγμα μάτια σαν να ήθελε να διαβάση στο γλωμμά εκείνο προσωπάκι, στα θλιμμένα μάτια, το αίνιγμα που του έκρυβε. Τήν είδε να συκρατή την συγκίνησή της και να φαίνεται πιο άποφασιστική.

— Ήρθα να μάθω τί σημαίνουν όλ' αυτά, της είπε.

— Δεν έχω να πω τίποτε.

Μά υπάρχει μιά αιτία τέλος πάντων. Εσχάς πως πριν λίγους μήνες είμαστε έτοιμοι να παντρευτούμε; Έχεις υποχρέωση σε μένα, στην μητέρα μου, στην αδελφή μου ακόμη, να δώσης μια εξήγηση της διαγωγής σου.

— Δεν μπορώ να εξηγήσω τίποτε, εί-

πε εκείνη σιγά. Νομίζεις πως ήταν εύκολο σε μένα να φερθώ όπως φέροηκα έπειτα από τόση καλοσύνη που μου δείξατε; Όταν έφυγα από το σπίτι σας έ-

κλαιγα από ντροπή. Ήθελα να γράψω και να τα εξηγήσω όλα. Δουλίμασα μά δεν μπόρεσα. Δεν ήταν δυνατό να εξηγήσω τίποτε...

— Όμως θά ύπάρχη κάτι που θά μπορούσε να μου πης.

— Είναι τόσο δύσκολο ώστε δεν μπορώ. Τό σκέφθηκα πολύ-πολύ. Τό μόνο που μάς μένει είναι να ξεχάσουμε ο ένας τον άλλον για πάντα.

— Να ξεχάσουμε την αγάπη μας;

— Κι' αυτήν ακόμη. Ήξερα πως είσαι στην Ίαβα αλλά νόμιζα πως θρίσκεσαι στη Μπατάβια. Όταν είδα έσένα και τον Βά—Σου...

— Είναι και ο Μώνρο εδώ.

— Τον είδα στη Σιγγαπούρη. Ήθελε κι' αυτός να μάθη για όλα όσα συνέβησαν, που δεν έπρεπε να συμβούν.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Ένα ενδιαφέρον άρθρον του Γάλλου άστρολόγου ΖΑΝ ΕΝΤΟΥ

Πέστε μου πότε γεννηθήκατε!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΥΠΟ ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡ ΚΙΝΟΥ

Οι άνδρες που γεννήθηκαν από της 22ας 'Ιουνίου μέχρι της 23 'Ιουλίου βρίσκονται υπό την επίδρασην του Καρκίνου. Έχουν ψυχή υπερβολικά ευαίσθητη. Θεωρούν τον εαυτό τους άποτυχημένο, είναι νευρικοί, δύ-

Τύπος άνδρος υπό το ζώδιον του Καρκίνου.

Τύπος άνδρος υπό το ζώδιον του Λέοντος.

Τύπος άνδρος υπό το ζώδιον της Παρθένου.

που δεν υφίστανται στην πραγματικότητα. Δεν έχουν προλήψεις, είναι φιλαλήθεις και μπορεί κανείς να βασισθή στο λόγο των.

ΥΠΟ ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ

Όσοι γεννηθούν μεταξύ της 24ης Αύγουστου και 25ης Σεπτεμβρίου βρίσκονται υπό την επίδρασην της Παρ-

θοδικής δυσχέρειας.

ΥΠΟ ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΖΥΓΟΥ

Υπό το ζώδιον του Ζυγού ευρίσκονται όσοι γεννηθούν μεταξύ 24ης Σεπτεμβρίου και 25ης Οκτωβρίου. Από πολλών άποψεων το ζώδιον αυτό είναι πολύ ικανοποιητικό. Ο άνδρας είναι στερεά προσκολλημένος στην οικογένειά του, στη γυναίκα του, στα παιδιά του. Είναι κοινωνικός, ευχάριστος, χαρούμενος. Εάν η γυναίκα του δεν τύχη νάει άρκετά έξυπνη, τότε αυτός αρχίζει ν' άσγοληται με τις άλλες γυναίκες. Δεν είναι πολύ ασπιτικός. Είναι πρόθυμος να συνεννοηται με τους άλλους, και προβαίνει εύκολα σε υποχωρήσεις.

ΥΠΟ ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΣΚΟΡΠΙΟΥ

Όσοι γεννηθούν μεταξύ 25ης Οκτωβρίου και 22 Νοεμβρίου βρίσκονται υπό το ζώδιον του Σκορπιού. Το κύριο χαρακτηριστικό τους είναι μια ακατάβλητη φιλεργία. Αγαπούν τις δύσκολες δουλειές, τα σκληρά κλίματα, τους επικίνδυνους δρόμους, τέλος πάν ότι άπαυτεί έντονη προσπάθεια για να υπερνικήθη.

ΥΠΟ ΤΟ ΖΩΔΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΞΟΤΟΥ

Υπό το ζώδιον του Τοξότου βρίσκονται όσοι γεννηθούν μεταξύ 23 Νοεμβρίου και 22 Δεκεμβρίου. Είναι πρό παντός ιδεολόγοι, και όνειροπόλοι, δεν στερούνται όμως πρακτικού. Είναι ικανοί να προβλέψουν την έκβαση μιας έπιχειρήσεως πολύ πριν από τους άλλους. Συνδέονται εύκολα διά φίλιας, άκομη και με γυναίκες.

Εάν ένας τέτοιος άνδρας παντρευτή μια γυναίκα που τον καταλαβαίνει τότε φθάνει στο σημείο της πλήρους ανάπτυξεως του χαρακτήρος του και γίνεται ένας ιδεώδης σύζυγος, πιστός και περιποιητικός. Μισεί τις άναξιοπρέπειες, τα ψεύδη και εκφράζει πάντοτε σαφώς όλόκληρη την σκέψη του.

Εν θουσιάζεται εύκολα, αλλά και εύκολα ήρπει. Είναι θαρραλέος, καθόλου έκδικητικός, ούτε εγωιστής.

Τύπος άνδρος υπό το ζώδιον του Ζυγού.

Τύπος άνδρος υπό το ζώδιον του Σκορπιού.

Τύπος άνδρος υπό το ζώδιον του Τοξότου.

Τὰ περάξενα τῆς ἱστορίας

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΜΕΣΜΕΡ

Ένας τυχοδιώκτης θεραπευτής

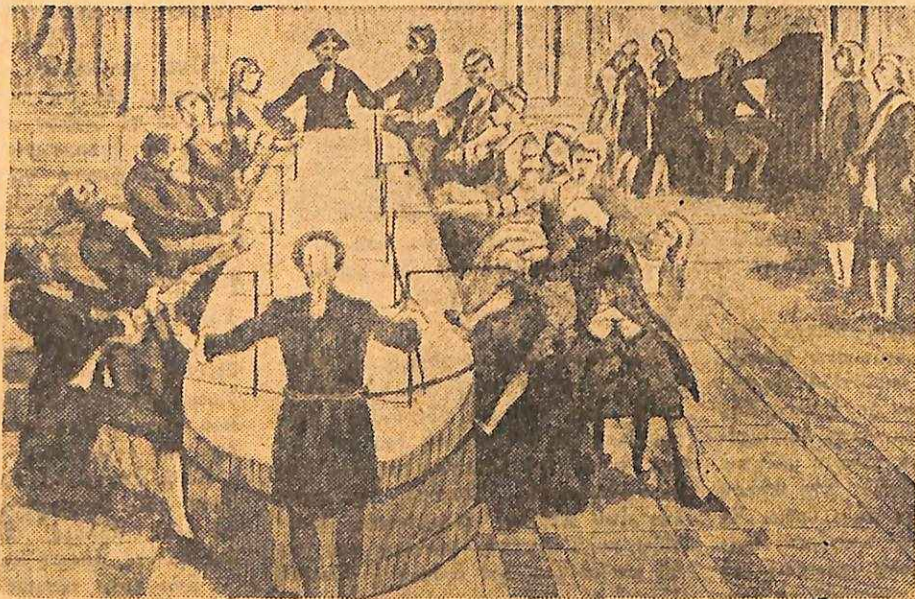
ΣΤΙΣ ἀρχές τοῦ ἔτους 1778 ἐφθάσε στὸ Παρίσι ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Μ έ σ μ ε ρ. Ἡ πρώτη του φροντίς ὑπῆρξε νὰ διαδοῖσῃ ὅσο μποροῦσε πῶς γρήγορα ὅτι κατεῖχε μίαν ἐξαιρετικὴ μαγικὴ δύναμη. Καθὼς βεβαίως ὁ ἴδιος, μπορούσε νὰ κἀν ἀληθινὰ θαύματα, θεραπεύοντας καὶ τὶς πῶς βαρεῖς ἀρρώστειες. Ἐγκατεστάθη λοιπὸν στὸ μεγαλοπρεπέστερο Παρισινὸ ξενοδοχεῖο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, στὴν ἀριστοκρατικὴ πλατεῖα Βαντόμ, καὶ εἰδοποίησε τὸ κοινὸν ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ δεχθῇ λίγους ἀσθενεῖς γιὰ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕ ΜΕ ΤΟΝ «ΜΑΓΙΚΟ ΚΑΔΟ». — ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΤΑ ΟΜΑΔΑΣ. — ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ. — ΠΩΣ ΕΞΗΠΛΗΤΗΣΕ ΤΟΥΣ ΚΕΦΑΛΙΟΥΧΟΥΣ ΤΟΥ. — ΕΝΑΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ.

γύρω-γύρω στὸν μαγικὸ κάδο, ἐπικανὰ ὁ καθένας τους ἀπὸ ἓνα σύμμα-καὶ τὸ ἀκουμποῦσαν ἐπάνω στὸ μέ-ρος τοῦ σώματος ποῦ ἐπασχε. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ διαρκοῦσε ἀρκετὲς ὧ-ρες, μέχρις ὅτου ὁ μαγνητισμὸς

στὸ τέλος ἡ πελατεία τοῦ μάγου εἶχε γίνῃ τόσο μεγάλη, ὥστε ἀναγκάστηκε νὰ κατασκευάσῃ ἄλλους τρεῖς «μαγνητικούς κάδους» καὶ νὰ νοικιάσῃ ἓνα δόκλιορ μεγάλο κτί-ριο ποῦ τὸ μετέβαλε σὲ μιά πολυτε-λέστατη κλινικὴ. Στὸ μεταξὺ εἶχε ἀ-ποκτήσει τόσα πλοῦτη καὶ τόση δύ-ναμη, ὥστε φανταζόταν ὅτι θὰ μπο-ρούσε νὰ καταφέρῃ τὰ πάντα.

Ἔστειλε λοιπὸν στὴν γαλλικὴ Κυ-βέρνηση ἓνα αὐθαδέστατο γράμμα καὶ ζητοῦσε νὰ τοῦ παραχωρηθῇ δω-ρεὰν ἓνας πύργος μ' ἓνα τεράστιο κτή-μα γύρω, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὰ θεραπευτήριά του! Στὸ τέλος τοῦ γράμματός αὐτοῦ ἀπειλοῦσε ὅτι ἂν δὲν τοῦ ἐδίδαν ὅ,τι γύρευε, θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ θὰ ἐγκατέλειπε τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ στὴν τύχη τους! Ἡ Κυ-βέρνησις οὐτε καν ἀπηντήσεν αὐτῇ α-ξίωσιν καὶ τότε ὁ ψευτομάγος διωρ-γανώσε μίαν θαυμα-τικὴ ἀναχώρησιν ποῦ συνετάραξε ὁ-λόκληρο τὸ Παρίσι. Μία μεγάλη σειρὰ ἀμαξιῶν εἶχαν φορ-τωθῇ μπροστὰ στὴν κλινικὴ τοῦ καὶ πε-ρίμεναν τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἀναχώρη-σιν. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Μέσμερ δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νὰ χάσῃ τὸ τεράστιο

Ὁ «μαγικὸς κάδος» τοῦ Μέσμερ, τὴν ὥρὰ ποὺ οἱ ἀσθενεῖς ἀκουμποῦν τὰ σύμματα στὰ πάσχοντα μέλη τους.

θεραπεῖες αὐτές, ἄλλες ὠφείλοντο στὴν πάροδο τοῦ χρόνου, μετὰ τὴν ὁ-ποία ὠρισμένες ἀρρώστειες συμπλη-ρώνουν τὴν περιόδον τους ἢ γιαιτρεῦ-ονται κ' ἄλλες πάλι στὴν αὐθι-π ο θ ο λ ή, ἔπειδὴ οἱ ἀσθενεῖς εἶχαν ἀκράδαντη πίστη στὸν μάγο. Οἱ «λίγοι» ἀσθενεῖς εἶχαν γίνῃ τόσο πολλοί, ὥστε ὁ δόκτωρ Μέσμερ δὲν μπορούσε πιά νὰ τοὺς γιαιτρεύῃ ἑ-ναν-ἕναν. Ἐσχμάτισε λοιπὸν ὁ μά-γος ἀπὸ δέκα ὡς δώδεκα ἀσθενεῖς καὶ τοὺς θεράπειε... μαζὶ! Γιὰ τὴν σ υ λ λ ο γ ι κ ή αὐτὴν θεραπείαν, ἐ-χρησιμοποιοῦσε τὸν «μαγικὸ κάδο», ἓνα κατασκευασμὰ τοῦ, ποῦ εἶχε μείνει ἱστορικὸ στὰ χρονικά τῆς ἱατρικῆς καὶ τοῦ... τσαρλατανισμοῦ! Ὁ «μαγικὸς κάδος» αὐτὸς ἦταν ἓνας μεγάλος στρογγυλὸς ξύλινος κάδος, σκεπασμένος μετὰ ἓνα κάλυμμα καὶ ἐδίδε ἐκ πωότης ὄψεως τὴν ἐντύπωσιν στρογγυλῆς τραπέζης. Τὸ κάλυμμα ὅμως εἶνε γύρω-γύρω τρυπούλες ἀ-πὸ τὶς ὁποῖες ἐξῆλθιναν ψιλά, μακροῦς σύμματα. Τὰ σύμματα αὐτὰ κατέλη-γαν ὅλα μέσα στὸν ξύλινο κάδο, ὁ-ποῦ ὁ μάγος εἶχε τοποθετήσῃ ἓνα μῖνυμα ποῦ εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ τὰ μαγνητίζῃ. Οἱ ἀσθενεῖς μαζεῦνταν

προκαλοῦσε μίαν ὑπερδιέγερσιν ποῦ ἐκδηλωνόταν σὲ ἄλλους μετὰ φοβεροὺς πόνους, σὲ ἄλλους μετὰ νευρικοὺς σπασμούς, σὲ ἄλλους μετὰ ὑστερικές λιποθυμίας καὶ σὲ ἄλλους μετὰ ἀκρά-τητα γέλια.

Σημειωτέον ὅτι ὁ ψευτο-δόκτωρ τοποθετοῦσε πάντοτε, σὲ ὅλες τὶς ὁ-μάδες ἀσθενῶν, ἓνα-δυὸ δικούς του ἀνθρώπους ποῦ τοὺς πλήρωνε γιὰ νὰ «γιάτρευνται» καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς. Ἦσαν δηλα-δὴ οἱ «κ ρ α γ τ ε ς» τῆς δουλειᾶς. Στὸ τέλος τὸν θεραπευτικὸν αὐτῶν συνεδριάσεων, ἡ αἴθουσα τοῦ «μαγι-κοῦ κάδου» ἐμοιαζε σωστὸ φρενοκο-μεῖο. Οἱ μαγνητισμένοι ἀσθενεῖς κυ-λιόντανε χάμω, σήκωναν τὰ πόδια στὸν ἀέρα, χτυπιόντανε καὶ οἱ πε-ρισσότεροι ὑπέφεραν ἀπὸ ἓνα φο-βερὸ λόξυγγα. Γιὰ νὰ μὴν ἀκούγω-νται τὰ οὐρλιάσματα καὶ ὁ λόξυγ-γας, ὁ Μέσμερ εἶχε ἀγκαζάρει ἑ-ναν... πιανίστα ποῦ ἐπαιζε καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς θεραπείας, πιά-νο ὅσο πῶς δυνατὰ μπορούσε! Ἐννοεῖ-ται ὅτι οἱ ἀσθενεῖς ὄχι μόνον δὲν δι-μαρτυροῦντο γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφεραν, ἀλλὰ καὶ ζήλευσαν ἐκείνους ποῦ ὑπέ-φεραν πῶς πολὺ.

εἰσὸδον ποῦ τοῦ ἐξασφάλιζε ἡ «μαγικὴ» του τέχνη, καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἶχε συνεννοηθῇ μετὰ τὸν βοηθὸ τοῦ Ντελόν, νὰ συνεχίσῃ αὐτὸς γιὰ κάμποσον καιρὸ τὴν δου-λειάν. Οἱ Παριζιάνοι ἔκαναν ὁλόκλη-ρη διαδήλωσιν μπροστὰ στὴν κλινι-κὴ τοῦ δὴθεν σωτήρος τῶν γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μείνῃ. Αὐτὸς ὁ-μως στάθηκε ἀμετάπειστος καὶ ἔφυ-γε γιὰ τὴν λουτρόπολιν Σπᾶ.

Ὁ Μέσμερ εἶχε κάνει ὅμως τὸν λογαριασμὸν χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Ὁ βοηθὸς τοῦ Ντελόν σκέφθηκε ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ δίνῃ μερ-δικο ἀπὸ τὰ κέρδη του στὸν «δᾶ-σκαλον». Ἄνοιξε λοιπὸν δικὴν του «κλινικὴν» καὶ σὲ λίγο εἶχε τραβήξῃ ὅλη τὴν τεράστιαν πελατείαν τοῦ μά-γου γιὰ τὴν λογαριασμὸν του. Μόλις πληροφόρηθηκε τὰ διατρέχοντα, ὁ Μέσμερ γύρισε ἀμέσως στὸ Παρίσι, ἀποφασισμένος νὰ ἀφήσῃ κατὰ μέ-ρος τὶς ψευτοφιλολογίας καὶ νὰ ἐξ-ναρχίσῃ τὴν δουλειάν του. Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τὴν ὑποδοχὴν ποῦ φανταζόταν καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ ἐκχωρή-σῃ τὴν «τέχνην» του σὲ μίαν μεγάλην ἐταιρίαν ποῦ ἰδρύθηκε ἀποκλειστικὰ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, καὶ νὰ φύγῃ ἑ-

πείτα γιὰ ἄλλα μέρη.

Τὸ ποσὸν ποῦ εἰσέπραξε ὁ Μέσμερ γιὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ «μυστικὸν τῆς θεραπείας» του ἦταν τεράστιον. Ἀλ-λὰ σὰν νὰ μὴν ἐφθανε αὐτό, ὁ «δό-κτωρ», ἀφοῦ εἰσέπραξε προκαταβο-λικῶς τὰ λεπτὰ, ἐξηφανίσθη μιά μέρα ἐντελῶς ἐαφνικά, χωρὶς νὰ εἰ-πῇ στοὺς κεφαλαιοῦχους οὔτε τὴν παραμικρὴ λέξιν γιὰ τὸ περίφημον «μυστικόν» του. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δεύ-τερη ἀναχώρησις του ἦτανε κάθε ἄλλο παρὰ πομπώδης σὰν τὴν πρώ-τη. Ἐξαφανίσθηκε μίαν ὥραιάν νύ-χτα, καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποῦ πῆ-γε. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα μαθεύ-θηκε ὅτι ἐπαιξε τὸν ρόλον τοῦ σωτή-ρος τῆς ἀνθρωπότητος πρώτα στὴν Ἀγγλία καὶ ὕστερα στὴν Γερμα-νίαν.

Ὁ μόνος ποῦ βγῆκε κερδισμένος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ — ἐκτὸς βέ-βαια ἀπὸ τὸν ψευτομάγο ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι γεμάτος λεπτὰ — ἦ-ταν ὁ βοηθὸς τοῦ Ντελόν ποῦ φάνη-κε τόσο ἀντάξιος μαθητῆς τοῦ δα-σκάλου του, ὥστε νὰ κοροϊδῆσῃ κι' αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ἐφαρμόζοντας τὸν «μαγικὸν κάδο» ποῦ εἶχε μάθῃ ἀ-πὸ τὸν Μέσμερ, ἐξηκολούθησε ἐπὶ πολλὰ χρόνια νὰ «θεραπεύῃ» τοὺς Παριζιάνους καὶ νὰ εἰσπράττῃ τόσα πολλὰ λεπτὰ, ὥστε στὸ τέλος νὰ κα-ταστήσῃ νὰ λένε γιὰ ἀστεῖον στὸ Πα-ρίσι ὅτι ὁ Ντελόν δὲν μαγνητίζει μόνον τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ τὰ... λεφτὰ τους, κάνοντάς τα νὰ κα-ταφεύγουν στὴν... τσέπη του!

ΜΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Τὸ πρῶτον Σάββατον ἐμφανίζεται εἰς ἓνα κονσέρτο Βαγερικών ἔργων, ὁ ἀπὸ μακροῦ χρόνου γνωστὸς καὶ εἰς τὸ Ἑλ-ληνικὸ κοινὸν διάσημος θαυμάσιος κ. Κώστας Πέερσης. Ὁ ἐξαιρετικὸς καλλι-τέχνης, ἀφοῦ ἐτραγούδησε κατ' ἐπανά-ληψιν εἰς ὅλα τὰ μεγάλα θέατρα τῆς Εὐρώπης σὲ συναυλίας καὶ μελοδράματα καὶ ἐπροκάλεσε τὶς πλέον θαυμασίας γιὰ τὴν τέχνην του, κριτικὰς, ἐδέχθη κατὰ παράκλησιν καὶ τῶν ἐδῶ θαυμαστῶν του νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴν ἐξαιρετὴν τέχνην του καὶ θὰ τὸν ἀκούσωμε εἰς μίαν συναυ-λίαν στὸ θέατρο «Ὀλύμπια».

Ἀθηναϊκὲς ἐπικαιρότητες

Τὸ σπίτι τοῦ Ἀθηναίου

Οἰκοδομικὸς ὁργασμὸς ἐνέσκηψε στὴν Ἀθῆνα τὰ τελευταῖα χρόνια. Ὅλες οἱ ἐνδείξεις πείθουν ὅτι ἡ Ἀθῆνα κινδυνεύ-ει ν' ἀλλάξῃ ἐντελῶς ὄψιν, ἀλλὰ καί... το-ποθεσίαν. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ προμαν-τεύσῃ ἀσφαλῶς τί θὰ γίνῃ στὸ προσεχές μέλλον. Πάντως κάθε χρόνον κτίζονται χιλιάδες σπίτια, κι' αὐτὸς ὁ ταχὺς ρυθ-μὸς φαίνεται ὅτι θὰ συνεχίσῃ μετὰ μικρὰς μεταπολίσεως τὴν πορείαν του, ἀγνωστον ὡς πότε.

Μερικοὶ ἀριθμοὶ ἀπὸ τὰ Γραφεῖα Σχε-δίου Πόλεως μᾶς δίνουν μίαν χαρακτη-ριστικὴ εἰκόνα τῆς ἐργασίας ποῦ συνελ-εῖται ἀδιακόπως. Ἰδοὺ λοιπὸν:

Τὸ 1936 ἐκτίσθησαν ἐν συνόλῳ 1516 οἰκίαι. Ἐξ αὐτῶν 1054 μονόροφες, 218 διώροφες, 129 τριώροφες, 47 τετραώροφες, 33 πενταώροφες, 27 ἐξαώροφες, 7 ἐπταώ-ροφες, καὶ 1 ὀκταώροφος.

Τὸ 1937 ἐκτίσθησαν ἐν συνόλῳ 1081 οἰκίαι. Ἐξ αὐτῶν 825 μονόροφες, 131 διώροφες, 40 τριώροφες, 29 τετραώροφες, 14 πενταώροφες, 27 ἐξαώροφες, 11 ἐπταώ-ροφες καὶ 1 ὀκταώροφος.

Τὸ 1938 ἐκτίσθησαν ἐν συνόλῳ 901 οἰκίαι, 623 μονόροφες, 174 διώροφες, 29 τριώροφες, 26 τετραώροφες, 18 πενταώ-ροφες, 24 ἐξαώροφες, 5 ἐπταώροφες καὶ 2 ὀκταώροφες.

Δηλαδή σὲ διάστημα τριῶν ἐτῶν ἔγι-ναν 2502 μονόροφες οἰκίαι, 326 διώροφες, 198 τριώροφες, 102 τετραώροφες, 65 πεν-ταώροφες, 78 ἐξαώροφες, 23 ἐπταώροφες καὶ 4 ὀκταώροφες.

Ἀπὸ τὸν πρόχειρον αὐτὸν πίνακα εἶναι καταφανὲς ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ ποῦ σημειώνουν οἱ μονοκατοικίαι. Ποῦ νὰ ὁ-φείλεται ὅμως αὐτὴ ἡ προτίμησις; Εἶναι ἄραγε καλὺτέρα νὰ μένῃ κανεὶς σὲ νο-νοκατοικίαν; Οἱ εἰδηκοὶ περὶ τὰ ζητήματα τῆς οἰκοδομικῆς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι σήμερον οἱ πολυκατοικίαι πωλοῦνται σὲ τιμὴ μικροτέρα τῆς ἀξίας των, ἐνῶ οἱ μονοκατοικίαι ἀντιθέτως σὲ μεγαλειτέρα. Αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸν τῆς προτιμή-σεως ποῦ ὑπάρχει γιὰ τὶς μονοκατοικίας. Οἱ λόγοι εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι, καὶ κυρίως προέχει τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ εἶναι τὸς καὶ τὸς ἄλλα.

Στὶς μονοκατοικίας ὑπάρχει συνήθως μεγαλιτέρα εὐρυχωρία, ὑπάρχει ἥλιος, ὑπάρχει συχνὰ κανένας μικρὸς κηπάκος, ὑπάρχει, τὸ κυριώτερον, ἡσυγία.

Ἐξέρετε τί θὰ πῇ νὰ ἐξεπάρσῃ τὸ κεφάλι σας ἡ διάθεσιν τοῦ ἄλλου; Ἀπόψε γλεντᾶνε ἐπάνω, δὲν ἔχει ὕπνον, Ἀδριανὸς θρονᾶνε, πάλι τὰ ἴδια. Τὴν ἄλλη μέραν μεθᾶνε, τὴν ἄλλη παντρεύονται κλπ. κλπ. Δὲν εἶναι βέβαια λίγο αὐτό. Ἐπειτα, γιὰ σκεφθῆτε τὰ πονηρὰ βλέμματα τῶν ἐνοί-κων κάθε στιγμῇ. Θέλεις δρᾶ ἀδερφέ νὰ βγῇς ἔξω ἀτιμωμένος. Δὲν μπορεῖς.

«Ἀ αὐτὴ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ, τί συ-χαμένη γυναῖκα! Αἰωνίως ἐκκαλιστῶν καὶ κακοντυμένη!» Ποῦ νὰ ξαναβγῇ λοιπὸν ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ μετὰ τὸ κατὰ-ρι. Ἄλλοτε πάλι δὲν καίει πᾶν-οἰφὲρ, γιὰτί— λέει ὁ ἰδιοκτήτης— δὲν σέβουν

καρδοῦν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ μόνον αὐτὰ! Τόσες παρατηρήσεις, τόσες... ἐπι-τηρήσεις, τόσοι καυγάδες. Ὅλ' αὐτὰ ἔ-χουν σημασίαν καὶ μεγαλήν μάλιστα.

Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξέλιξιν ποῦ ἔ-χουν λάβει οἱ διάφορες συνοικίαι τῆς πρωτεύουσας, εἶναι αξιοπερίεργον ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι κινηγᾶνε μανιωδῶς τὰ ὑψώ-ματα. Πράγματι, ὅλες οἱ συνοικίαι ποῦ ἔχουν γίνῃ τελευταίως εὐρίσκονται σὲ ὑψώματα. Τὸ Κολωνάκι, τὸ Παγκράτι, ἡ Κυψέλη ἔχουν σημειώσει μεγάλη ἐξέλι-ξιν καὶ οἱ τιμὲς τῶν οἰκοπέδων εἶναι ἀρ-κετὰ ὑπολογίσιμες. Στὸ Κολωνάκι: π.χ. ἡ τιμὴ τῶν οἰκοπέδων εἶναι συνήθως 5—6 χιλιάδες ὁ πῆχυς! Στὸ Παγκράτι 1000—1500. Στὴν Κυψέλη 1500—2000, ἐνῶ στὰ Πετράλωνα ἡ στὸ Βοτανικὸ δὲν ὑ-περβαίνουν τὶς 300 δραχμαίς.

Ἰδοὺ τώρα καὶ μερικοὶ ἀριθμοὶ ποῦ ἐκ-σφᾶζουν τὴν τιμὴν τῶν οἰκοπέδων στὰ κυ-ριώτερα σημεία τῶν Ἀθηνῶν. Σύνταγμα 25.000 ὁ πῆχυς. Ὁδὸς Σταδίου 20.000. Πανεπιστημίου 20.000 Ἀκαδημίας 20.000. Ὁμόνοια 15.000. Ἡρώδου τοῦ Ἀτ-τικοῦ 15.000. Ἀθῆνας 10.000. Πειραιῶς 5.000 Ἀγίου Κων/νου 5.000 Μοναστη-ράκι 5.000. Ἀχαρνῶν 3.000.

Στὴν Ἀθῆνα κατὰ τοὺς μετρωτέ-ρους ὑπολογισμοὺς ὑπάρχουν 40.000 σπι-τια. Ἐξ αὐτῶν τὰ 70 ο) ο) εἶναι μονόρο-φα, 10 ο) ο) διώροφα, 7 ο) ο) τριώροφα, 5 ο) ο) τετραώροφα, 2 ο) ο) πενταώροφα, 3 ο) ο) ἐξαώροφα καὶ 2 ο) ο) ἐπταώροφα καὶ ὀ-κταώροφα.

Ἀπ' ὅλα αὐτὰ βλέπουμε ὅτι ὁ Ἀθηναῖ-ος προτιμᾷ νὰ κατοικῇ σὲ μονοκατοικίας, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ... οὐρανοξύστες εἶναι ἐ-λάχιστα. Σὲ ἄλλες μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πόλεις ὑπάρχουν πολλὰς οἰκοδομίες μετὰ 10 καὶ 15 ὀρόφους, ἐνῶ στὴν Ἀθῆνα οἱ γνω-στοὶ οὐρανοξύστες δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς 8.

Ἐπεὶ λοιπὸν δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ἴ-δουμε τὴν Ἀθῆνα σὲ λίγα χρόνια νὰ σκαρφάλλωσιν στὰ γύρω θούνα.

Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

— Γιατί τὰ χάλασες μετὰ τὴν ἀρραθω-νιστικὴν σου; Μόυχε πῇ ὅτι ἦταν ὡ-ραία, καλὴ, πλούσια.

— Ναι, ἀλλὰ εἶδεῖς τὸ γράψιμό της σ' ἓναν γνωστὸν μου γραφολόγον, κι' αὐτὸς με συμβόλλεψε νὰ μὴ τὴν παντρευθῶ.

— Ἀλήθεια; Καὶ τί κάνει τώρα ἡ νέα;

— Παντρεύτηκε τὸν γραφολόγον.

— ΕΠΙ —

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

Ἀπὸ νεαρὸν λογοτέχνην συζητοῦν:

— Ὑπάρχει κάποια διαφορὰ μεταξὺ μας, λέει ὁ ἓνας. Ἐγὼ γράφω γιὰ τὴν δό-ξιν, κι' εὖ γράφεις γιὰ τὰ χρήματα.

— Πολὺ φυσικόν, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. Ὁ καθένας γράφει γιὰ νὰ κερδίσῃ αὐτὸ ποῦ

Από το προηγούμενο

Η Ειρήνη Ροτζίλσκυ, κόρη νόθος του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροτζίλσκυ και της Ίνές Δεπαίδα, πρόκειται να κληρονομήσει μια τεραστία περιουσία που της άφησε πεθαίνοντας στην Αμερική, ένας φίλος του πατέρα της.

Την περιουσία αυτή την εποφθαλμία και ο θαρσύνος ντέ Ροζενγκρίτς, ο αποκαλούμενος βασιλεύς των έπαιτων του Παρισιού. Αυτός προσπαθεί να πείσει την Ειρήνη να παντρευτεί τον γιού του Έκτορα. Προς τόν σκοπόν αυτόν εκδιάζει την Ίνές ή όποια από εικοσαετίας είναι σύζυγος του διαψήμου ψυχιάτρου Λιεβέρ που είχε αναλάβει την θεραπεία του Ρολάνδου. Ο ζωγράφος είχε τρελλαθεί από την απελπισία του, μετά την εξαφάνιση της έρωμένης του και της κόρης του και ήταν έγκλειστος σ' ένα φρενοκομείο. Απ' εκεί τον πήρε ο θαρσύνος και τον έχει σπίτι του. Η Ειρήνη μαθαίνοντας από την Ίνές την μητέρα της, την αλήθεια ως προς το παρελθόν της, τρέχει να βρει τον πατέρα της. Έχει της λένε ότι από εύγνωμοσύνη ποέπει να παντρευτεί τον γιού του θαρσύνου. Η Ειρήνη δεν μπορεί να δεχθεί τον γάμο αυτό γιατί αγαπά τον γιού του γιατρού—από την πρώτη του γυναίκα—'Αδριανό, 'Απαντά λοιπόν στον θαρσύνου:

26^{ον}

Η ΕΙΡΗΝΗ δεν μπόρεσε πια να συγκρατηθεί. Σήκωσε το κεφάλι με θάρρος και είπε: —'Αλλά εγώ, κύριε, δεν τόν αγαπώ!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 31ον

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Δυό φορές την εβδομάδα, από τας τρεις μέχρι τας έξι, ο Ιατρός Λιεβέρ δεχότανε στο γραφείο του τούς άρρώστους που είχαν ανάγκη των συμβουλών του και τούς εξέταζε.

Η μέρα κατά την οποίαν έγιναν όλα όσα άφηγηθήκαμε ήταν Παρασκευή.

Είχε σημάνει ή έκτη έσπερινή. Η Κυρία Λιεβέρ, ήταν σχεδόν βεβαία ότι θα εύρισκε μόνον τόν γιατρό στο γραφείο του.

Όταν έφθασε μπροστά στην πόρτα του, διάταξε για λίγο, αλλά κατόπιν έσπρωξε αποφασιστικά τó θυρόφυλλο. Τό μεγάλο γραφείο ήταν κενό.

Η Ίνές, όμως, είδε ότι ή μικρή πόρτα του βάθους ήταν μισάνοιχτη. Η πόρτα αυτή άνοιγε σέ μια μικρή τουαλέτα, στην όποιαν πήγαινε ό γιατρός για να πλυθεί, όταν τελείωναν οι επισκέψεις των άρρώστων. Εκεί ήταν και τώρα.

Πραγματικά, ύστερ' από λίγο έμπαινε στο γραφείο του.

—'Α! 'Εσύ είσαι, Ίνές! είπε, βλέποντας τη γυναίκα του όρθια μέσα στο εδούλωρο δωμάτιο.

—Ναί, Ραούλ. Έχω να σου μιλήσω...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο γιατρός πλησίασε γελαστός την γυναίκα του, την άγκάλιασε και την έφίλησε.

—'Επειτα όμως, κυττάζοντάς την καλλίτερα, είπε έκπληκτος:

—'Αλλά τί έχεις; Δεν σ' έχω ιδή ποτέ έτσι!...

Η Κα Λιεβέρ στεκόταν άντικρου του με μια απελπισμένη έκφραση στο πρόσωπο.

Ο γιατρός αυτή την φορά έτρόμαξε:

—'Ίνές!... Τί έχεις λοιπόν; Τί σου συμβαίνει; 'Υποφέρεις μήπως; Ποινείς πουθενά;

—'Όχι, ήσυχασε, αγαπητέ μου...

—'Αλλά τότε; Είναι λοιπόν τόσο σοβαρό αυτό που έχεις να μου πής;

—Ναί!...

Ο γιατρός την κύτταξε έταστικά και μὴν μπορώντας από την έκφρασή της να μαντεύσει τίποτε, ρώτησε:

—Μας άπειλεί μήπως καμιά δυστυχία; Μήπως ή 'Ιουλιέττα μας...

—'Όχι, 'Όχι! Δεν πρόκειται για την 'Ιουλιέττα, αλλά για μένα... Για σένα... Για όλους μας...

—'Αλλά μίλησε, λοιπόν, φιλότατη μου, πές μου!...

Την πήρε από τὰ χέρια και την ώδήγησε σέ μια πολυθρόνα. Ο ίδιος δέ πήρε ένα κάθισμα για να καθήση απέναντί της.

—'Όχι! Έκανε ή Ίνές, δεν είναι ή θέσις αυτή που μου ταιριάζει. Οι ένοχοι μένουν όρθιοι ή γονατιστοί!...

—'Ηταν χλωμή σαν πεθαμένη. Ο λάρυγγάς της ήταν στεγνός.

—'Ενοχος! Έκανε ό γιατρός. 'Εσύ ένοχος; Και τίνος έγκλήματος;

—'Αμα άκούσης την εξομολόγησή μου, θα μάθης...

Σώπασε για λίγο και κατόπιν εξηκούθησε με σοβαρό φωνή:

—'Η ώρα του εξαγνισμού έφθασε. Θα την εύλογούσα την ώρα αυτή, αν έπληττε μόνον μένα. 'Αλλά τό κτύπημα που θα μου ξεσχίση την καρδιά, που θα με σκοτώση, ίσως, θα ξεσχίση, πρώτα την καρδιά σου!...

—'Ω! 'Εάν έπρόκειτο μόνον για μένα, δεν θα παραπονιόμουν. Θάλεγα ότι ή Θεία Δίκη έκαμε τό έργον της!...

—'Ίνές, σέ βεβαιώ ότι δεν καταλαβαίνω τίποτε! Έκανε ό γιατρός, επί μάλλον και μάλλον έκπληκτος.

Η Κα Λιεβέρ δεν άπήντησε άμέσως. Είχε σκυμμένο τό κεφάλι, μὴν τολμώντας να άντικρύση τό βλέμμα του συζύγου της.

Ο γιατρός καταλάβαινε προαισθανόταν την καταστροφή της εύτυχίας του, αλλά δεν ήξερε τί είδους θα ήταν.

—'Εδύναλε τό μαντήλι του και σφύγισε τό μέτωπό του, μουσκεμένο από χονδρούς θρόμβους ψυχρού ιδρώτος.

—Μίλησέ μου, της είπε, Δεν βλέπεις, λοιπόν, πόσο ύποφέρω; 'Επρόφες τις λέξεις «'Ενοχος» και «'Εξομολόγησις». Γιατί είσας ένοχος; Τί είδους εξομολόγησις έχεις να μου κάνης; Είμαι έτοιμος να άκού-

σω τὰ πάντα. "Όσο φοβερά και άν είναι, θα σέ άκούσω με την μεγαλύτερη έπιείκεια, όσοδήποτε μεγάλο και άν είναι... τό σφάλμα σου.

—'Ενα θλιβερό χαμόγελο διεγράφη στα χείλη της. "Όχι όμως για πολύ.

—'Υστερ' από μια στιγμή έσθυσε και ξαφνικά ή Ίνές φώναξε, πέφτοντας στα γόνατα:

—Ραούλ! Τό σφάλμα μου δεν είναι από εκείνα που συγχωρούνται εύκολα...

—'Αν ή μεταμέλεια μπορούσε να κάμη τούς ανθρώπους να ύποφέρουν όλιγώτερον, θα έλεγα ότι κι' εσύ θα με άκουες με την έπιείκεια που λές.

Η δική μου όμως μεταμέλεια δεν θα έλαττώση την δυστυχία σου... Είμαι βεβαία γι' αυτό... Ξέρω πόσο είσαι ευαίσθητος...

—'Εν τούτοις, μίλησέ μου και σου ύπόσχομαι να σέ άκούσω με θάρρος.

—Ραούλ, τό σφάλμα για τό όποίο θα σου μιλήσω τώρα είναι παληό, πολύ παληό... Είναι Ιστορία ή μάλλον ψέμμα... Είκοσι έτών...

—'Ψέμμα είκοσι έτών!... έπανέλαβε ό γιατρός.

—Ναί, χρονολογείται από την ήμέρα κατά την όποια πήρα τό όνομά σου. Αφορά δηλαδή την μέχρι της ήμέρας εκείνης ζωή μου...

Σώπασε για μερικές στιγμές, σαν να δίσταζε πρό της καθαρής εξομολόγησεως.

—Λοιπόν; Έκανε ό γιατρός. Ποιό είναι τό ψέμμα αυτό, και γιατί δεν μου τό είπες ως τώρα;

—Δεν είχα τό θάρρος. Σε είδα τόσο έρωτευμένο μαζί μου, είδα έξ' άλλου τόν έαυτό μου τόσο εύτυχισμένο κοντά σου, που δεν θέλησα να χάσω την άγάπη σου, την εύτυχία μου...

Για τόν ίδιο λόγο έκαμα τό παν από τότε για να γίνη ή άγάπη σου αυτή άκόμη μεγαλύτερη. Σου έδωκα όλη μου την άφοσίωση, όλη μου την στοργή. Άνηκα όλόκληρη και άπόλυτα σέ σένα. Τό άναγνωρίζεις αυτό...

—Ναί, τό άναγνωρίζω...

—Τό μόνο μου σφάλμα, τό μόνο μου έγκλημα απέναντί σου σ' όλα αυτά τὰ είκοσι χρόνια που ζήσαμε μαζί, ήταν ότι σου έκρυψα την πραγματικότητα που ύπήρχε προτού άρχιση ή εικοσαετία αυτή. Και την πραγματικότητα αυτήν έρχομαι να σου άποκαλύψω τώρα...

Σώπασε πάλι, άνέπνευσε βαθειά και συνέχισε, πιδ ήρεμη τόρα:

—Όταν με γνώρισες, ήμουν δέκα όκτώ έτών. Άνηκα σέ οικογένεια που γνώρισε μέρες εύτυχίας, που κατεστράφη κατόπιν. Ο πατέρας μου — δεν θέλω να τόν κατηγορήσω — ήταν ένας άνθρωπος που είχε ως θρησκεία του την ύπερηφάνεια και τόν έγωισμό. Φαινόταν ότι αυτά του τὰ έλαττώματα έκληρονόμησα και εγώ και ότι αυτά με ώδήγησαν στο φοβερό σφάλμα τό όποιο διέπραξα και τό όποιο μόνον ένας άκρατος, ένας θηριώδης έγωισμός θα μπορούσε να έμπνευση. Από την ήμέρα,

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

όμως, που σέ γνώρισα, Ραούλ, έχω αλλάξει όλη. Σε πήρα στην άρχή από φιλοδοξία, από τόν πόθο να κάμω έναν καλό γάμο, δηλαδή έναν πλούσιο γάμο, κατόπιν, όμως, όταν είδα τί άνθρωπος ήσουν, ντράπηκα για τόν έαυτό μου, και ως μόνην εξαγοράν για τό σφάλμα μου βρήκα τό να σου άφοσιωθώ όλόψυχα και να προσπαθήσω να γίνω άνταξία σου.

Και τὰ είκοσι χρόνια που τόσο άρμενικά και άν κτημένα ζήσαμε μαζί, δείχνουν ότι τό κατώρθωσα, ή μάλλον τό κατώρθωσες εσύ, Ραούλ, γιατί δικό σου έργον είναι ή άλλαγή, ή καταπληκτική εκείνη άλλαγή που έχει γίνη μέσα μου...

—'Αλλά ποιό είναι τό σφάλμα σου, Ίνές; Μήπως πριν με γνώρισες, είχες κανένα έραστή;

—Ναί... έψιθύρισε εκείνη.

—Και άφοι δεν μου τό είπες τότε, πρό είκοσι έτών, γιατί μου τό λές τώρα;

—Γιατί έχω μια κόρη... πού...

—'Α!... έκαμε ό γιατρός, κλείνοντας τὰ μάτια.

—Γιατί με άπειλήσαν ότι θα τὰ φανερώνουν όλα...

—Ποιός σέ άπειλησε; Ποιά είναι ή κόρη σου αυτή;

—'Η κόρη που είναι ή Λευκή...

—'Η Λευκή!... φώναξε κατάπληκτος ό γιατρός.

—Μπορείς να με καταρασθής, Ραούλ, ψιθύρισε ή Ίνές, ανάμεσα από τούς λυγμούς της, μπορείς να με σκοτώσης, αν θέλεις, είναι δικαίωμά σου και θα τό αξίζω, αλλά βοήθησέ με να σώσω τὰ δύο εκείνα αθάνα πλάσματα που σέ τίποτα δεν έφται-
—'Εν, την Λευκή και τόν 'Αδριανό!... Είμαι έτοιμη για κάθε είδους εξαγνισμό, λυήσου, όμως, αυτούς!...

Ο κ. Λιεβέρ έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλός, άκίνητος. Κατόπιν έκανε μερικά βήματα, σαν να θέλε να πλησιάση την γυναίκα του, αλλά δεν προχώρησε, παρ' όπεσε σ' ένα κάθισμα που ήταν εκεί κοντά, σαν άποκαϊωμένος.

—Και ή Λευκή, είπε, ξέρει ότι είσαι υπτέρα της;

—Ναί...

—'Από πότε;

—'Από μισής ώρας.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, μόλις τό έμαθε έφυγε για να μὴν ξαναγυρίση πιά, καταλαβαίνοντας ότι ή παρουσία της ήταν για μας πολύ σκληρή.

—'Αξίζει, λοιπόν, περισσότερο από τήν υπτέρα της, ή όποια δεν τό κατάλαβε όταν την έμπασε στο σπίτι αυτό... έκανε με κάποια σκληρότητα ό γιατρός.

—Ναί, αξίζει έκαστό φορές περισσότερο από μένα, άπήντησε ή Ίνές με ελκρινή ταπεινώση.

—Και ήθελες να την παντρεύης με τόν υιό μου;

—'Πώς να άντισταθώ;

—Είναι αλήθεια, είπε με πικρία ό κ. Λιεβέρ, τό ένα ψέμμα φέρνει τό άλλο.

—'Επρεπε έν τούτοις να ξέρης, συνέχισε εκείνος, ότι μια γυναίκα που φέρει τό όνομά μου, θα μπορούσε τὰ πάντα να μου εξομολογηθή. Δεν είμαι από τούς συζύγους εκείνους που έπιβάλλουν και έξασκούν δικτατορία επί του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος μιας γυναίκας και που θεωρούν τόν γάμον σαν μια όπωσδήποτε έμπορική πράξη με όλα τα συνεπακόλουθά της...

—'Αν έμάθαινα τότε τό μυστικό τό παρελθόντος σου, δεν ξέρω αν θα σέ παντρεύομουν...

—'Αν τό μάθαινα μετά τόν γάμο μου, άμέσως δηλαδή μετά τόν γάμον μου, ή και έστω λίγον καιρό ύστερ' από αυτόν, θα τό συγχωρούσα έξ αιτίας της ελκρινείας της εξομολόγησεως...

Σκέφθηκε για μερικές στιγμές και συνέχισε:

—'Αγάπησα και εγώ πριν σέ γνωρίσω. Γιατί να σου ήταν έσένα άπληγορευμένο να αγαπήσης προτού με συναντήσης; Δεν υπάρχουν δύο ήθικες και δύο δίκαια, 'Η φύσις έχει τούς ίδιους νόμους για όλους.

—'Εκείνη άνέπνεε δυνατά και ή χλωμάδα του προσώπου της έδειχνε πόσο της έστοιχίζαν τὰ λόγια αυτά.

—'Εκείνος έσυνέχισε:

—'Εκείνο, όμως, που είναι κακό απέναντι ένός ανθρώπου όπως εγώ, που σκέπ'εται και ένεργεί κατά τόν τρόπο που σου είπα, είναι τό πολυχρόνιο ψέμμα, ή μακρά αυτή ύποκρισία και προδοσία...

—Δεν άπολογούμαι, ψιθύρισε ή Ίνές.

—Πού είναι τώρα ή Λευκή; ρώτησε άπότομα ό γιατρός.

—Κοντά στον πατέρα της.

—Ζή, λοιπόν, ό πατέρας της;

—Ναί.

—Και τόν ξέρω εγώ;

—Ναί.

—Ποιός είναι;

—Ο τρελλός του βαρώνου ντέ Ροζεγκρίτς...

—Ο δυστυχισμένος εκείνος! φώναξε ό γιατρός, περισσότερο τώρα συγκινημένος. Ο Ρολάνδος Ροτζίλσκυ...

—Ναί...

Κύτταξε την σύζυγό του, ή όποια δεν τολμούσε να τόν άτενίση και έπειτα έσφίξε με τό ένα χέρι του δυνατό τό μέτωπό του.

Είχε την έντύπωση πως θα του έφευγε τό μυαλό.

—Ξέρω την Ιστορία του, ψιθύρισε ύστερ' από λίγο. Μου την διηγήθηκε ό ίδιος και έφριξα, μολονότι δεν την πίστεψα όλότελα... Ναί, ναί, θυμούμαι τώρα... Είναι τρομερόν!...

—'Αποτρόπαιον!... 'Αγαπούσε μια νέα... έκαμε μαζί της ένα παιδί... 'Η έρωμένη του τοι έκλεψε τό παιδί αυτό για να εξαφανίση κάθε ίχνος των σχέσεών της μαζί του... 'Εκείνοχρηλατ ήλιο ιαφφρ ελχε 'ονηρ 'οα

αυτή, στο... — ήθελε να πη στο θηρίο — όλη του την άγάπη, όλη του την ψυχή, την ζωή του άκόμη... Καλλιτέχνης με τάλαντο, έχασε κάτω από τὰ χάρδια της την τέχνη του, τό μέλλον του, τό παν, για να μη σκέπτεται παρ'ά μόνον ένα έκείνην!... Για να μη ζή παρ'ά μόνον για έκείνην!... 'Ηταν όμως πτωχός και οι γυναίκες... του φουράματος της έρωμένης του, βαρυνόνταν γρήγορα την φτώχεια... Συνοικέσιο πλούσιο της παρουσιάσθηκε... Ο έραστής και τό φλογερό του πάθος την ένωχλούσαν... Και τότε τοι έκανε κάτι χειρότερο από την προδοσία, χειρότερο από τόν φόνο... Έκαμε ώστε να κλείσουν τόν δυστυχισμένο έκείνο στο φρενοκομείο... 'Ως τότε ήταν τρελλός μόνον από έρωτα γι' αυτήν, μέσα όμως από φρενοκομείο έγινε τρελλός γι' αυτός σαν τούς άλλους!...

—Τό έκαμα για να άνήκω σέ σένα, Ραούλ! ψιθύρισε ή Ίνές.

—Για να γίνης δική μου!...

Σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει μέσα στο γραφείο του νευρικά. Κατόπιν ξαναγύρισε κοντά της και της είπε άργά, με φωνή σοβαρή:

—'Ακουσε, Ίνές, ξεχνώ την προδοσία σου απέναντί μου, ξεχνώ τό μακροχρόνιο ψέμμα σου, αλλά δεν θα μπορέσω να ξεγάσω την προδοσία σου εις βάρος του δυστυχισμέ-

— Σήκω Ίνές, δὴν πρόκειται να ζητή-
σης, συγγνώμην από μένα...

νου αυτού ανθρώπου. Μπορεί, όπως είπα, να έκανες ό,τι έκανες για να γίνης δική μου, αυτό όμως δεν σε εξαγνίζει... Είναι φοβερό!!! Ανηκουστοί!...

Σώπασε.
Για πολλή ώρα οι σύζυγοι δεν ανταλλάξαν λέξη. Ούτε και κύτταξαν ο ένας τον άλλον.

Η Ίνές δεν ήξερε πια ούτε τί να πη, ούτε πώς να παρακαλέσει.

Ο κ. Λιεβέρ, έξ' αλλου φαινόταν βυθισμένος σε βαθειά συλλογή.

Πρώτος και πάλι μίλησε εκείνος:
—Δεν μου είπες, ρώτησε, γιατί μου έκανες αυτή την εξομολόγηση;

—Σου είπα, Ραούλ, για να σώσω από την απελπισία, από την αυτοκτονία καλλίτερα, δυο ανθρώπους: τον Άδριανό και την Λευκή...
—Δεν καταλαβαίνω! Και τί μπορώ να κάμω εγώ;

—Θα σου το πω, είπε η Ίνές.
Σώπασε για λίγο και έπειτα είπε:

—Ένας άνθρωπος ξένος ξέρει το μυστικό μου.

—Ποιός;

—Ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ.

—Α! Λοιπόν;

—Ο άνθρωπος αυτός με εκθιάζει τώρα και απαιτεί να μεταίσω τον γάμο της Λευκής με τον Άδριανό και να την δώσω γυναίκα στον γιο του...

—Γιατί;

—Δεν ξέρω... Θα υπάρχει βέβαια κανένας σοβαρός λόγος. Γιατί αλλιώς, ένας άνθρωπος της τάξεώς του και φίλος σου επί πλέον, δεν θα έπεφτε σε μια τέτοια άτιμία, δεν θα απειλούσε μια γυναίκα...

—Σε ήπειλσε, λοιπόν; Πότε;

—Σήμερα.

—Και τί σου είπε;

—Ότι θα σου τα φανερώσει όλα, αν δεν προσπαθούσα να πάρη η Λευκή τον γιο σου, άνθρωπο, σημείωσε, τον οποίο μισεί...

—Α!...

—Στην αρχή, φοβήθηκα και υπεχώρησα. Μίλησα της Ειρήνης.

—Της Ειρήνης;...

—Είναι το αληθινό όνομα της Λευκής...

Μπρός, όμως, στην απελπισία της, μπρός στην απελπισία του Άδριανού, που νόμιζε πως η Ειρήνη δεν τον αγαπούσε πια, έπανεστάτησα έναντι του έαυτού μου και απέφασα να σου μιλήσω, να σου εξομολογηθώ τα πάντα. Δεν είχα το θάρρος να συντρίψω την ελπίδα, την ζωή δύο άθωων παιδιών...

Ο γιατρός κάτι πήγε να πη, αλλά περιωρίστηκε στο να κάμει μια κίνηση με το χέρι.

—Α! είπε εκείνη ζωηρά, ξέρω ότι στο έξης ή ένωση των είναι αδύνατος, ώστε να φαντασθής πως ό,τι κάμνω τώρα το κάμνω γι' αυτό...

—Τί ελπίζεις, λοιπόν; Τί θέλεις; Τί ζητεί;

—Ένα μόνον πράγμα: να μην αναγκασθώ ή Ειρήνη, προσπαθώντας να με σώσει, να παντρευθώ έναν άνθρωπο, τον οποίο δεν αγαπά...

—Αν την εσώζαμε από αυτόν τον φοβερό γάμο, θα εσώζαμε και τον Άδριανό, ο οποίος παρασχεθήκε για μια στιγμή να μην τον αγαπά πια η Ειρήνη, να μην νύνη ο γάμος τους αν εκείνη δεν τον θέλει. Αλλά δεν θα παραδινόταν ποτέ, δεν θα το έπαιρνε ποτέ απόφαση να την ιδεί παντρεμένη με άλλον, και μάλιστα με τον μιστότερό του άνθρωπο στην κόρη μου.

Την προδοσία της αυτή δεν θα της την συγχωρούσε ποτέ και θα ήταν ικα-

νός να επιχειρήσει το πλάν για να την έμποδισι, και εν έναντι περιπτώσει, αν δηλαδή δεν το κατώρθωνε, να αυτοκτονήσει!...

—Έτσι, λοιπόν; Έκαμε ο γιατρός, ενώ τα μάτια του έλαμπαν.

—Ναί, Ραούλ...

—Και μου λές όλη την αλήθεια αυτή την φορά;

—Αν είχα σκοπό να σε γελάσω, δεν θα σου έλεγα τίποτε, παρά θα άφηνα τα πράγματα να τραβήξουν τον δρόμο τους...

—Έχεις δίκιο, σε πιστεύω, Ίνές... Η σημερινή διαγωγή σου εξαγνίζει πολλά... Η ταπεινή σου θυσία, σβύ-ντι το παρελθόν...

—Ένα δάκρυ εκύλισε στα μάγουλά του.

Η Ίνές άπλωσε σ' αυτόν τα χέρια:

—Ω!... Συγγνώμη, Ραούλ, συγγνώμη!... Και έλεος για τα δυο παιδιά μας!...

Και λέγοντας αυτά, έπεσε στα γόνατά του και σύρθηκε ως τον άνδρα της.

Ο γιατρός κύτταξε για λίγες στιγμές σιωπηλός την γυναίκα του. Κατόπιν την πλησίασε και παίρνοντάς την από τα χέρια:

—Σήκω, Ίνές. Δεν πρόκειται να ζητήσης συγγνώμη από μένα, άλλ' από εκείνον...

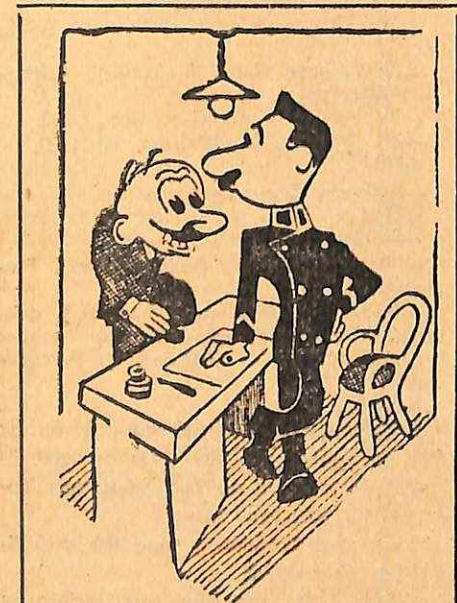
—Από εκείνον;

—Ναί, από τον Ρολάνδο Ροζίν-σκυ. Έμένα με βασάνισες μονάχα μια ώρα, αφού μ' έκανες εύτυχισμένο είκοσι χρόνια. Έκείνον όμως τον βασάνισες είκοσι χρόνια... Πήγαινε, λοιπόν, να του ζητήσεις συγγνώμη και...

—Και... ρώτησε η Ίνές τρέμοντας και γλωμότερη παρά νεκρή.

—Και όταν σε συγχωρήσει εκείνος, γιατί να μη σε συγχωρήσω εγώ;

Η Ίνές έμεινε για μια στιγμή ακίνητη, κυττάζοντας στα μάτια τον

ΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

Στο τμήμα:

—Χθές ήλθα και σ' είπα ότι χάθηκε η γυναίκα μου. Σήμερα έρχομαι να σε πω να σταματήσετε τις έρευνές σας.

—Α! Όποτε ξαναγύρισε;

—Όχι, αλλά σκέφθηκα καλύτερα από χθές...

άνδρα της, κατόπιν έφερε τα χέρια του στα χείλη της και τα φίλησε με θρησκευτική ευλάβεια.

—Κατάλαβα, είπε, ύπακούω... Σηκώθηκε και άργα-άργα βγήκε έξω από το δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 32ον

ΘΕΡΑΠΕΥΜΕΝΟΣ I

Όπως είπαμε ήδη, η Ειρήνη άπαντώντας στον βαρώνο που της έλεγε ότι ο γιος του την αγαπά και δεν έπρεπε να υποφέρει εξ αιτίας της, του είπε:

—Αλλά εγώ δεν τον αγαπώ!

Ο τόνος με τον οποίο είχε πη τα λόγια αυτά ήταν τόσο άποφασιστικός, περιέκλειε μέσα τους τόσο αγωνία, ώστε ο Ρολάνδος άνατρίχιασε.

Πήρε ζωηρά το χέρι της κόρης του και την έσφιξε στα στήθη του.

—Δεν τον αγαπάς; την ρώτησε.

—Όχι, όχι, πατέρα μου, ψιθύρισε με άσθενη φωνή η νέα.

—Αλλά τον γνωρίζεις...

—Ναί...

—Μπορεί, λοιπόν, όταν τον βλέπης κάθε μέρα, όταν θα ζής διαρκώς μαζί του, να τον αγαπήσης...

Ο Ροζεγκρίζ τα έβλεπε και τα άκουε όλα αυτά λυσσώντας. Φοβόταν μήπως χάσει ξαφνικά μέσα από τα χέρια του μια δολόκληρη περιουσία.

—Ω! Ποτέ! είπε η Ειρήνη με άποστροφή.

—Με τί ύφος το λές! φώναξε ο Ρολάνδος, ο οποίος την στιγμή εκείνη φάνηκε να ξαναβρήκε όλη την πνευματική του διαύγεια.

Η Ειρήνη χαμήλωσε τα μάτια, μην τολμώντας να δηλώσει όλη την αλήθεια.

Ο Ρολάνδος έξηκολούθησε:

—Είδα τον νέο αυτόν μια ή δυο φορές. Δεν μπορώ μονάχα από αυτό να τον κρίνω. Αλλάστε κατά την εποχή εκείνη το πνεύμα, μου ήταν σκοτισμένο. Δεν έχω, όμως, μου φαίνεται, τίποτε που να δικαιολογή την άποστροφή που αισθάνεσαι γι' αυτόν.

Επί πλέον είναι ο γιος του ανθρώπου, ο οποίος αγαπά τον πατέρα σου...

—Γι' αυτό το πράγμα τον εύγνωμώ με όλη μου την καρδιά. Ας μου ζητήσει κάθε άλλη, οποιαδήποτε απόδειξη και θα ιδώ αν τον εύγνωμώ.

—Είναι κόρη μου, σκέφθηκε ο Ρολάνδος, το αίμα μου ρέει στις φλέβες της.

Κύτταξε την Ειρήνη για λίγο. —Υστερα ψιθύρισε:

—Ειρήνη, κόρη μου, τον αγαπάς, θα άποτελέσει τον βασικό όρο της υπάρξεώς σου.

—Πατέρα μου!...

—Μάντεψα, λοιπόν, δυστυχισμένο μου παιδί; φώναξε ο Ρολάνδος συγκινημένος.

Η Ειρήνη χαμήλωσε το κεφάλι κατακόκκινη.

—Αγαπάς, λοιπόν, κανέναν άλλον, ρώτησε πάλι ο Ρολάνδος.

—Εκείνη την ώρα έπενεβή ο βαρώνος:

—Βλέπω, είπε του Ρολάνδου, ότι τίποτε δεν μπορεί πια να σε κούψι κανείς ότι γίνετε αρκετά λονι-κό, ώστε να μπορεί κανείς να μιλήσει μαζί σας και να σας πη την αλήθεια.

Ο Ρολάνδος σήκωσε το κεφάλι.

—Μιλήστε, είπε, φίλε μου, σας άκούω.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Τὰ δαυματουργὰ δισκία

νο ώρείο διήγημα τού Ζάκ ντε Τουρβουά

Η ΣΥΖΑΝ Μπλανσέ έσπρωξε διαστακτικά την πόρτα του θυρωρείου και στάθηκε ακίνητη, μέχρι την στιγμή που η θυρωρός, ή κυρά-Πλός, γύρισε και την κύτταξε, αφίνοντας μια κραυγή έκπληξης:

—Καλέ, για ιδές! Είναι στ' αλήθεια ή κυρία Μπλανσέ!

—Ηρθα για να μου πητε... καταλαβαίνετε... ήθελα να μάθω νέα για τον... άνδρα μου. Έφυγε, έ;

Η θυρωρός, αντί για άπάντηση, κούνησε καταφακτικά το κεφάλι της. Σε λιγάκι είπε:

—Έφυγε από την πρώτη μέρα για το μέτωπο. Και κανένας δεν βρέθηκε να τον συνοδέψω ως τον σταθμό, για να τον άποχαιρετήσω. Ός κι αυτή την βαλίτσα του άκούω του την έτοιμάσα εγώ, όπως μπορούσα.

Η Συζάν κατέβασε ντροπισμένη το κεφάλι, χωρίς να πη λέξη. Τότε ή κυρά-Πλός πλησίασε, στάθηκε με κάποιον άναίδεια μπροστά της, και της είπε:

—Αυτός τώρα πάει στον πόλεμο, κυρία Μπλανσέ. Έσας όμως πρέπει να σ' ασ πω μια για πάντα την γνώμη μου: Αυτό που κάνετε, να εγκαταλείψετε έναν τέτοιον άνθρωπο, δεν ήταν καθόλου καθώς πρέπει. Και για πούνό λόγο; Για πούνό;

—Από μια άνοησία, ένα λάθος, άπάντησε δειλά η Συζάν.

—Πιστεύω να γιατρευτήκατε στο μεταξύ, είπε ή θυρωρός, και να άποφασίσατε να ξαναγυρίσετε στον άνδρα σας. Είναι το καλλίτερο που έχετε να κάνετε.

—Δεν μπορώ... είπε η Συζάν, αφίνοντας έναν έλαφρό άναστεναγμό.

—Όταν θέλη κανείς, τα μπορεί όλα, την διέκοψε άπότομα ή κυρά-Πλός. Τότε, τί ήρθατε να κάνετε έδω;

—Ηθελα να μάθω νέα του. Μήπως σ' άγραψε; Δεν πιστεύω να υποφέρει πολύ. Δεν πιστεύω να διατρέχει κίνδυνο.

—Και τί σ' ά ενδιαφέρει έσας; Άκόμη κι' αν σ' άλεγα ότι άπόψε τα μεσάνυχτα θα βοιάκεται έδω, τί σημασία θα είχε αυτό για σ' άς;

—Αλήθεια; φώναξε ή Συζάν χαρούμενα.

—Και βέβαια, είναι αλήθεια! Έρ-νεται με δεκαήμερη άδεια και μου έγραψε να συγυρίσω το δωμάτιο και να του έτοιμάσω ένα μικρό δεί-πνο. Όσο το δείπνο θα είναι αυτό με την αλήθεια! Να κάτσει ένα ξερό κρομμύ στο τραπέζι, να έχη κανένα ντύσο του. Έρωτε τί λέω εγώ, κυρία Μπλανσέ! Μια κι' είσαστε έδω, και γνωρίζετε το διαμέρισμα καλλίτερα από μένα, δεν πηγαίνετε να το συνορίσετε σ' άς; Έγώ είμαι έτοιμη κι' έτοιμη παραφορτωμένη με δου-λειά, και όπου να πάω ήθελω κι' ό άντρας μου να με συνοδεύει. Έναι βράδυ τα νύκτωρ όφια του. Έναι πάντοτε τις παλιές ιστορίες, με τα νύκτωρ, τους σεμινταρισμούς. Δεν μπορεί να κλείσει μάτι να είμαι ύπνω-τικό. Νά, πάρτε τα κλειδιά και άνε-

ήτε. Δεν θα βλάβη καθόλου αν κά-νετε κι' έσεις κάτι τι γι' αυτόν, πριν να ξαναφύγετε.

Η Συζάν άπλωσε ένα χέρι που έτρεμε, πήρε τα κλειδιά και χωρίς να προσθέσει ούτε λέξη, άνέθηκε στο διαμέρισμα. Πόση συγκίνηση άισθάνθηκε μπαίνοντας μέσα στην πα-λιά της κατοικία! Τίποτα δεν είχε αλλάξει εκεί μέσα από την ήμέρα που έφυγε. Ός κι ή φωτογραφία της βρισκόταν άκόμη επάνω στο γρα-φείο του.

—Ζεό, Ζεό! άρχισε να ψιθυρίζει ά-νάμεσα στους λυγμούς της. Πώς μόρεσα να σ' άφισω;

Μέσα από το μυαλό της περνούσαν τώρα σαν κινηματογραφική ταινία οι άναμνήσεις από τις εύτυχισμένες ήμέρες που είχε ζήσει εκεί μέσα. Ά-νοιξε τα συρτάρια, κύτταξε ένα-ένα τα πράγματα που είχε εκεί μέσα, έ-θγαλε μερικές παλιές νταντέλλες και τις καμάρωσε, κύτταξε τις πυ-τζάμες του Ζεό και διάλεξε την καλ-λίτερη για να την άπλώσει επάνω στο κρεβάτι του. Άξαφνα στάθηκε παραξενεμένη και κύτταξε μια δική της πυτζάμα που είχε ξεχάσει καθώς φαίνεται φεύγοντας να την πάρη μα-ζί της. Την άπλωσε κι' αυτήν, μηχανικά, χωρίς να σκεφθώ, επάνω στο κρεβάτι και άξαφνα της ήρθε μι-λ' ιδέα.

—Θα του έτοιμάσω πριν φύγω και το δείπνο του, συλλογίστηκε.

Κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες, πήγε σ' ένα από τα πιο καλά μαγαζιά της γειτονιάς και άγό-ρασε όλα αυτά τα φαγη-τά που ήξερε ότι άρεσαν εξαιρετικά στον Ζεό. Πή-ρε μαζί και μια μπουτίλα διαλεχτό κρασί, φορτώ-θηκε και μίαν άγκαλιά λουλούδια και γύρισε τρεχάτη στο σπίτι να έ-τοιμάσει το τραπέζι, έπει-δή ή ώρα περνούσε πολύ πιο γρήγορα από ό,τι εί-χε φαντασθώ.

Καθώς έμπαινε από την πόρτα, είδε την κυρά-Πλός που την κυττούσε γελώντας:

—Θέλω να του έτοιμά-σω πριν φύγω μια μικρή εύναρίστση, είπε ή Συ-ζάν, σαν να είχε κάνει κάποιον κακό και ήθελε να δικαιολογηθώ.

—Υστερα, πρόσθεσε με σινανή φωνή, σαν να μι-λούσε στον ίδιο τον έαυ-τό της:

—Έγω κι' ένα φοβερό πονοκέφαλο...

—Νά σ' άς δώσω εγώ δυο άσπιρίνες, από αυτές που παίρνει ό άντρας μου, να σ' άς περάσει ό πονοκέ-φαλος στην στιγμή, είπε με προθυμία ή κυρά-Πλός.

Η Συζάν πήρε τα δύο δισκία, εύ-χαρίστησε την θυρωρό και άνέθηκε τρέχοντας την σκάλα. Δεν είχε πια καιρό για χάσιμο. Έστρωσε με με-γάλη προσοχή το τραπέζι, συγύρισε τα λουλούδια μέσα στα βάζα και δ-ταν πια βεβαιώθηκε πως όλα είχαν τακτοποιηθώ, πήρε τα δύο δισκία για ν' άπαλλάξη από τον πονοκέφαλο κι' έτοιμάστηκε να φύγ. Εκείνη την στιγμή, όμως, άισθάνθηκε μια φοβερή κούραση. Έγυρε σε μια πολυθρόνα. Και χωρίς να το καταλά-βη, την πήρε άμέσως ό ύπνος.

— 41 —

Την ίδια ώρα σχεδόν γύρισε στο σπίτι του και ή Πλός και είδε το κου-τάκι με τα δισκία επάνω στο τρα-πέζι.

—Τί γυρεύουν έδω αυτές οι ταμ-πλέτες; ρώτησε.

Η κυρά-Πλός του εξήγησε με λίγα λόγια ότι είχε γυρίσει ή κυρία Μπλανσέ, ότι είχε άνεθώ για να συ-γυρίσει το δωμάτιο και να έτοιμάσει το δείπνο του κ. Ζεό και ότι έπειδή είχε φοβερό πονοκέφαλο, της έδωσε δυο ταμπλέτες για να της περάσει.

—Μά, χριστιανή μου, αυτές οι ταμ-πλέτες που της έδωσες, είναι ύπνω-τικές! φώναξε ή Πλός.

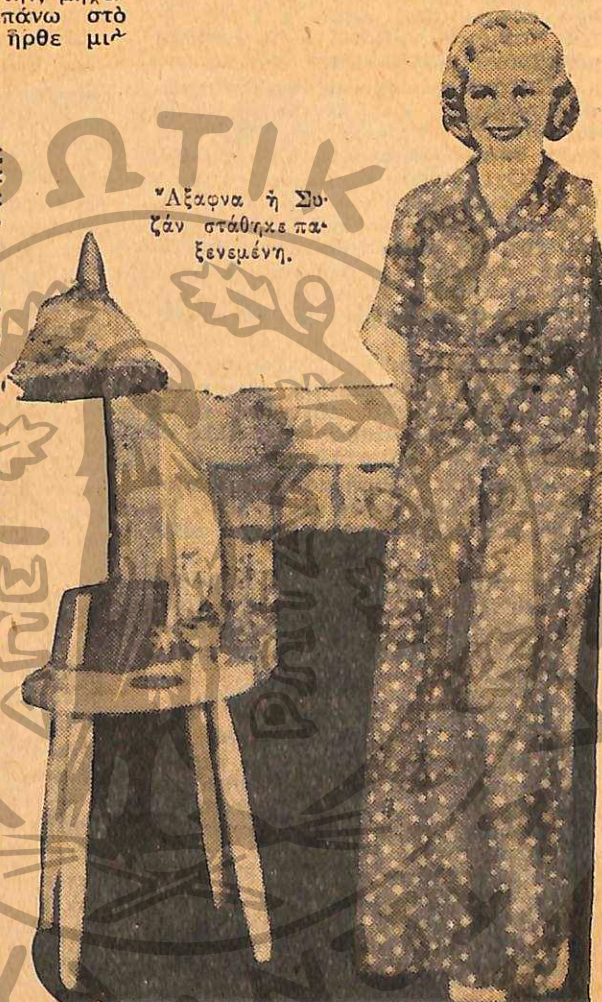
Η γυναίκα του σταυροκοπήθηκε κατατρομαγμένη.

—Μήπως είναι φόβος να πάθω τίπο-τα; ρώτησε.

Το χειρότερο που μπορεί να πά-θω, είναι να κοιμηθώ μέχρι αύριο το πρωί.

Τότε ή κυρά-Πλός έκλεισε πονηρά το ένα μάτι και τριβώντας τα χέρια της από εύχαρίστηση, είπε:

—Άς κοιμηθώ λοιπόν! Αυτή ή ο-

Άξαφνα ή Συ-ζάν στάθηκε πα-ξενεμένη.

πόθεσις θα τελειώση νομίζω πολύ καλά.

Κόντευαν μεσάνυχτα την ώρα που ο Ζεό Μπλανσέτ ξεκλείδωσε την πόρτα του σπιτιού και μπήκε μέσα. Το πρώτο πράγμα που του έκανε εντύπωση, ήταν ότι το διαμέρισμα έμυριζε από το άρωμα που χρησιμοποιούσε η γυναίκα του.

— Για φαντάσου, συλλογίστηκε. Τόσος καιρός πέρασε κι' ακόμη να ξεθυμάνη αυτή η μυρουδιά. Στάθηκε πιά πιστή κι' από αυτήν την ίδια την Συζάν.

Προχώρησε στην τραπεζαρία, άναψε το φως και αισθάνθηκε κάποια μικρή ευχαρίστηση όταν είδε το καλοστρωμένο τραπέζι και τα βάζα γεμάτα λουλούδια.

— Καυμένη, κυρά-Πλός, συλλογίστηκε πάλι. Είναι στ' αλήθεια πολύ καλός άνθρωπος. Πόσο πρέπει να κοπίσας για χάρη μου.

Η έκπληξή του έγινε όμως ακόμη μεγαλύτερη, όταν είδε ότι το τραπέζι ήταν στρωμένο με τὰ φαγιά που άναψουσε ιδιαίτερος και ότι βρισκόταν εκεί και μια μποτίλια από τὸ αγαπημένο του κρασί. Η στενωχώρα του υποχώρησε λιγάκι και γεμίζοντας το ποτηράκι του, είπε: «Φαντάζομαι ότι κι' η ίδια η Συζάν δεν θα τὰ φρόντιζε τόσο καλά». Καθώς ανέφερε όμως τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας του, ένοιωσε να τὸν καταλαμβάνη μιὰ φοβερὴ μελαγχολία. «Έφαγε δσο πιά γρήγορα μπορούσε κι' ύστερα τράβηξε κατ' εὐθείαν στὸ μπάνιο, ζυρίστηκε, έκανε ἕνα ὠραίο ντους και ὁύτερα κατευθύνθηκε στὴν κρεββατοκάμαρα του γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Καθὼς γύρισε όμως τὸν διακόπτη, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ φωνὴ καταπληξέως. «Ίδια, ὅπως τὸν παλιό, εὐτυχισμένο καιρό, ἡ Συζάν ἦταν καθισμένη ἐπάνω στὴν μεγάλη πολυθρόνα και κοιμόταν βαθειά».

— Συζάν! φώναξε με φωνὴ γεμάτη συγκίνηση καὶ ἐκρίβε τὰ μάτια του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἦταν ἀπλὸ δημιούργημα τῆς φαντασίας του. «Ὀχι. Ἦταν ἀλήθεια. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ ἀγαπημένη του ἡ Συζάν. Πλησίισε και με φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ τὴν εὐτυχία πού αισθανόταν, ἐπανάλαβε: «Συζάν, χρυσή μου Συζάν! Ἦρθες λοιπόν; Ξαναγύρισες στὴν φώλιτσα μας; Συζάν! Δὲν με ἀκούς, Συζάν;»

Ἡ Συζάν ἀνοίξε γιὰ λίγο τὰ μάτια της. Τὸ πρόσωπό της φωτίστηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ εἰπῇ τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν λέξη: «Νυστάζω».

— Κοιμήσου, χρυσή μου, κοιμήσου! Ἀρκεῖ ὅτι βρίσκεσαι κοντά μου. Ἀπόψε δὲν θέλω περισσότερη εὐτυχία.

Τὴν πήρε στὰ δυνατὰ μπράτσα του, τὴν σήκωσε και τὴν ἔφερε πάνω στὸ κρεβάτι. Καὶ ἀποκοιμήθηκε με τὰ χεῖλιν του κολλημένα ἐπάνω στὰ δικά της.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ κυρά-Πλός δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν περιέργειά της. Ἀνέθηκε σιγά-σιγά τὴς σκάλες, ἀνοίξε με τὰ κλειδιά πού εἶχε τὸ διαμέρισμα τῶν Μπλανσέτ και προχώρησε σὲς μύτες τῶν ποδιῶν ὡς τὴν κρεββατοκάμαρα. Κατέβηκε όμως σχεδὸν ἀμέσως πάλιν στὸ θωρακιστὸν γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ θριαμβευτικὰ στὸν ἄντρα της ὅτι οἱ ταμκέτες του ἦταν θαυματουργές.

ΖΑΚ ΝΤΕ ΤΟΥΡΒΟΥΑ

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗ-ΡΙΩΔΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

-Π

ΕΣ ΜΟΥ τα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ Σοῦμερ! ἔκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ. «Ὅπως μὲ τὰ εἶπες μαζεμένα, δὲν κατάλαβα τίποτα. — Τὰ πράγματα, εἶπεν ὁ ἰνσπéκτωρ Σοῦμερ, εἶναι καὶ ἀπλούστατα... καὶ υπερδεμένα. Ὁ δικηγόρος Οὐέλς ἄνθρωπος πὺδ φοβόταν ἐξαιρετικὰ τὸ κρύο καὶ εἶχε στὸ σπῖτι του ἡλεκτρικὴς ἐγκαταστάσεις, θερμάνσεως ὡς καὶ τ' αὐτὸν τὸν λουτήρα του, ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος πίστευε στὴν ὑπαρξὴ φαντασμάτων καὶ φοβόταν, βρόθῃκε πεθωμένος σὲ ἕνα ἀκατοίκητο διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας, πὺδ οἱ ἄλλοι ἐνοικοὶ τὸ θεωροῦσαν στοιχειωμένο! Ἡ νεκροψία ἀπέδειξε ὅτι ὁ δικηγόρος Οὐέλς ἀπέθανεν ἀπὸ φόβο. Κάτι εἶδε μέσα στὸ στοιχειωμένο αὐτὸ διαμέρισμα καὶ τὸ καὶ αὐτὸ τὸν σκότωσε! Ἀπέθανε ἀπὸ συγκοπή! Ἐγώ, όμως, πὺδ δὲν πιστεύω στὴν ὑπαρξὴ φαντασμάτων, ὑποθέτω πὺς πρόκειται μᾶλλον περὶ δολοφονίας! Εἶναι εὐκόλο νὰ δολοφονήσῃ ἕναν ἄνθρωπο μὲ ὕπλο τὸν φόβο! Προπάντων, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι μικροψυχός.

— Σωστά! Πολὺ σωστά. — Ὑστερα εἶναι καὶ κάποιο μεγάλο ἐρωτηματικὸ: Πὺς ὁ Οὐέλς πὺδ φοβόταν τὰ φαντάσματα καὶ πὺδ φοβόταν τὸ κρύο, βρόθῃκε νυχτιάτικα μέσα σὲ ἕνα παγερὸ καὶ ἀκατοίκητο διαμέρισμα μιᾶς πολυκατοικίας, πὺδ φημιζόταν ὡς στοιχειωμένο!

— Ποιὸς ἀνεκάλυψε τὸ πτώμα; — Ἡ ἀνηψία του Ἐντιθ, πὺδ κατοικοῦσε στὴν πολυκατοικία αὐτή. Ὁ Οὐέλς ἦταν κηδεμὼν της. Ἐκεῖνη κατοικοῦσε σὲ διαμέρισμα 10. Τὸ διαμέρισμα 11 ἦταν τὸ δῆθεν στοιχειωμένο. Τὴ νύχτα ὅλη ἡ Ἐντιθ δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μὰτι γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ἀκατοίκητο διαμέρισμα 11, ἀκούγονταν ἕνα ραδιόφωνο! Τὸ πρωί, καθὼς περνοῦσε, εἶδε τὴν πόρτα τοῦ 11 ἀνοικτὴ καὶ ἀπὸ περιέργεια ἐπειδὴ τὸ ραδιόφωνο ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζῃ, ἔπριξε σὲ εὐατερικὸ μὴ ματιά καὶ εἶδε σὲ πλάτωμα ἕναν ἄνδρα, διπλωμένο στὰ δύο! Πληρόδλητη, εἰδοποίησε τὸν ἰδιοκτήτη τῆς πολυκατοικίας καὶ σὲ λίγο διετίστω, νὰ εἶτὶ ὁ διπλωμένος στὰ δύο ἄνδρας ὁ ὁποῖος ἦταν ἡδὴ κοκκαλισμένος, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν θεὸ τῆς καὶ κηδεμὼν τῆς! «Ὅλα αὐτὰ δὲν σοῦ φαίνονται ἐξαιρετικὰ ὑπὸπτα;

— Νὰ σοῦ πῶ Σοῦμερ. Ἐχω τόσες ἀσχιολίες αὐτὲς τίς μέρες, ὥστε νὰ μὲν μὲν κίερος ν' ἀσχοληθῶ με ἱστορίες φαντασμάτων. Ὅπωςδὴποτε, μελιόγιο πὺδ θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀνακριτικὴ ἐνέργεια, ἂν θέλῃς, καὶ ἂν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο, μὲ παίρνεις μαζί σου. Ὁ δικηγόρος Οὐέλς κατοικοῦσε στὴν πολυκατοικία αὐτή;

— Ὁχι. Κατοικοῦσε στὴν ἰδιόκτητη

Φαντάσματα

τοῦ Χέρμον Λάντον

βίλλετσα του τοῦ Φλέμιγκ, ὅπου, ὅπως σοῦ εἶπα, ἐπειδὴ φοβόταν τὸ κρύο, εἶχεν ἡλεκτρικὴς ἐγκαταστάσεις θερμάνσεως σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα, ὡς καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν λουτήρα του! Πάντως Μάρτεν, ἂν ἐνδιαφερόσῃς γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, δὺδ αἰνίγματα πρέπει νὰ σὲ ἀπασχολήσουν. Αὐτὰ πὺδ ἀπασχολοῦν ἄλλωστε καὶ τὴν δικαιοσύνη: Πρῶτον: Πὺς βρόθῃκε ἕνα ραδιόφωνο μέσα σὲ ἕνα ἀκατοίκητο διαμέρισμα πολυκατοικίας πὺδ θεωρεῖτο στοιχειωμένο. Δεύτερον: Τί γύρευε ἕνας ἄνθρωπος πὺδ φοβόταν τὰ φαντάσματα, νυχτιάτικα, μέσα σὲ διαμέρισμα αὐτό. Μὴ ξεχνᾷς δὲ ὅτι ἔχομε Ἰανουάριο, ὅτι τὸ ψυχρὸς εἶναι δομημένο, ὅτι τὸ διαμέρισμα εἶναι παγερὸ ὅπως ὅλα τὰ ἀκατοίχῃτα καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, φοβόταν τὸ κρύο!

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Τὴν μεθεπομένη, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔμπαινε κατὰ τίς δέκα τὸ πρωί σὲ ἀνακριτικὸ μέγαρο, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ὁ ἀνυπομονήσιος ὁ Σοῦμερ.

— Ἀρχισαν; — Εὐτυχῶς ὄχι, ἀκόμη. Ἦλθες στὴν ὥρα. Ἀργήσα καὶ ἐγώ. Καὶ ξέρεις γιατί; — Πὺς θέλεις νὰ ξέρω; — Μὲ καθυστέρησε ἐκεῖνος ὁ ἀνθρωπατισμένος ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! — Πάλι αὐτός; Τί σοῦ ξανασηκάρωσε; — Χθὲς τὸ βράδυ μπῆκε στὴν βίλλα τοῦ μακαρίτη Οὐέλς, καὶ τᾶκανε θάλασσα!

— Διάολε! Τί γύρευε ἐκεῖ μέσα; — Ποιὸς ξέρει; Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι δὲν ἄφισε συρτάρι πὺδ νὰ μὴ τὸ ἀνοίξῃ! Δὲν ξέρω ἂν πήρε τίποτα. Στὸ ἐπισκεπτήριό του πὺδ βρόθῃκε ἐπάνω σὲ ἕνα τραπέζι, εἶχεν ἀπλὼς σημειώσῃ τὴν φράση: «Καλὰ ἔκαμε Οὐέλς καὶ πέθανες»!

— Περίεργο! — Πολὺ περίεργο, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἀς δοῦμε τώρα τί θὰ εγᾶλουμε ἀπὸ τὴν ἀνάκριση.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἀρχίζεν ἡ ἀνάκρισις. Ὁ Μάρτεν Ντάλ πὺδ ὁ Σοῦμερ τὸν παρουσίασε ὡς διάσημο Ἀμερικανὸ ντέτεκτιβ, δὲν δυσκολεύθηκε νὰ παρυσωθῇ.

Πρῶτῃ ἐκλήθη, ἡ μίς Ἐντιθ, ἡ ἀνηψία τοῦ Οὐέλς.

— Πῆγε μας μίς, τί σκέπτεσθες γιὰ τὸν θάνατο τοῦ θεῖου σας καὶ κηδεμὼν σας.

— Τί θέλετε νὰ σκέπτομαι; Δὲν ἔχω ἀκόμη συνάθει.

— Δὲν μπορεῖτε λοιπὸν νὰ μᾶς πῆτε ἂν σχηματίζατε γνώμη, ἂν πρόκειται δηλαδὴ περὶ ἀτυχήματος ἢ δολοφονίας.

— Ὁχι. Ἡ νεκροψία δὲν ἀπέδειξε ὅτι πρόκειται περὶ θανάτου ἐκ φόβου;

— Μάλιστα. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι νὰ μάθουμε ἂν κανεὶς δὲν τὸν φόβει... γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ! Ἐχομε ὄχι λίγες τέ-

τοιες περιπτώσεις δολοφονιῶν. Εἶχε ἔχθρους;

— Δὲν γνωρίζω. — Ἦτο καρδιακός; — Ἀμφιβάλλω. Ἐφαίνετο ὑγιέστατος. — Μιὰ ἐρώτησῃ μίς, ἔκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ ἐπεμβαίνοντας. Πόσο καιρὸ μένετε τώρα σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα; — Δέκα ἀκριδῶς μέρες. — Ὁλομόναχῃ; — Μάλιστα. Εἶμαι φοιτήτρια τῆς φιλολογίας καὶ ἤθελα ἕνα ἡσυχο διαμερίσματάκι.

— Ποιὸς σᾶς τὸ βρόθῃκε αὐτὸ τὸ διαμερίσματάκι;

— Ὁ θεὸς μου.

— Σᾶς εἶπεν ὅτι τὸ πλαινὸ σας διαμερίσματάκι εἶχε τὴν φῆμῃ στοιχειωμένο;

— Μοῦ τὸ εἶπε ἀλλὰ γνωρίζε ὅτι δὲν πιστεύω στὴν ὑπαρξὴ φαντασμάτων.

— Σεῖς, μήπως πάσχετε ἀπὸ τὴν καρδιά σας;

— Συγκινούμαι εὐκόλα.

— Ἀπὸ πόσων χρόνων ἦτο κηδεμὼν σας;

— Ἀπὸ δώδεκα χρόνων.

— Καὶ πότε ἐνηλικιώνασθε;

— Σὲ δύο χρόνια.

— Τί περιουσία σᾶς ἄφισε ὁ πατέρας σας;

— 16.000 λίρες.

— Εὐχαριστῶ μίς. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλη ἐρώτησῃ νὰ σᾶς κάνω.

— Οὐτὲ ἐγώ, πρόσθεσε ὁ ἀνακριτής. Μὴ φύγετε ὡστόσο μίς. Ἀς προσέλθῃ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς πολυκατοικίας.

Ἐνας ἄνδρας ἀκαθόριστης ἡλικίας προσῆλθε σὰν φοβισμένος.

— Ἐχω τὴν προθυμασινὴ σας κατὰθεση. Σᾶς ἐκάλεσε ἡ μίς Ἐντιθ σὲ στοιχειωμένο διαμέρισμα καὶ εἶδατε πρῶτος μαζί - τῆς τὸ πτώμα. Πὺς κατὰ τὴν γνώμη σας μπῆκε ὁ Οὐέλς σὲ διαμέρισμα;

— Ὑποθέτω πὺς μπῆκε ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας.

— Τὸ ραδιόφωνο πὺς μπῆκε;

— Τὸ ἔφερε, προφανῶς, ἐκεῖνος.

— Τὸν γνωρίζατε;

— Μάλιστα. Ἦτο δικηγόρος μου καὶ φίλος μου.

— Τί ὥρα ἀκούσθηκε τὸ ραδιόφωνο;

— Κατὰ τίς ἑντεκα. Παραξενεύτηκα γιὰτὶ δὲν ἤξερα νὰχῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους μου ραδιόφωνο, ἀλλὰ δὲν ἔδωσα σημασία.

— Γνωρίζετε ἂν εἶχε ἐχθρούς ὁ Οὐέλς;

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶχε.

— Ἄλλο τίποτα, ἔχετε νὰ καταθέσετε;

— Τίποτε ἀπολύτως.

— Ὡραία ὅλα αὐτὰ, ἐπενέβη λέγοντας ὁ Μάρτεν Ντάλ. Καὶ τώρα, μετὰ τὰ ψέμματα, πέστε μας τὴν ἀλήθεια!

— Κύριε...

— Δηλαδή, πέστε μας ὅσα φοβηθήκατε ὡς τώρα νὰ μᾶς πῆτε. Τὸ κλειδὶ τοῦ διαμερίσματος, ὅπως καὶ ὅλα τὰ κλειδιά, βρισκόταν σὲ χρηματοκιβώτιό σας. Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ σᾶς τοῦ τὸ ἔδωσε;

Ἐκεῖνος ξερόβηξε, τᾶχασε καὶ τέλος ὠμολόγησε:

— Ἦταν φίλος μου καὶ δικηγόρος μου καὶ δὲν μπορούσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ μιὰ γὰρ.

Ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ τοῦδωσα τὸ κλειδί. ἰολογ ριαν ψι —

— Μοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νὰ παίξῃ μιὰ φάρσα στὴν ἀνηψία του τὴ νύχτα, γιὰ νὰ τὴν πείσῃ πὺς δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα.

— Ὡραία! ἔκαμεν ἀγανακτισμένος ὁ ἀνακριτής. Ἐχομε λοιπὸν ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος μπαινὶ νυχτιάτικα, μιὰ παγερὴ νύχτα, ἐνῷ φοδᾷται τὸ κρύο, σὲ ἕνα ἀκατοίκητο διαμέρισμα πὺδ εἶχε τὴν φῆμῃ στοιχειωμένο, γιὰ γὰ πείσῃ αὐτὸς πὺδ φοδᾷται τὰ φαντάσματα, τὴν ἀνηψία του ἢ ὁποία δὲν πιστεῖ σὲ φαντάσματα... ὅτι φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν! Τί ὥρα ἔφερε τὸ ραδιόφωνο;

— Κατὰ τίς ὀχτώ. Τὸ ἀνέβασε μόνος του, σκονίσθηκε καὶ ἔφυγε λέγοντάς μου ὅτι θὰ ἐπανήρξετο κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

— Ὅταν ἦλθε κατὰ τίς ἑντεκα καὶ ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν τὸ ραδιόφωνο, δὲν τὸν εἶδατε;

— Ὁχι. Αὐτὴ τὴ φορὰ σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ τὸ ραδιόφωνο ἔπαιξε ὡς τὸ πρωί;

— Μάλιστα.

— Τί τὸ ἤθελε τὸ ραδιόφωνο;

— Γιὰ συντροφιά τοῦ ὑποθέτω. Ἀλλὰ δὲν πρόλαβε ὁ ἀτυχὴς νὰ παίξῃ τὴν φάρσα τῆς ἀνηψίας του. Φαίνεται ὅτι ἐνῷ ἔπαιξε τὸ ραδιόφωνο, χᾶτι νόμισε πὺς εἶδε ἢ πὺς ἀκούσε καὶ, ἔπασε κεραυνόπληκτος.

— Μὴ σούγεται. Θὰ σᾶς ξαναφωνᾶξω. Ἀς ἔλθῃ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Οὐέλς.

Ἐνας ἡλικιωμένος θαλαμηπόλος προσῆλθε τρέμοντας σύγκομος.

— Κάθῃς. Μὴ τρέμεις. Πόσα χρόνια ἦσο στὴν ὑπηρεσία τοῦ Οὐέλς;

— Δεκαεπτὰ χρόνια.

— Τί ὥρα βγήκε προχθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ σπῖτι;

— Στις ἐπτὰ καὶ μισή. Τοῦ κατέβασα τὸ ραδιόφωνο σὲ αὐτοκίνητο. Δὲν τὸν ξαναεἶδα παρὰ νεκρό.

— Πολὺ ὠραία, ἔκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ, καρφώνοντας τὸ διαπεραστικὸ του βλέμμα στὰ μάτια τοῦ θαλαμηπόλου. Πέες μας τώρα... πὺς τὸν σκότωσε!

Κατὰπληκτοὶ ὅλοι σπράσθηκαν καὶ κύπησαν τὸν Μάρτεν Ντάλ, ὁ ὁποῖος εἶχε σηκωθῇ. Ὁ γέρω-θαλαμηπόλος ἐν τῷ μεταξὺ σωρίσθηκε σὲ ἕνα καθίσμα κρᾶδοντας τὸ πρόσωπό του με τὰ χεῖρα του:

— Δὲν τὸν σκότωσα... Ἦταν ἀτύχημα.

— Τὰ ξέρουμε ὅλα! Ὁ κύριός σου δὲν πέθανε ἀπὸ φόβο σὲ στοιχειωμένο διαμέρισμα ἀλλὰ ἔπασε ἡλεκτροπληκτος σὲ σπῖτι τοῦ καὶ τὸν μετέφερες σὺ σὲ στοιχειωμένο διαμέρισμα. Ἔτσι;

— Μάλιστα.

— Πέες μας, λοιπὸν, πὺς ἔγιναν τὰ πράγματα.

— Δὲν τὸν σκότωσα... Ὁχι... τὸν σκότωσα... χωρὶς νὰ τὸ θέλω ὅμως... Ἦταν δυστύχημα... Βγήκε μὲ τὸ ραδιόφωνο στίς ἐπτὰ καὶ μισή καὶ ἐπείστρεψε στίς ὀχτὼ καὶ μισή, βουτηγμένος στὴν σκόνη. Κάθε βράδυ ἔπαιρνε τὸ λουτρό του. Γνωρίζετε πόσο φοβόταν τὸ κρύο. Εἶχε ραντιατέρ καὶ μέσα σὲν λουτήρα. Τὸ ραντιατέρ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ μπάνιο. Μπῆκε μέσα σὲ νερό καὶ μὲ διέταξε νὰ τοῦ δώσω τὸ σφουγγάρι. Ἡ ζέστη ἢ ὑπερβολικὴ τοῦ μπάνιου μὲ εἶχε ἐλαίσει καὶ καθὼς ἔκαμα νὰ φθάσω στὴν ἐταξία τοῦ σφουγγαρίου, τραβήξα ἀπὸ ἄπρο-

σεξία τὸ κορδόνι τοῦ ραντιατέρ. Τὸ ραντιατέρ ἔπασε μέσα σὲ νερό καὶ ὁ ἡλεκτρισμὸς τὸν ἔκεραινε ὁλόκληρο. Τρελλὸς ἀπὸ τὴ φοικὴ μου, τρέμοντας μὴ συλληφθῶ ὡς δολοφόνος, ἔβγαλα τὸ πτώμα ἀπὸ τὸ νερό, τὸ σκούπισα, τὸ ἔντυσα μὲ τὸ κοστούμι τοῦ καὶ φορτώνοντάς το σὲ αὐτοκίνητο, τὸ πῆγα σὲ στοιχειωμένο διαμέρισμα, ὅπου τὸ ἀνέβασα ἀπὸ τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἦ διήλθῃ μὲ βοήθησε. Ἐβγαλα εἰς ἐνέργειαν τὸ ραδιόφωνο καὶ φεύγοντας ἄφισα τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἀνοικτὴ, γιὰ νὰ ἀγανακτήσουν οἱ ἐνοικοὶ τὴ νύχτα, νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ πηγαίνοντας σὲ διαμέρισμα, νὰ βροῦν τὸ πτώμα. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, κύριοι. Δὲν τὸν δολοφόνησα. Τὸν ὑπηρετήσα πιστὰ δεκαεπτὰ χρόνια.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μᾶς εἶπε τὴν ἀλήθεια, βεβαίως ὁ Μάρτεν Ντάλ. Σὴν μερὰ τὸ πρωί, μὲ ἐπεσκέφθηκε σὲ ξενόδοχο μου ἕνας ἀξιωματικός τύπος, ὁ ὁποῖος με βεβαίωσε πὺς ἦταν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα». Γνωρίζοντας πὺς συνδέομαι μὲ τὸν ἰνσπéκτωρ Σοῦμερ, ἦλθε νὰ βοηθήσῃ τὴν δικαιοσύνη. Χθὲς βράδυ, ὁ θρυλικὸς λωποδύτης μπῆκε καὶ ἐσεύνησε τὸ σπῖτι τοῦ θύματος. Πολλὰ τὸν βεβαίωσαν, ὅτι ὁ Οὐέλς πέθανε σὲ σπῖτι τοῦ καὶ μεταφέρθηκε νεκρὸς σὲ στοιχειωμένο διαμέρισμα! Ἰδίως τὸ ραντιατέρ τοῦ λουτήρος καὶ ἔγνη σὲ πτώμα καὶ στὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας ἀνθρωπίνου σώματος πὺδ εἶχε συρθῇ! Τὰ ἔῖνα ἔγνη βρόθῃκε καὶ στὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας τῆς πολυκατοικίας. Ἐπειδὴ ἄλλος ἀπὸ τὸν θαλαμηπόλο δὲν βρισκόταν σὲ σπῖτι τοῦ Οὐέλς, αὐτὸς ἔπρεπε νὰ εἶχε μεταφέρει τὸ πτώμα. Εἶπε τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶναι δολοφόνος. Ἄν ἕνας ἔπρεπε νὰ κρεμασθῇ... αὐτὸς ὁ ἕνας εἶναι τὸ πτώμα τοῦ Οὐέλς! Κατεστραμμένος, προχθὲς βράδυ θὰ δολοφονοῦσε τὴν ἀνηψία του γιὰ νὰ σφετερισθῇ τὴν περιουσία της! Γι' αὐτὸ καὶ ριφονιζόναψε αὐτὸς πὺδ φοβόταν τὰ φαντάσματα, νὰ μπῇ σὲ ἕνα διαμέρισμα νυχτιάτικα, διαμέρισμα στοιχειωμένο! Πὺς θὰ τὴν δολοφονοῦσε, εἶναι ἄγνωστο! Θὰ τὴν δολοφονοῦσε ὁπωσδήποτε! Σημειώστε, ὅτι αὐτὸς τῆς εἶχε βρῇ τὸ διαμερίσματάκι της, πλὴν σὲ στοιχειωμένο! Καὶ τώρα, θέλετε νὰ μάθετε πὺς ὑποψιάσθηκε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» τὴν ἀλήθεια καὶ ἐνήργησε; Ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα πὺδ βρόθῃκαν στίς σέσπες τοῦ θύματος! Βρόθῃκαν τὰ χεῖματά του, τὸ ρολόι τοῦ, τὸ στυλό τοῦ, τὸ σουγιάδάκι τοῦ καὶ τὰ κλειδιά του. Δὲν βρόθῃκε ἡ λεκτρικὴ φαναράκι! Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» σκέφθηκε λοιπὸν: «Πὺς ἕνας ἄνθρωπος πὺδ φοδᾷται τὰ φαντάσματα, πηγαίνει νὰ διανυκτερεύσῃ σὲ ἕνα στοιχειωμένο διαμέρισμα, γνωρίζοντας ὅτι ἐκεῖ μέσα τὸ σκοτάδι θὰ ἦταν ἀδιapέαστο... καὶ δὲν πήρε μαζί του, ὁ φοβιταρ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Καρναβάλι

Ἡ ἀναγνώστριά μου Β. Α. (Ἡράκλειον Κρήτης) ἐπιθυμῇ νὰ μεταμφορῇ στὶς ἐρχόμενες ἀπόκριες καὶ ζήσει τὴν συμβουλὴ μου.

Ῥησα ὀλίγον νὰ ἀπαντήσω διότι ἐδυσκολεύθηκα νὰ βρῶ φετεινὸ φιγουρίνι κατὰλληλο γιὰ τὸ καρναβάλι. Βοήθα δυὸ μοντέλα τὰ ὁποῖα ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀρέσουν.

Σ' αὐτὰ μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε καὶ τὶς δαντέλλες ποὺ τυχὸν ἔχετε. Τὸ πρῶτο εἶναι «Κολομπίνια». Ἡ φοῦστα γίνεταί σὲ δαντέλλα καὶ σὲ ὅποιον δῆποτε χρωματισμὸ μὲ δοῦλες ἀπὸ ἀτλάζι σ' ἓνα τόνο σκουρότερο ἢ μαῦρο. Ἡ μπλούζα μονόχρωμη στὸν τόνο τῆς δαντέλλας ἢ σὲ λαμὲ χρυσὸ ἢ ἀρζαντέ. Ἡ κολλαρίνα ἀπὸ τοῦτι χονδρὸ, κολαρισμένη, στὴν ἴδια ἀπόχρωση μὲ τὶς δαντέλλες.

Τὸ δεύτερο μοντέλο εἶναι «Σπανιόλα». Ἡ μπέρτα καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς φούστας εἶναι ὡραιότερα ἀπὸ δαντέλλα, ἀλλὰ γίνονται καὶ μὲ ἄλλα ὑφάσματα.

Τὸ κορσάζ ποὺ σχηματίζει τριουβίνι γίνεταί ἀπὸ χονδρότερο ὑφασμα. Ἡ φορεσιὰ αὐτὴ θὰ εἶναι πολὺ σὶκ ἐὰν γίνῃ καὶ μαύρη ἢ ἄσπρη δαντέλλα καὶ προσθέσετε ἓνα κόκκινο τριαντάφυλλο στὰ μάλλια σας, στὸ στήμα σας καὶ στὸ ἀνοιγμα τοῦ κορσαζι.

Μπορεῖτε ἐὰν θέλετε ἀντὶ τοῦ καπελλοῦ νὰ φορέσετε μιὰ σάρπα ἀπὸ δαντέλλα στὸ κεφάλι, ἀλλὰ τότε ἀπαραίτητως πρέπει νὰ φορέσετε μιὰ ψηλὴ χτένα στὰ μαλλιά σας.

Στὸ πρῶτο κοστούμι ἓνα ἑγχορδο ὄργανο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ συμπλήρωμα.

ΔΟΡΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Πῶς νὰ διατηρῆτε τὶς γούνες

Οἱ γούνες ποὺ εἶναι τὸ πολυτιμότερο ἀξιοῦν τῆς γυναικείας τουαλέτας, χρειάζονται προσεκτικὲς φροντίδες γιὰ νὰ διατηρηθοῦν σὲ καλὴ κατάσταση.

Πρέπει νὰ τὶς βουρτσίζετε ἐλαφρὰ καὶ προσεκτικὰ πρὸς τὴν κατεύθυνση ποὺ ἔχει τὸ τρίχωμά των καὶ πάντοτε μὲ μαλακὴ βούρτσα ἢ μ' ἓνα κομμάτι βελούδου. Εἶναι ὅμως προτιμότερο νὰ τὶς κτυπᾶτε ἐλαφρὰ μὲ μικρὰ κτυπήματα μὲ μιὰ εὐλύγιστη βέργα.

Οἱ γούνινοι γιακάδες καὶ οἱ ἐσάρπες ποὺ ἔχουν ἐπαφὴ μὲ τὸ σῶμα πολὺ γρήγορα παίρνουν ἓνα λίπος. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὶς καθαρίζετε συχνὰ μὲ φανέλλα βρεγμένη σὲ βενζίνη καὶ νὰ φροντίζετε νὰ τὶς τρίβετε πάντα πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ τριχώματος.

Γιὰ νὰ ξαναδώσετε τὴν πρώτη της κατάστασιν σὲ μιὰ γούνα ποὺ θράχθηκε,

πρέπει νὰ τὴν ξαπλώσετε πάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ νὰ τὴν πασπαλίσετε ὁλόκληρη μὲ βορικό. Νὰ τὴν ἀφήσετε ἔτσι ἓνα εἰκοσιτετράωρο καὶ κατόπιν νὰ τὴν τρίψετε ἐλαφρὰ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς τρίχας της.

Ἡ γούνα σας θὰ ξαναπάρῃ τὴν ἀρχικὴ της στιλπνότητά ἂν τὴν τρίψετε καὶ ἓνα σφυγγάρι βρεγμένο μὲ νέφτι πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς τρίχας της.

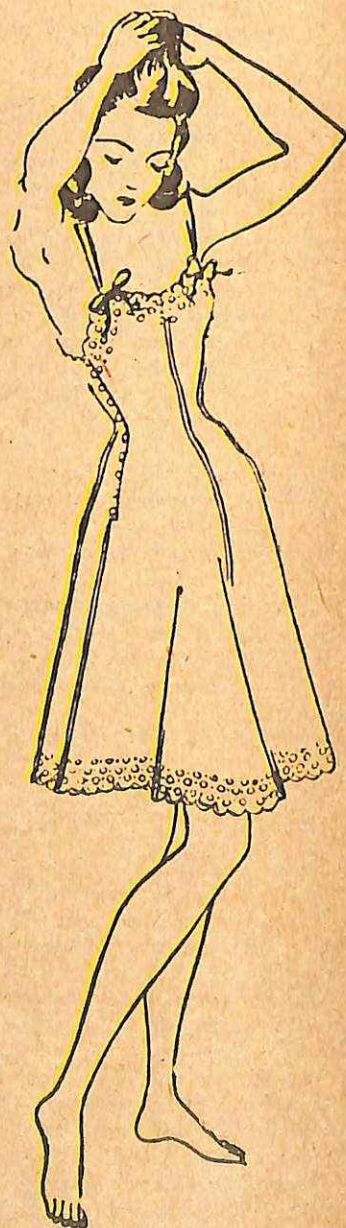
Οἱ γούνες πρέπει νὰ ἀερίζονται συχνά. Ἔτσι μόνο δὲν πεθαίνει τὸ δέρμα καὶ διατηροῦνται πολὺ καιρὸ χωρὶς νὰ μαδοῦν.

— 55 —

ΜΟΔΑ

Γὰ ἐσώρρευκα καὶ οἱ μπλούζες

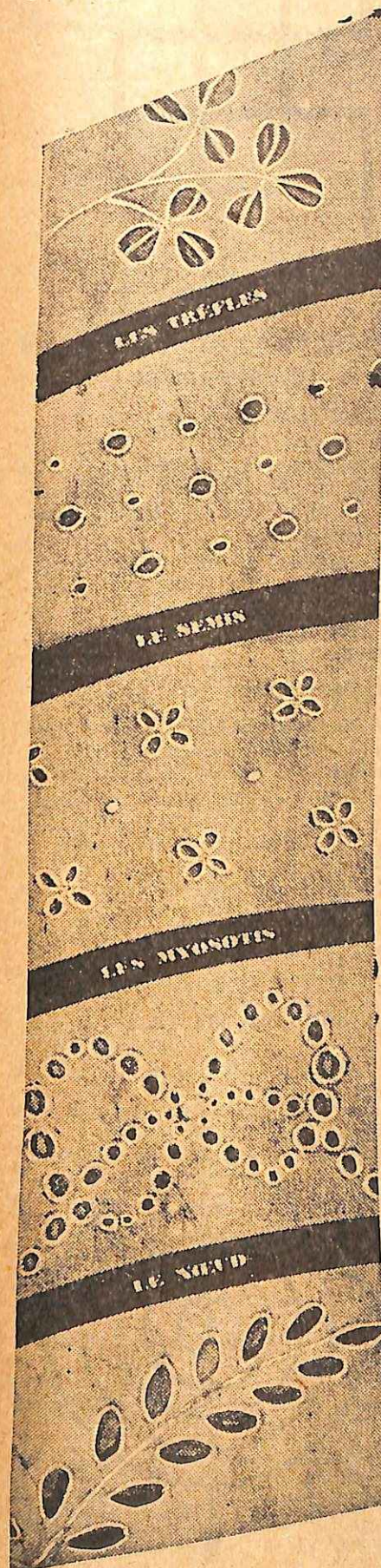
Ὅλες γνωρίζετε τὸ εἶδος τοῦ κεντήματος αὐτοῦ. Οἱ Γάλλοι τὸ ὀνομάζουν Ἄγγλικό· ἐμεῖς τὸ λέμε τρυπητό.

Κάποτε ὑπῆρχε μάλιστα καὶ κάποιο εἰδικὸ ὄργανο γιὰ τὶς τρύπες αὐτές. Πάν-

τως, τὸ τρυπητό εἶναι πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος.

Τὰ νυχτικά, τὰ μεσοφόρια, οἱ μπλούζες στολίζονται μ' αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ κεντήματος. Εἶναι ὡραιότατο καὶ ἀρκετὰ ἀπλό. Σᾶς δίδω μερικὰ σχέδια γιὰ νὰ σὰς διευκολύνω.

Τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Γιὰ τὰ κοριτσόπουλα

Φούστα, μπλούζα καὶ μαντῶ

Οἱ φοῦστες καὶ οἱ μπλούζες εἶναι πάρα πολὺ πρακτικὲς. Ἐπιτρέπουν μιὰ μεγάλη ποικιλία στὸ ντύσιμο.

Οἱ φοῦστες εἶναι τώρα πάρα πολὺ ψηλές. Δὲν ἀρχίζουν πλέον στὴ μέση. Σχηματίζουν κορσέ, σχῆμα ποὺ κολλαεῖ ἐξαιρετικὰ, δίδει ἀνάστημα καὶ χάρι. Τὸ σημερινὸ μοντέλο εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς νέας γραμμῆς. Ἡ μπλούζα γίνεταί σὲ μάλλινο ἢ μεταξωτὸ χρυσόν.

Τὸ παλτὸ εἶναι πολὺ νεανικὸ καὶ πολὺ κομψό. Εἶναι ἐξαιρετικὰ κατάλληλο γιὰ τὰ πολὺ νεαρὰ κοριτσόπουλα ἃς ποῦμε «τὰ φουντανάκια».

Γὰ γόντια, γὰ ἀξεσουάρ

«Ὁ Φλεβάρης καὶ ἂν φλεβίσῃ, καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ».

Γνωρίζετε βέβαια τὴν παροιμία αὐτή. Στὴν γυναικεία γλώσσα σημαίνει προτοιμασίαι γιὰ τὴν ἀνοιξή. Τὸν χειμῶνα τὰ ἀξεσουάρ περνοῦν ὀλίγον ἀπαρτήρητα, τὴν ἀνοιξὴν ὅμως εἶναι ἀπαραίτητα. Ἐνα ὡραῖο μαντηλάκι στὴν τσέπη τοῦ ταγιέρ, ἢ ἓνα μεγαλύτερο στὸν λαιμὸ, μιὰ καρφίτσουλα καλὰ διαλεγμένη στὴν μπλούζα ἢ ἓνα ψεύτικο λουλούδι στὴν μπουτονιέρα εἶναι τὰ μικροπράγματα ποὺ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς ἄλλες μιὰ γυναῖκα μὲ γούστο.

Μεγάλῃ προσοχῇ στὰ γάντια. Ἐφέτος συνηθίζονται πολὺ τὰ δίχρωμα. Εἶδα καὶ ὡραιότατα στοῦ Κοράκη, ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας ἀρ. 16. Ἐπίσης εἶδα μοντέρνα βελάνια, κτενάκια, ἀγκυράδες γιὰ τὰ μαλλιά σας κλπ. Ἀφρονῆτα ἀπὸ φιγουρίνια πρὸς πώλησιν στὸ ἴδιο κατάστημα.

— 56 —

Γὰ ἀδιάδροχα

Στὴν ἐποχὴ μας τὸ ἀδιάδροχο κατῆλθε τὸ πλέον ἀπαραίτητο εἶδος ρουχισμοῦ. Τὰ παιδιὰ τὰ χρειάζονται γιὰ τὸ σχολεῖν, οἱ ἄνδρες γιὰ τὶς δουλειές των καὶ οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα μὲ ὅλους τοὺς καιροὺς, ἰδίως τὴν ἀνοιξή. Τελευταίως μάλιστα μὲ τὴν προ-

σθήκη τῆς κουκούλας ἔγιναν τέλεια. Μ' ἓνα καλὸ ἀδιάδρογο εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίσωμε ὅλους τοὺς καιροὺς. Περιττὸν φυσικὰ νὰ προσθέσω ὅτι τὰ καλύτερα ἀδιάδροχα βρίσκονται στὸ κατάστημα Σ. Μπαλάσκας, ὁδὸς Σταδίου, στὴν γωνία τῆς στοᾶς Ἀρσακίου. Τὰ εἶδη του εἶναι τόσον γνωστὰ ὥστε ὀνομάσθηκε «ὁ Βασιλεὺς τῶν καμπρετινῶν».

— 57 —

ΚΟΥΖΙΝΑ

Γλύκισμα μὲ κόκκονο

Τὰ κάστανα εἶναι ἄφθονα τώρα. Σᾶς δίδω αὐτὴν τὴν ἀπλουστάτην συνταγὴν ἣ ὅποια εἶναι καὶ πολὺ ὠφέλιμη γιὰ τὰ παιδιὰ. Βράσετε καλὰ 1 ὀκτὰ κάστανα, καθαρίσατέ τα καὶ περάσατέ τα ἀπὸ τὸ τρυπητό. Προσθέσετε 6 ἀσπράδια εἰς ἀποδόν, 100 δαμάκια γάλα βρασμένο μὲ 100 δαμάκια ζάχαρη. Βουτυρώσατε μιὰ φόρα καὶ ψήσατε στὸ φούενο. Τὸ γλύκισμα αὐτὸ εἶναι πολὺ κατάλληλον γιὰ γλύκισμα τραπέζιου.

— 58 —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὸ λακινιάζ

Οἱ γυναῖκες, προσπαθοῦν ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ εἶναι ὡραίες καὶ νὰ παραιτοῦν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο τὰ νεύατα καὶ τὴν δροσιά τοῦ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 49)

Για να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

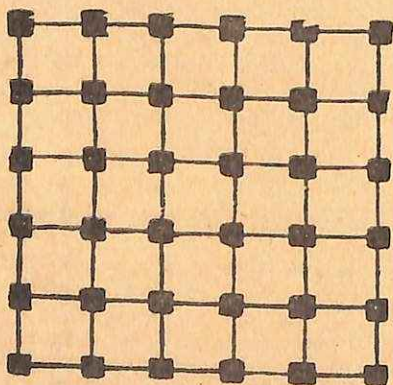
1) Η γλώσσα που συνήθως μιλούμε (έλαφρά άνορθ). 2) Ο παρών εκ νέου. 3) Γαλλική λουτρόπολη. — Καλά (άδαν.). 4) Βασίλειος της Ελλάδας — Κόδοι από δύο μέρη. 5) Δαίνιος φιλόσοφος — Διάστροφος μουσουργός. 6) Υ. Μ. — Αίγυπτιακή θεότητα — Σήκωσον. 7) Τα νερά διαφορετικά — Μέρος των ττάχων (πληθ.). 8) Η πρώτη λέξις παλαιού Θουρίου — Τροπική ασθένεια (άνορθ). 9) Ο προσβάλλων — Νότα. 10) Το μικρό όνομα — Ιταλίδος βεντέττας — Αδύγη — Αδελφός. 11) Η υπέρχουσα — Εθροπαϊκόν κράτος. 12) Υπάρχων — Γυναικείον όνομα (αίτ.) — προτρεπτικόν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Κακομαθαίνω. 2) Ο καταρόμενος. 3) Ο μη εύρισκόμενος εν τή ζωή — Όχι μικρός. 4) Δυο γράμματα του αλφαβήτου — Σ' αυτά βρίσκεται η ασφάλεια της Ολλανδίας — Προτρεπτικόν. 5) Τό φαγητόν κατά την διάλεκτον των μεμπέδων — Πόλις της Σικελίας. 6) Άνθος (αίτ.) — Πάω (αναγκραμματισμένον). 7) Πόλις της Ελλάδος — Τραπουλόχαρτον. 8) Η. Γ. — Παιγνίδι της τράπουλας — Νότα. 9) Δέγω κουταμάρες — Ιδιών σου. 10) Ε.

36 ΦΙΣΕΣ

Τοποθετήστε σε σχήμα τετραγώνου 36 φίσεις (ή άλλα παρόμοια αντικείμενα), 6 σε κάθε γραμμή, ώστε να αποτελέσουν 12 να σχήμα σαν το κατωτέρω:

Μπορείτε να αφαιρέσετε 6 φίσεις με τρόπο ώστε όλες οι σειρές οριζόντιες ή κάθετες, να περιλαμβάνουν πάλιν ζυγό αριθμό φισών;

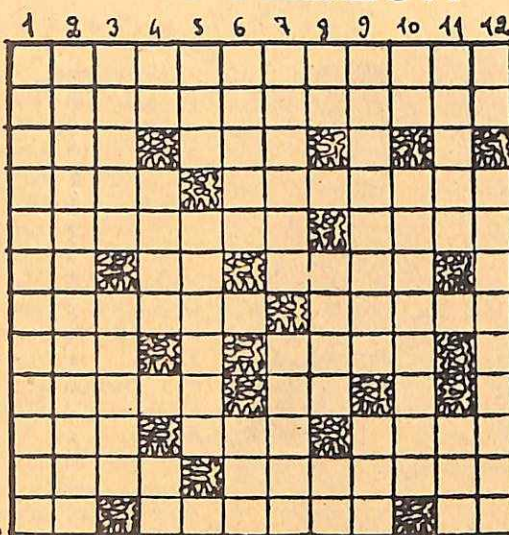

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

Ο Παύλος εργάζεται στο λογιστήριο μιας Τραπεζής. Μπαίνει μέσα ό Γιάννης:

—Μπά! του λέει. Ο Πέτρος μου είπε ότι ένα αυτοκίνητο σου έκοψε το πρωί το πόδι.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

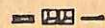

Γ. — Πιάτων. 11) 'Ασθένεια — Άναφορική άντωνυμία. 12) Της όποίας — Εκεί μένουν οι στρατιώται (όνομαστική δημοτική).

Άποστολές:

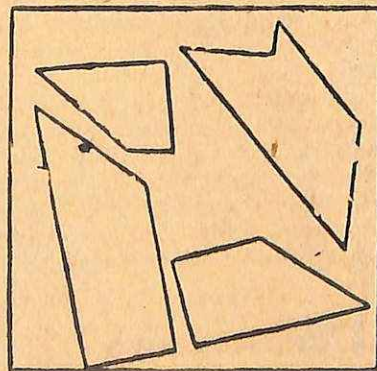
ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
και ΚΙΚΙΤΣΑ ΔΡΟΣΟΥ
(Παγκράτι — Αθήναι)

Μποείτε να μ'ες πήτε τί συμβαίνει. Δοθέντος ότι ό Πέτρος δέν λέει ποτέ ψέμματα;

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ Τ

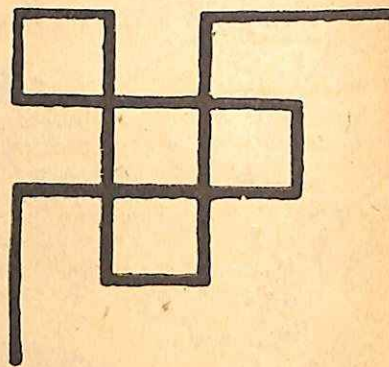
Τό κατωτέρω τετράγωνο περιλαμβάνει τέσσερα σχήματα τά όποία, τοποθετούμενα καταλλήλως, σχηματίζουν ένα Τ κεφαλαίο. Για να διευκολυνήτε, κόψατε τά σχήματα αυτά σ' ένα χονδρό χαρτί, και προσπαθήσατε μ' αυτά να σχηματίσετε τό ζητούμενον Τ.

ΟΠΤΙΚΗ ΜΝΗΜΗ

Παρατηρήσατε προσεκτικά τό κατωτέρω σχέδιο επί 30 δευτερόλεπτα και έπειτα προσπαθήσατε χωρίς φυσικά να τό

βλέψετε να τό σχεδιάσετε πάνω σ' ένα λευκό χαρτί.

Λύσεις τών προηγουμένων ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Άνάφη Άετός. 2) Πολίται. 3) Άδάν — άνομα. 4) Ράσο — ίσος. 5) Ίς — σορός — νί. 6) Άίρ — μόν. 7) Σαλατικόν. 8) Μώμ — Λάν. 9) Μαμά — Όραία.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

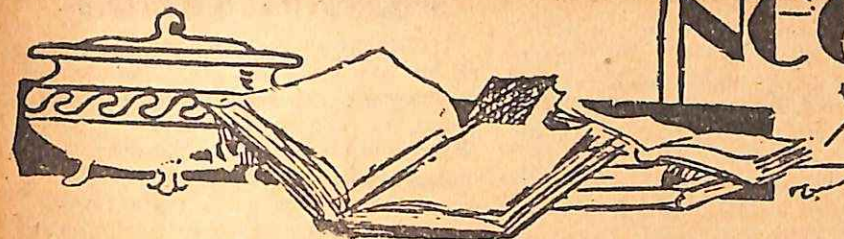
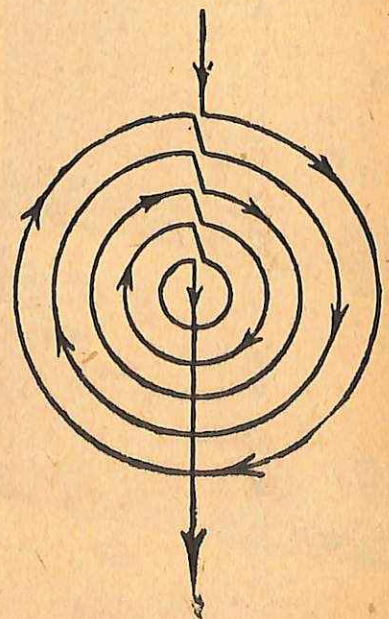
11) Άδαρία. 2) Βάσις. 3) Άπαξ — αμά. 4) Φόνος — Λώρα. 5) Μήλα. Όρα — μα. 6) Άρ. 7) Κατά — Όμιλώ. 8) Σανίς — άρα. 9) Κίος — μονά. 10) Μόνον. 11) Στάσιν.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Οι δυο ταβερνάρηδες θα προδοούν στα εξής διαδοχικά γεύματα:
ΔΑΜΕΖΑΝΑ ΔΑΜΕΖΑΝΑ ΔΑΜΕΖΑΝΑ
των 8 οκάδων των 3 οκάδων των 5 οκάδων

8	0	0
3	0	5
3	3	2
6	0	2
6	2	0
1	2	5
1	3	4
6	0	4

Η ΜΟΝΟΚΟΝΑΤΑΙΑ του ύπ' άρ. 643 φύλλον.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

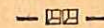
ΒΑΡΕΘΗΚΑ

Βαρέθηκα την πόρτα της καρδιάς σου να χτυπώ, κουράστηκαν τα χείλη μου να λένε σ' αγαπώ. είσαι μια κούκλα όμορφη χωρίς καρδιά και αίμα με δυο χειλάκια κόκκινα που έλλο λέν τό ψέμμα.

Βαρέθηκα τον έρωτα να σου τον ζητιανεύω για όποιον θέλεις κρύψε τον. δέν στον ξαναγερούω, σε όποιον θέλεις χάρισε την πέτρινη καρδιά σου κι' αυτόν που θέλεις κράτησε στην κρύα άγκαλιά σου.

Βαρέθηκα τά νάξια σου και τους έγωγμούς σου, κουράστηκα να έκτελώ πλέον τους όρισμούς σου, σε κάποιο φεύγω μακριά σου, άκαρδη, σε κάποιο άλλο μέρος εκεί που ξέρουν ν' αγαπούν, εκεί που ζή ό έρωας...

ΦΙΦΗΣ ΜΑΡΑΒΕΛΑΚΗΣ

ΠΛΑΝΗ

Ό, πάψε πιά, με κούρασαν τά μύριά σου τά χάρδια του ως τώρα μου φλογίζανε τό δόλιο μου κορμί. Τά χάρδια που με λυώνανε της χειμώνα νιάς τά θράδνα, μου έλάττωσαν και μουσπασαν της νιότης την όρμη.

Μαζί εξεκινήσαμε για της ζωής τό δρόμο που χρόνια φανταζόμουνα σπαρμένο με χαρές, μά, είναι μακρής ό άνήφορος, νοιώθω βαρύ τον ώμο, και λύγισαν τά πόδια μου μέσ' στις κακοτοπιές.

Τά δάκρυα που έχυσα στού πόνο την άγκάλη — θολές σταγόνες, ξεσπάσμα μιας θλίψης μου βαθείας —

κι' ώσαν διαμάντια άράδιαξα στ' ώραίο σου κεφάλι, έστέρεψαν κι' έσθυσαν τ' όνειρο μιας νυχτιάς.

Τ' άνείπωτα πλανέματα μιας όμορφης χιμαίρας γραφτό ήτανε να σβύσουνε για πάντα στη θορά, σαν λούλουδο που πέθανε στο σβύσιμο της μέρας. Κουράστηκα προσμένοντας μι' άνυπαρχτη χαρά.

ΣΠΥΡΟΣ Χ. ΠΑΟΛΙΝΕΛΗΣ

ΛΥΤΡΩΜΟΣ

Ός έτρεμόλαμψε ένα φώς στην άναστρή μου σκοτεινιά άναστηθήκαν μέσα μου όνειρα, πόθοι, έλπίδες και ή γαλέρα του είναι μου όλόχαρη άπλωσε πανιά κι' ώρησε γοργοτάξιδη για άλλες νέες πατρίδες...

Η νικηφόρα σκέψη μου πάνω άπ' τη γήινη όμορφή ύψώθηκε κι' εγίνηκε κυνηγητής του Ω-ραίου των άνδρων τά καρφιά κατώρθωσε κι' έσόντριψε την έλξη του μοιραίου...

Τά μάτια μου άτένισαν έκθαμβα κάποια νέα αύγή χρυσάκτινη, που έλόγγιζε των μυστηρίων τά σκότη κι' ή όντότητά μου έλούστηκε σε θείου φωτός μαρμαρυγή κι' έγγισαν την εκπλήρωση ό πόθοι μου οι πρώτοι...

Κι' έστρεψα υπερέφανα πίσω στα χάρη των καιρών και καρτερούσα στωικά του λυτρώμοσ την ώρα...

Μά έλεύθερος άπ' τά δεσμά τώρα προλήψων πνιγερών στών χιμαίρων την χώρα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΤΣΙΜΠΙΚΟΣ

(Πεθελινός, Σερρών)

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ήταν μια μέρα που με κότταζαν με πάθος

τά μαύρα της τά μάτια τά γλυκά, και φτάζαν ως το έίμαι μου τό βάθος πληγώνοντας τη δόλια μου καρδιά.

Ήταν μια μέρα που σε δρόμου κάποιαν άκρη σωριάστηκα στα πόδια της, να πω τον πόνο μου, μά μ' έπνιγε τό δάκρυ σιγά μόνο της είπα: «Σ' αγαπώ».

Ήταν μια μέρα — ώ! άξέχαστη μια μέρα της άνοιξης, που στην καρδιά μιλεί — κι' ένφ' άπαλοσπούσε ή έσπέρα τό πρώτο της μου χάρισε φίλι.

Ήταν μια μέρα χειμωνιάτικη, θλιμμένη, μια μέρα θροχερή και σκοτεινή που σκόρπισαν οι έρκοι οι δοσμένοι σά νέφη, σαν άντάρα, σαν καπνοί...

Πλάνα γυναίκα! Τή ζωή λές συμβολίζει την άστατη ζωή που μάς μνηά χαρές, τιμές... μά πάντα μάς χαρίζει πληγές, και πίκρες πάντα μάς κερνά.

ΚΥΡΙΑΟΣ ΔΟΥΤΡΑΜΑΝΗΣ

(Άλεξ)πολις)

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

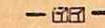
Όταν τά μαύρα μάτια σου με πόθο άντικρύζω και τό βαθύ μυστήριο να λύσω προσπαθώ, αισθάνομαι πως άθελα τ' άδύνατα έλπίζω και κουρασμένος χάνομαι στον έρμο λογισμό.

Είμαι μυστήρια που μπορεί καθένας να ελπίζει πως σκύδοντας άκούραστος θέ νάδω έναν καιρό, μά των δικών σου των ματιών — ώ πές μου — ποιος θα λύση τό άλυτο που κρύβουνε στα βάθη μυστικό;

Είμαι φορές που βλέποντας τη φλογερή ματιά σου, πως μ' αγαπās μου φαίνεται, κι' ό δύστυχος θαρρώ πως κάτι κρύβει μέσα της για μένα, ή καρδιά σου κι' αν άνοιγε τό στόμα της θάλεγε σ' άγαπώ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΦΑΣΗΣ

(Αταλάντη)

ΤΩΡΑ ΠΟΥ Η ΝΥΧΤΑ...

Τώρα που ή νύχτα έγειρε βαρεία στη σκοτεινή και έρμη κάμαρά μου νοιώθω τά περασμένα όνειρά μου να σιγοκλαίν' στην άδεια μου καρδιά

Στους γκριζούς τοίχους άπαλές σκιές άπ' τά θολά τά μάτια μου περνάνε, και μοιάζουνε με κείνους όπου πάνε και πίσω δε γυρίζουνε ποτές.

Τώρα που ή νύχτα έγειρε βαρεία στη θλιβερή της άγκαλιά θα λησμονήσω... Μέσα στο μαύρο σάβανό της θα τυλίξω την κουρασμένη, παγωμένη μου καρδιά.

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΚΑΛΟΥ

ΣΕ ΣΕΝΑ

Άχόρταστα τά μάτια σου κυττάζω, δειλά. Κι' από τους άλλους μυστικά αγαπής έρωτόλογα γλυκά ποθώ για να σου ψάλλω, μά διστάζω.

Τ' άνθάκια σου χαρίσανε τό μύρο χαρά σου πλημμυρίσαν την ψυχή. κρυστάλλινο τό γέλιο σ' άντηχεί σαν ρυακιοσ κελλάρυσμα, τριγύρω.

Σ' αυτό τό απαλόφωτο τό δειλί στού γλυκονέιρου πέφτω τά φτερά: πως σε στολίζω — νοιώθω — τρυφερά με ρόδα μυρωμένα του Άπριλ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΜΠΑΣ

(Περιστέρα)

Ίδια λουσιών πρό της πούδρας, για δὲ τὸ βαδυνὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἐξῆς:

Eau de roses 10 gr.
Glycerine 40 »
Eau de laurier cerise pur q.s. pour 105 »

Ἐπίσης δύο φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιήτε χτυπημένο κρόκο αὐγοῦ τὸν ὁποῖον νὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ 10 λεπτὰ μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερὸ. Ἡ λέξις ποὺ δὲν θάζετε εἶναι ἡ ἐξῆς: C i r e blanche. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο καλὰ σας λόγια.

Κ α σ σ ι ἄ ν ῆ ν, Πρέβεζαν. Ἄνω τῆς κανονισθεῖσης εἰδικῶς γιὰ τὴν ἀναγνώστριαν μικρᾶς ἀμοιβῆς τῶν 50 δραχμῶν, ἰδιαίτεραι ἀπαντήσεις δὲν δίδονται. Γι' αὐτὸ καὶ σὰς γράφω ἀπ' ἐδῶ. Λοιπὸν τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ κάνετε τὸ βράδυ, ἀφοῦ ξεμακιγιαρισθῆτε, ἓνα ἀτμόλουτρο μὲ τίλιο. Δηλ. θὰ βράζετε σὲ μιὰ κατσαρόλιτσα 5 ποτήρια νερὸ κι' ἅμα κολλᾶσιν καλὰ θὰ ρίξετε μέσα 2 κουταλιές τῆς σούπας τίλιο. Κατόπιν θὰ τὸ κατεβάσετε ἀπὸ τὴν φωτιά καὶ θ' ἀφίσετε τὸ πρόσωπό σας σὲ ἀπόσταση δύο πηχῶν ἀπὸ τῆς κατσαρόλας, ἐπὶ 10 λεπτὰ στοὺς ὑδρατμούς. Μετὰ θὰ σκουπισθῆτε καὶ θὰ βάλετε λιγὰκι ἀπ' τὴν λουσιὸν ποὺ χρησιμοποιεῖτε πρό της πούδρας. Γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἐξῆς λουσιὸν:

Eau de roses 10 gr.
Glycerine 40 »
Eau de laurier-cerise q. s. pour 105 gr.

Πρό της πούδρας:

Eau de fleurs d'oranges 15 gr.
Teinture de ben oïne 10 »
Glycerine 10 »

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμοποιήτε χτυπημένο κρόκο αὐγοῦ. Γιὰ τ' ἄλλο ζήτημα ν' ἀποταθῆτε στὸν ἐκεί παθολόγον σας.

Π. Κ. Χανιά. Ν' ἀκολουθήσετε πρὸς τὸ παρὸν τὴν τακτικὴν ποὺ καθορίζω λεπτομερῶς παραπάνω πρὸς Κ α σ σ ι ἄ ν ῆ ν, Πρέβεζαν. Μετὰ διμήνην ξαναγράψτε μου.

Συμμερινω τοποῦλαν, Ἡράκλειον. Ν' ἀκολουθήσετε καὶ σὺς ἐπὶ διμήνην τὴν τακτικὴν ποὺ γράφω παραπάνω πρὸς «Κασσιανὴν Πρέβεζαν». Γιὰ τὴν ρυτίδα θὰ πετύχετε μόνον σημαντικὴν βελτίωσιν. Κατόπιν μοῦ ξαναγράψτε.

Ι. Δ. Δ. Σεγιορίτα. Λυπούμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθήσω κα-

ABPO

Ἀδιάβροχα ἀνδρικά, γυναικεῖα, παιδικά, εἰς κομψότατα σχέδια καὶ ποικιλίαν χρωματισμῶν, πωλοῦνται εἰς τὰ Καταστήματα.
Πληροφορίαι: Τηλέφ. 89.278.

Τὰ φορέματά Σας βαφόμενα μὲ Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» οὐδέποτε διακρίνονται ὡς βαμμένα.

θόλου γιὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀντιαισθητικοῦ ἐλαττώματος. Δὲν ὑπάρχει τρόπος. Αὕτη εἶναι δυστυχῶς ἡ μόνη ἀλήθεια. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ χόνδρου ἢ τοῦ ὁστοῦ θὰ ἐπιτυγχάνετο βελτίωσις καὶ μὲ μηχανήματα, ἀλλ' ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τῶν πτερυγῶν δὲν γίνεται τίποτε.

Τὸ φωνάζω δυνατὰ!
**ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΟΣΕΛ
Η ΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗ ΓΙΑ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ!**

ἀποδεικνύει ὅτι τὸ δέρμα
εἶναι δυνατόν νὰ τροφῇ

Ὁ γιατρός μου μοῦ εἶπε ὅτι τὸ ΒΙΟΣΕΛ ποὺ περιέχεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν εἰδικὴν τροφὴν διὰ τὴν ἐπίδερμιν, ἀποκτᾶται ἀπὸ νέα ζῶα ἐπιμελῶς διαλεγμένα. Διαπερνᾷ πολὺ βαθειὰ τὸ δέρμα καὶ τοῦ προμηθεύει τὴν τροφήν ποὺ ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ διατηρηθῇ σταθερὸ, φρέσκο καὶ νεανικόν. Ἐχει ἀνακαλυφθῇ ἀπὸ ἓνα μεγάλο καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης καὶ ἀναμνηστικῶς τῶν τῶν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ, ἀκριβῶς στίς ἀναλογίας ποὺ πρέπει γιὰ νὰ τρέφῃ τοὺς ὑποδορεῖους ἱστούς. Χορησιμοποιεῖτε τὴν κρέμα αὕτη κάθε ἑρᾶδι, πρὶν κοιμηθῆτε καὶ τὸ πρωῒ θάξετε τὴν κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος λευκοῦ. Σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ ν' ἀρχίσετε ν' ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τὴν ἀτέλειαν τοῦ χρώματος σας καὶ οἱ γαλαροὶ καὶ ἀδυνατισμένοι υἱοὶ τοῦ προσώπου σας θ' ἀποκτήσουν πάλιν τὴν ζωηρότητα των. Κατὰ τὴν διάρκειαν δοκιμῶν ποὺ ἔγινον εἰς ἓνα Νοσοκομεῖον τῆς Βιέννης ἀπὸ τὸν Καθηγητὴ Στέσκαλ ἐπὶ γυναικῶν ἀπὸ 55 ἕως 72 ἐτῶν, αἱ ρυτίδες ἐλάττωσαν σὲ διάστημα ἑξ. ἐβδομάδων.

Ἄτυχον Α. Β. Ψ. Ω. Χωρὶς προσωπικὴ ἐξέταση δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὑποβοηθῶ λόγω τῆς φύσεως τῆς παθήσεως. Μπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου 10—1 ἢ 5—8 καθημερινῶς.

Neomiln Rizwona
μὲ θρυπὰ λεπτὸ καὶ διαρκὲς χαρίζει στὸ μαλλιά ἢ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΕΝΤΕΛΒΑΙΣ
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτικὴ Ἑταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Ὁδὸς Ἀχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!
Ὅταν ἀγοράζετε Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Μάρκα:
ARTI
καὶ ἀνὸ πωλητῆς, ἐπειδὴ ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς κερδίζει κατὰ ἐπιπλέον, σὰς συστήσῃ βαφὴν ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν δεχθῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμνηστεύετε νὰ σὰς δώσῃ ARTI.

Βάψετε τὰ φορέματά σας μόνον μὲ **ARTI**

A stylized illustration of a woman with dark, wavy hair, wearing a blue sleeveless dress with a draped neckline. She is seated and looking towards the viewer with a slight smile. Her hands are clasped in her lap, and she wears a bracelet on her right wrist.

Όπου υπάρχει
μία
καθονή...

Λάβετε
και την
ΠΟΥΔΡΑ

Ρέα